

Giới thiệu Yêu Người Không Thông Minh

Tác phẩm Yêu Người Không Thông Minh xoay quanh câu chuyện giữa nàng và hắn, họ là hàng xóm với nhau, chỉ chào hỏi qua lại như những người hàng xóm thôi nhưng tại sao chỉ có nàng biết hắn là người xấu xa ?

Hắn trông như một con sói dữ, lúc nào cũng rình rập nàng, dễ dàng điều khiển được nàng như chó bèn tay. Cho dù có suy nghĩ thấu đáo tới đâu thì cũng không thể thoát ra khỏi âm mưu mà hắn giành cho nàng. Nàng chỉ biết nằm im đó ngơ ngáo mà cho hắn ăn sạch, hết lần này đến lần khác, hắn đúng là một con sói ...

Truyện 18+ cùng với nhiều tình tiết lãng mạn cũng như cúng nhắc sẽ mang lại nhiều sự bất ngờ và đáng nhớ giành cho độc giả. !!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1

Hắn là hàng xóm của nàng.

Nói rộng ra, ngay cả việc mở cửa nhìn thấy nhau cũng không chào hỏi, chẳng khác gì hàng xóm không quen biết- tuy nhiên theo trí nhớ thì ngay cả một lần bắt chuyện cũng chưa từng.

Dù bắt chuyện hay không cũng không quan trọng, quan trọng là nàng thuộc kỹ công danh sự nghiệp to lớn của người hàng xóm này đến nỗi không thể thuộc hơn nữa.

Vì sao ư?

Đương nhiên nàng cũng không thèm lén lút nhìn, cũng không có hứng thú đi điều tra tên tuổi. Nàng đối với hắn chẳng biết gì cả, nhưng tất cả đều do công của lão mẹ đi la cà khắp các người bạn hàng xóm nói chuyện rôm rả rồi làm tình báo cho nhau. Chính vì thế nàng mới biết trên thế giới này có những kẻ bản chất không giống như tên.

Lúc ba tuổi nàng đang làm gì? Ngoại trừ việc đi chơi đùa những trò ngu ngốc, chảy nước miếng xuống, nàng thật không nghĩ rằng một tên tiểu quỷ bình thường có thể làm ra những việc kinh thiên động địa như vậy?

Lúc ba tuổi, hắn thông qua được bài khảo sát trắc nghiệm toàn quốc được chứng minh là có chỉ số thông minh hơn người, trực tiếp nhảy lên cấp 2 mà học, được nhà nước đầu tư nuôi dưỡng tốt nhất.

Trong thời gian đó, nàng ngoại trừ chơi những trò chơi ngu ngốc còn bắt đầu ôm ấp tình cảm của một cô gái đơn thuần, mỗi ngày nhìn ảnh chụp thân tượng mà chảy nước miếng.

Còn hắn? Càng lớn càng khoa trương, hắn rất nhanh học hết trương chinh trong nước, sao khi tốt nghiệp cao trung liền qua Đại học Mỹ để học. Ngày mà nàng tốt nghiệp tiểu học, hắn phất ống tay áo ra đi, mang theo hành lý sang Mỹ.

Tuy rằng ở Mỹ, nhưng hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, dù ở Thái Bình Dương hay giữa Đại Tây Dương tin tức của hắn đều rơi vào tai nàng.

Duy gần đây có một điều không hợp lắm. . .

Vương Tiểu Lăng dừng đánh chữ, nhìn lên báo chí mạng vừa đăng, lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Mẹ ơi!! Nàng ghi cái gì thế này?? Giống như hồi ức của bà già 78 tuổi. Lúc trước nàng còn học cao trung là một cô gái hoạt bát đáng yêu, xinh đẹp không ai đánh bại được? Làm sao có thể viết loại này... viết những điều thật kì lạ ?

Nàng tuyệt đối không phải vì suốt một tháng nay không nghe được tin tức về công danh sự nghiệp của người hàng xóm siêu đẳng kia mà cảm thấy thấp thỏm, không kiên nhẫn, không phải vì mấy bà hàng xóm không còn gây rối nữa mà còn tò về say mê mái tóc của nàng

Nhìn ra ngoài cửa sổ, căn phòng sát kế bên là chỗ ở trước kia của người hàng xóm không quen đã đi nước ngoài. Sau đó nàng lại nhìn lên màn hình đọc phần blog còn đang dang dở,

Nhẹ nhàng thở dài, khuôn mặt của nàng trong nháy mắt hoảng hốt, sau đó kết thúc..Nàng tuy rằng chưa từng chúc mừng hắn, cũng cùng hắn không quen, nhưng khi không nghe tin tức của hắn, nàng không thể thừa nhận rằng, kì thật, nàng có chút... nghĩ tới hắn.

Nghĩ tới người hàng xóm không quen biết kia.

Kéo lê thân thể mệt mỏi cả đêm không ngủ, Vương Tiều Lăng cố gắng chống mắt không rơi xuống, chậm rãi đi vào phòng học, nhìn đến chỗ ngồi của mình, tiện năngy ném túi sách xuống, thừa dịp giáo sư chưa tới ngủ một lát.

Nhưng người bạn xấu xa đã tới?

Hiện tại nàng đã thê thảm lắm rồi, nàng ta còn không quên dội một gáo nước lên, ném mấy tảng đá lên người nàng.

Kẻ vừa ngồi xuống là đứa bạn xấu xa nhất, Lâm Hiểu Phân, nàng ừ ừ nhìn nàng ta đi vào. Nàng nàng không có nửa câu an ủi, đã đón đầu bằng bị câu: “Sao thế, người của người lại có trò mới sao? Thật mạnh liệt đó nha. Nhìn cậu hai mắt thâm đen...”- Nói xong không quên đẩy nàng, sau đó cười mập mờ.

Vương Tiều Lăng tức giận: “Mạnh liệt gì chứ? Làm như mình cả ngày làm chuyện không đứng đắn vậy?”

Lâm Thi Phân vừa nghe câu trả lời của nàng liền sừng sốt ba giây, sau đó nghiêm túc nhìn nàng: “Cậu có làm chuyện đứng đắn bao giờ đâu?”

Vương Tiều Lăng thiếu chút nữa là bị chọc đến tức giận không nói nên lời. Nhưng đáng thương hơn, nàng cũng không có cách để phản bác

“Cậu... hảo, nhớ kỹ đây, mình từ nay về sau sẽ làm chuyện đứng đắn cho cậu xem”- Vương Tiều Lăng vừa dứt lời liền chuyển người lựa thể mà ngủ, dù sao muốn làm chuyện đứng đắn cũng cần phải có sức khỏe không phải sao!! Vì vậy tốt nhất là hãy giả câm giả mù.

Đáng tiếc cái bạch mục nữ kia không biết cái gì gọi là chừng mực, nàng mới vừa gục mặt xuống, Lâm Hiểu Phân đã kéo nàng dậy: “Tiều Lăng đừng có nằm nữa!! Nghe nói hôm nay có học sinh mới chuyển trường đến lớp chúng ta đó”

“Sau đó thì sao?”- Vương Tiều Lăng lười biếng hỏi đại một câu, mi mắt lại sụp xuống.

“Cái gì mà sau đó chứ?”- Lâm Hiểu Phân ép nàng chống hai mắt dậy, vẻ mặt mơ màng nói: “Tiều Tiều, nghe nói học sinh mới chuyển trường là một soái ca a!! Cậu không phải rất hảo sắc sao? Nghe có soái ca, còn không mau lấy lại tinh thần lập kế hoạch tác chiến!”

Cũng chẳng phải cha của tam thái tử tới, còn không để nàng nghỉ ngơi! Vương Tiều Lăng lăm bằm trong miệng.

“Kế hoạch tác chiến... muốn làm gì?”

Lâm Thi Phân vỗ vào sau ót nàng, làm cho cái trán trắng nõn xinh đẹp của nàng đập vào mặt bàn, phát ra tiếng rõ ràng: “Làm cái gì sao? Đương nhiên là kế hoạch tấn công chiếm đóng, đem hàng tốt như vậy giữ lấy để dùng”

Hoàn toàn không chú ý tới âm thanh kì lạ vang lên, Lâm Hiểu Phân tiếp tục tưởng tượng, cười ngây ngốc không ngừng.

“Lâm Thi Phân, cậu dám đẩy đầu mình đụng vào bàn!”- Ham muốn ngủ trong phút chốc tan thành mây khói, hiện tại điều nàng muốn làm là làm thịt tên Lâm Hiểu Phân bạch mục nữ này!!

Cuối cùng Bạch Mục nữ cảm thấy tình hình không ổn, mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống, từng bước lui về sau: “Tĩnh táo!! Tĩnh táo lại!! sắc đẹp của phụ nữ sẽ vì tức giận mà bị lão hóa rất nhanh đó

Vương Tiều Lăng cười lạnh: “Hiện tại cậu mới nói tới cái này có phải quá muộn không?” Lâm Hiểu Phân cậu chuẩn bị chết đi”

Giống như mọi ngày cuộc chiến đuổi bắt lại bắt đầu, một bóng người đi vào phòng học làm Vương Tiều Lăng ngừng lại.

Đôi chân dài thành tập, gương mặt thanh tú trắng nõn, gọng kiển màu vàng trông rất trí thức, ngoài ra toàn bộ đều toát lên vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng. Hẳn chính là người hàng xóm không quen của nàng hóa thân tới!!

Sao lại nói hóa thân? Bởi vì theo lý mà nói, nếu như tên hàng xóm không quen đi o trở lại, chắc chắn hắn sẽ khua chiêng gõ trống đi tuyên truyền mới đúng.

Không phải vì nàng vừa mới đập đầu vào bàn mà não bị chấn động chứ?

Vừa nghĩ ra cách giải thích hợp lý nhất, Vương Tiều Lăng hiểu rõ sau đó vòng sang hướng bên cạnh cửa Lâm Hiểu Phân đang ngoắc ngoắc ngón tay: “Lâm Thi Phân, mau mau đưa mình tới phòng chăm sóc sức khỏe, mình chắc là vừa đụng vào bàn nên não bị chấn động?”- Bỗng không, sao giữa ban ngày lại xuất hiện ảo ảnh.

“Chấn động”- Lâm Hiểu Phân hoài nghi nhìn nàng. Não chấn động sao mà còn sống để nhảy nhót chứ? Còn ngã người vịn vào người nàng? Không phải là thủ đoạn lừa gạt nàng trước khi nhận lấy cái chết đó chứ?

Nghiêm Từ Hiếu đứng ở cửa, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào kẻ xem như không thấy hẳn chính là Vương Tiều Lăng, hắn nhàn nhạt nói một câu: “Vương Tiều Lăng”

Nghe ảo ảnh kêu tên nàng, Vương Tiều Lăng sừng sốt, sau đó nghiêm túc trở lại núp sau cánh cửa kế bên bạch mục nữ: “Lâm Thi Phân, còn không mau đưa mình tới phòng y tế, cậu xem mình vừa nghe ai đó kêu tên chứng tỏ não mình bị chấn động cực kì nghiêm trọng.”

“Cậu không phải muốn hù mình trước khi nhận lấy cái chết đấy chứ?”- Lâm Hiểu Phân hoài nghi nhìn nàng, nhưng vẫn còn lương tâm mà đi đến.

Vương Tiêu Lăng la một tiếng, vịn vào cửa: “Không có, cậu xem ảo giác lại mò đến!! Điều này chứng tỏ bệnh tình mình rất nghiêm trọng”

Nàng chạm vào.... ảo giác?

Lâm Thi Phân chú ý tới người đứng ở cửa, thái độ lập tức xoay chuyển 180 độ, bỏ tay Vương Tiêu Lăng ra, lấy điện thoại di động lập tức mở một loạt ảnh mỹ nam kinh điển.

Nghiêm Từ Hiếu nhìn xem kẻ không coi hấn là người, còn sờ tới sờ lui trên người hấn tiểu nữ nhân này: “Sờ đủ chưa?”

Vương Tiêu Lăng không cách nào lừa dối bản thân, nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt thanh tú trong trẻo nhưng lạnh lùng, run run nói: “Nghiêm... Nghiêm Từ Hiếu”

“Thật là đáng mừng, cuối cùng cậu cũng đem đầu óc ra dùng, Vương Tiêu Lăng”

Nhìn hấn, Vương Tiêu Lăng cảm giác mình đang nằm mơ giữa ban ngày. Nhưng giấc mơ này... thật sự rất chân thật. Nàng muốn trốn tránh sự thật này.

Trên bục giảng, giáo sư đang giảng vài, Vương Tiêu Lăng không yên ngồi xoay bút, nghĩ lại mười phút trước đây.

Nghiêm Từ Hiếu, kẻ mà nàng luôn bảo trì khoảng cách không bao giờ vượt qua hàng xóm xa lạ. Hấn hướng nàng cười một cách bí hiểm, cười xong còn bảo nàng không có óc, tuy nhiên- hấn cười không ra tiếng, sau đó tự động ngồi xuống phía sau lưng nàng.

Nàng còn chưa kịp hỏi, giáo sư đã bắt đầu vào và giới thiệu nói: “Bạn ấy là người từ nước ngoài mới về, chương trình học có thể sẽ không theo kịp, cần các bạn xung quanh chiều cố”

Thật đúng là gạt người!! Vương Tiêu Lăng trong lòng hò hét.

Căn bản câu nói hấn vừa về nước là thật, những câu còn lại là dối trá. Hấn mà cần người khác chiều xố sao? Hấn mà không theo kịp chương trình sao.

Chương trình cao trung hấn sớm đã học xong, thậm chí còn qua nước ngoài mang một đồng học vị trở về.

Hấn mà không theo kịp chương trình học này, thì người thường như nàng chắc nhảy xuống biển chết quách cho xong.

Càng nghĩ càng giận, thừa dịp giáo sư quay lên giảng bài, nàng quay đầu xuống: “Cậu tới đây làm gì?”

Nghiêm Từ Hiếu ngồi phía sau, nhìn gương mặt trắng nõn đang đỏ bừng mà cảm thấy thú vị, đối với vấn đề của nàng hấn ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại còn trực tiếp dùng tay miết hai má của nàng: “Mềm mại thật, rất giống bánh bao.”

Nhấn nại! Nhấn nại!! Đầu óc của thiên tài không giống chúng ta.

Hít một hơi thật sâu Vương Tiêu Lăng chụp lấy tay hấn, ráng kiềm nén xúc động để không bóp chết hấn, tiếp tục hỏi: “Cậu ăn nói bậy bạ gì đó? Nghiêm Từ Hiếu, cậu trả lời vấn đề của mình đi!”

Bàn tay vừa vuốt ve còn lưu lại chút dư âm, Nghiêm Từ Hiếu từ bất động lại hỏi ngược lại: “Học sinh ngoại trừ đi học thì còn có thể làm gì?”

Gương mặt của nàng chạm vào rất mềm, cũng không biết nếu cắn sẽ có cảm giác thế nào?

Bấm chặt hai tay thành quả đấm, nàng cố gắng hạ giọng hết sức, chịu đựng không muốn tiếng hét của mình lọt vào tai giáo sư: “Nghiêm Từ Hiếu, người không cần giả ngốc, trước khi ra nước ngoài mình biết cậu đã học xong chương trình cao trung”

Vừa nghe xong, hấn mới bắt đầu quan sát nàng, nhẹ nhàng nhíu mày: “Ah!! Ra là cậu đối với chuyện của mình quan tâm đến thế!! Ngay cả việc mình khi nào lấy hết bằng cấp cũng biết”

Mỗi lần bị ai đó nắm thóp, nàng liền áp ứng phù nhận, nhưng lại càng giấu đầu lòi đuôi: “Cái gì? Mình không có... ai.. ai thèm quan tâm cậu chứ!”

“Không có sao? Vậy mình xuất ngoại khi nào chứ?” Hấn điềm nhiên coi như không.

“Cái này mà cũng quên!! Mình vừa tốt nghiệp tiểu học cậu đã”- Nhìn xem trên gương mặt bình thản của hấn không chút gợn sóng lộ ra ý đùa cợt nhàn nhạt, nàng đã ngoan ngoãn thừa nhận.

Oh My Goc!! Nói không quan tâm nhưng ngay cả thời gian xuất ngoại nàng cũng nhớ rõ vậy. Dù hấn không phải thiên tài, ai cũng biết nàng khẩu thị tâm phi, huống chi ngồi sau nàng là thiên tài chứ!!.

Aaaa!! Chưa bao giờ nàng ghét bản thân mình đến vậy thật vô dụng!! Ít nhất có thể giả bộ ngất xỉu để không phải chứng kiến cái đáng vẻ cười không ra mặt kia. Lấy tay bao lấy mặt, Vương Tiêu Lăng trong lòng không ngừng gào thét.

“Cái này gọi là không quan tâm sao?”- Hấn cười mà như không cười, nói, trên mặt ánh mắt lóe sáng như bắt được con mồi.

“Mình... mình không nói với cậu nữa. Học thôi!! Học!”- Nàng lập tức quay đầu lại.

Hai người lần đầu tiên giao thủ, Vương Tiêu Lăng đại bại

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Vương Tiêu Lăng mặt lạnh suốt cả đường về nhà. Sắc mặt khó chịu không phải vì hôm nay thi nàng bị một cái trứng vịt mà ngồi sau nàng có cái thiên tài thi được 100 điểm kia. Đương nhiên cũng không phải vì hôm nay có tiết thể dục, nàng ngã xuống đất ngay trong tiết thể dục, mà lại còn ngã xuống ngay trước mặt tên thiên tài.

Ac. Nàng không phải vì việc nhỏ này mà khó chịu. Mà thứ làm cho nàng khó chịu là...

“Sao cậu lại đi theo mình chứ?”- Cả ngày hôm nay, nàng ở trước mặt hần mắt mặt nhiều như vậy, chẳng lẽ hần xem còn không đủ, ngay cả về nhà cũng không buông tha nàng sao.

“Chúng ta là hàng xóm”- Hần dừng lại, đứng cách nàng hai bước chân, giọng nói lạnh nhạt không chút thay đổi.

“Không cần phải nói với mình hai chữ này”- Hàng xóm, hàng xóm!! Rõ ràng không quen biết, cần gì phải phải nói ra chứ. “Chúng ta không có thân nhau, Oke?”

“Dù không quen, mình còn ở sát vách nhà cậu”- Một câu nói đơn giản nhưng lại làm sáng tỏ mọi chuyện.

Tên này nói chuyện cứ phải đáng ghét như thế sao?

“Coi như là vậy đi, nhưng không còn đường nào đi hay sao? Tại sao phải đi theo mình chứ!!”- nàng tứ giận thờ phỉ phỉ.

Hần cũng không nhiều lời đáp: “Đây là con đường ngắn nhất”

Nàng bị lời của hần nói làm cho mặt đỏ lên, bắt đầu nói lớn: “.. Vậy cậu đi trước đi!! Không cần phải đi theo sau mình”

Hần lẳng lặng nhìn nàng, sau đó nhún mày, khóe miệng cong lên thành một nụ cười: “Như vậy cậu sẽ thành người đi theo mình đó!”

Gi chứ!! Muốn nàng đi ở phía sau hần. Tuy trước đây nàng chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy cảnh hần đang thay quần áo, nhưng cũng không đến mức biến thái đi theo sau hần, nàng không cần!!.

“Không muốn cũng phải đi”- Hần tiêu sái đi đến bên cạnh, kéo tay nàng đi về trước.

“Ác!!”- nàng ngây ngốc hường ứng, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt ý phía sau cặp kính đó.

Cừu non ngốc gặp gỡ hồ ly..

Hiệp 2 giao thủ, cừu non ngây ngốc lại một lần nữa thua trắng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay, tên hàng xóm xa lạ nắm lấy tay nàng cùng nhau về nhà, nàng lại không quen muốn đẩy tay hần ra.

Hơn nữa cả tối hôm đó, nàng thấy tim đập thình thịch rất nhanh, khi ngủ mặt lên nhìn hần... nàng chợt nhận ra tên hàng xóm nàng căng lớn căng đẹp trai- Chỉ là miệng có thể không cần giống như dao, cá tính cũng không cần phải lạnh như vậy thì tốt hơn..

Hôm nay thật sự quái lạ, ngoại trừ việc phát sinh ở ngoài, lạ hơn nữa nàng cảm thấy mất mặt vì con không môn toán. Nếu mẹ biết nàng vì điểm số mà xấu hổ nhất định sẽ cảm động đến trào nước mắt.

Đây chẳng phải lần đầu tiên nàng bị điểm không, mất mặt gì chứ? Chỉ là... không biết vì sao.. khi nhìn vào ánh mắt hần giống như đang tra khảo tội lỗi, coi nàng giống như đáng chết hàng vạn lần..

A A!! Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Nàng không phải vì phát xuân cho nên cả người đều kì quái đó chứ.

Kệ. Hôm nay trước hết phải đem bộ phim này giao cho ông anh coi đã...

“Tiêu Tiêu, xuống ăn cơm”

Giọng nói của Vương mẫu truyền từ dưới lầu lên, làm cho kẻ cuồng vì tính như Vương Tiêu Lăng không thể không dừng lại, ngoan ngoãn xuống lầu ăn cơm.

Kéo lê thân người lười biếng, trên người mặc áo thun cùng với quần ngắn dễ thương, nàng vừa quẹo vào phòng bếp, kẻ không nên xuất hiện lại ở nhà nàng, đôi mắt to như mắt mèo xanh được mở rộng cực đại, sau đó hét lớn: “Cậu... sao cậu lại ở đây?”

Nghiêm Từ Hiếu thoáng cử động đặt bát cơm xuống để nhìn nàng cho rõ: “Ăn cơm”

Lại một câu trả lời đơn giản

Ăn cơm? Nàng nhìn thấy rõ hắn đang cầm chén, lại còn ngồi trong phòng bếp nhà nàng ăn cơm, nhưng điều quan trọng là sao hắn lại qua nhà nàng ăn cơm.

“Sao cậu lại qua nhà mình ăn cơm?”- Nàng bước nhanh tới trước mặt hắn, giật lấy chiếc đĩa hắn đang cầm, không cho hắn tiếp tục ăn

Nhìn nàng mặc bộ đồ mát mẻ chạy tới, lại còn bàn tay nhỏ bé trườn lên tay hắn đang cầm đĩa, cảm giác mềm mại từ đôi bàn tay truyền tới thật mê người khiến ánh mắt của hắn trở nên u ám: “Cậu ở nhà đều ăn mặc như thế sao?”

Đợi đến khi nàng thành tài sản riêng của hắn, dáng vẻ của nàng lúc nàng chỉ có thể nhìn thấy, càng sẽ không để người trong nhà nhìn thấy dáng vẻ mê người này của nàng. Hắn thầm nghĩ.

Nam nhân này sao lại hỏi như thế chứ? Bất kể nàng mặc cái gì cũng không liên quan tới hắn. Dù sao cũng chỉ là một cái quần ngắn dễ thương thôi mà.

“A, không được phép nhìn”- Rốt cuộc nàng cũng nhận ra mình ăn mặc thật mát mẻ trước mặt nam nhân này, Vương Tiêu Lăng vừa thẹn vừa bối rối dùng tay che khuất cặp mắt hắn, vội vàng nói to: “Nghiêm Từ Hiếu, cậu đem những gì vừa nhìn thấy quên hết đi.

“Muốn mình quên cũng không phải không được”- Đôi môi mỏng của hắn cong lên có chút mê người, ánh mắt bị che khuất xẹt qua tia xảo trá: “Nhưng mà...”

Nàng cảnh giác quan sát hắn, trong lời nói của hắn mang theo chút mùi vị nguy hiểm “Nhưng mà sao...”

Hắn giữ chặt bàn tay nàng đang che khuất mắt hắn kéo nhẹ làm cho nàng thuận thế ngã ngồi trên đùi hắn.

“Nghiêm Từ Hiếu, cậu làm... Ngô”- Kháng nghị còn chưa nói xong, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn của nàng liền bị đôi môi mỏng bá đạo của hắn chiếm lấy.

“Cậu làm gì vậy?”- Sau khi lấy lại tinh thần, nàng đẩy mọi hắn ra, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Cái gì... sao hắn lại hôn nàng.

Nghiêm Từ Hiếu dùng tay tháo gong kiến màu vàng xuống, tay còn lại giữ chặt lấy nàng không cho nàng bỏ chạy, hơi thở ấm áp luồng qua tai nàng: “Mình đang làm gì cậu không phải rất rõ sao?”

Giọng nói hắn lạnh lùng, nhưng hơi thở phập phồng không ngừng thổi vào tai nàng. Từ sau khi lấy mất kiếng xuống đối diện với hai mắt của hắn nàng không khỏi đỏ mặt, nói không nên lời.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của nàng, khóe miệng của hắn cong lên, nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng di chuyển xuống phía dưới môi nàng, đi đến chiếc cổ mảnh khảnh xinh đẹp, để lại dấu hôn màu đỏ thật sâu.

“Đau”- Nàng kêu đau một tiếng, hắn lại không báo trước buông lỏng tay, cả người nàng đang ngồi bỗng té ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“Này sao con ngay cả ngồi cũng không xong thế hả”- Vương mẫu trên tay bưng đĩa rau xào đặt trên bàn, nhắc nhở đứa con gái đang ngồi bất nhả dưới sàn rồi kêu Nghiêm Từ Hiếu nhiệt tình mà ăn. “Từ Hiếu, con gái của di tính tình lười nhát bướng bỉnh, vương mẫu hy vọng con có thể giúp nó, đừng để nó ăn một đồng trứng vịt làm mẹ như ta đây phải choáng váng”

Vẫn còn bị nộ hôn vừa rồi của Nghiêm Từ Hiếu làm cho rung động, Vương Tiêu Lăng chỉ có thể kinh ngạc nhìn mẹ mình nói không sợ làm mất mặt nàng sao.

Hắn ... hắn không chỉ qua nhà ăn cơm mà còn hôn nàng?

Trên đời này còn thiên lý không? Có người đến nhà người ta ăn cơm còn thuận tiện hôn người ta xem như đó là món điểm tâm ngọt sao?

“Nghiêm Tử Hiếu, cậu nói cho rõ ràng, cậu rốt cuộc muốn thế nào?”- Cả người nhẩy căng lên, nàng bắt mắt chỉ vào hắn.

“Ah!! Ta làm sao có thể sinh ra đứa con gái như con chứ!! Đầu óc đã không tốt còn chưa tính, ngay cả chút lễ phép cũng không có. con nhìn Nghiêm Tử Hiếu đầu óc thông minh thì không nói tới, đi qua nhà người khác ăn bữa cơm đều tỏ ra im lặng, nhìn dáng vẻ này của con giống như con khi vừa từ trên núi chạy xuống”- Vương mẫu thao thao bất tuyệt, không quên lấy rau và đồ ăn cho hắn, hầu hạ Nghiêm Tử Hiếu như lão gia

“Mẹ,...”- Sao lại thế này!! Rốt cuộc ai mới là con gái. Vương Tiêu Lăng bắt mắt dậm chân.

Mẹ nàng sao lại bình Nghiêm Tử Hiếu như vậy chứ, mẹ vẫn chưa biết hắn là tên đại sắc lang khoác da người vừa mới cướp đoạt nộ hôn đầu tiên của nàng. Nàng chỉ biết nàng không phải do mẹ sinh ra, bằng không sao lại so sánh nàng như đã khi chứ.

“Mẹ cái gì?”- Vương mẫu liếc nhìn nàng, lơ đãng nói tiếp; “Mẹ nói sai sao?”

“Hừ!!”- Dù sao nàng cũng không thông minh thật!! Vương Tiêu Lăng giận dữ xoay người bỏ đi.

Vương mẫu không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “May mắn, Nghiêm Tử Hiếu nguyện ý dạy bảo huấn luyện con đã hầu như con”

“Sao chứ”- Vương Tiêu Lăng kinh ngạc quay người lại. “Muốn cậu ấy dạy con sao?” chẳng phải như vật lông của con gà đem nó đến trước miệng sói, kêu con sói ăn đi hay sao?

“Phải”- Vương mẫu liếc nhìn nàng. Sau đó quay lại nhìn người Nghiêm Tử Hiếu, lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Tử Hiếu, đi không còn ai ngoài đứa con phiền toái này cả mong con dạy dỗ nó đi”

“Mẹ, con không cần”- Nàng thà rằng uống máu trâu đến thổ huyết cũng không muốn để tên sắc lang như hắn ở cùng phòng.

“Gì mà không cần”- Vương mẫu nghiêm khắc nói. “Con cho rằng với cao đầu của con có thể thi đậu đại học sao?”- Mỗi lần thi không phải ăn trứng vịt đều chỉ có mấy điểm, làm cho bà đối với đứa con gái này sắp xỉu đến nơi, còn dám nói không cần người khác đến dạy.

Vương Tiêu Lăng khó xử, nhưng vẫn cố gắng nói: “Nhưng .... Nhưng hắn là...”- Hắn tâm hoài bất quỷ. Ai biết hắn đối với nàng có ý đồ gì chứ!

“Dù sao con cũng không cần hắn chỉ giáo”- Nghĩ không rõ lý do, Vương Tiêu Lăng đưa lại một cơ cho xong nói cho qua chuyện.

“Không cần?”- Vương mẫu cười lạnh. “Con nói xem, vậy con có thể tìm được một cách nào đó ngăn chặn, đảm bảo con sẽ ngoan ngoãn học bài không?”

Ngăn chặn? Hắn mới là kẻ ngăn chặn nàng đó,...

Vương Tiêu Lăng liếc mắt nhìn thấy trên môi Nghiêm Tử Hiếu lộ ra nụ cười vui vẻ. Hắn xem ra đã ngăn chặn suy nghĩ của mẹ trước.

“Tốt lắm!! Chuyện này coi như xong”- Vương mẫu vô cái bóp, việc này xem như an bài.

Vương Tiêu Lăng ai oán nhìn Nghiêm tử Hiếu đang ngồi cười, không khỏi cảm thấy bất đắc .. ô ô...Sao nàng lại bị bán cho cái tên hàng xóm không quen này chứ.

“Tử Hiếu, lâu ba là thư phòng cho con dùng, trừ phi con có việc gì cần nếu không chúng ta sẽ không quấy rầy con”- Vương mẫu nhẹ nhàng tươi cười nhìn Nghiêm Tử Hiếu nói.

Phát giác góc áo mình bị người khác kéo, Vương mẫu đang vui vẻ bỗng quay sang nhìn Vương Tiêu Lăng thay đổi 180 độ, biến thành vẻ mặt của mẹ kế: “Con ngoan ngoãn nghe lời Tử Hiếu, ... học bài cho tốt, nếu không con chết với mẹ.”

“Mẹ...”- Vương Tiêu Lăng về mặt cầu xin, hy vọng cuối cùng coi như tan biến.

“Không cần phải kêu, mau lên lầu học bài đi”

Phịch một tiếng, cửa phòng bị Vương mẫu nặng nề đóng lại, cắt đứt ý nghĩ chạy trốn trong đầu Vương Tiêu Lăng, Nghiêm Tử Hiếu thì đứng ngay cửa ra vào, chế giễu nhìn nàng.

Hắn đi tới một bước, nàng cảnh giác vội vàng lui về sau ba bước.

Hắn đi tới nàng lại lui về sau ba bước, đang tức đến lần thứ ba nàng phát hiện ra một sự thật đáng buồn. ... nàng không còn đường thối lui nữa. Nghiêm Tử Hiếu bước dài chân đứng trước mặt nàng.

Nàng giống như con cá nằm trên thớt chờ hắn tới giết. Hắn cúi người, hai tay chống hai bên cạnh người nàng, đem nàng khóa chặt ở giữa không cách nào

nhúc nhích: “Cậu rất khản trương?”

Nàng lại lấp bắp: “Không có, mình không có...”

Hắn cười mà lồng ngực khẽ rung lên, rõ ràng khoảng cách hai người gần sát nhau đã nói lên tất cả: “Cậu hẳn biết bước kế tiếp phải làm những gì rồi chứ?”

Cái gì? Hắn muốn gì? Vương Tiêu Lăng kinh hãi trừng mắt nhìn hắn,

Cô nam quả nữ chung sống một phòng, hơn nữa nam nhân trước mặt lại bất lương. Gương mặt nàng đột nhiên ửng hồng, trước kia nàng từng xem qua phim sex, bây giờ những hình ảnh đó đang không ngừng di chuyển trong đầu nàng.

Hắn sẽ làm giống như mấy tên dâm tặc trong phim Nhật Bản sẽ không để nàng kêu lên, giống như những tiểu thuyết Trung quốc mà nàng hay xem sẽ làm những động tác biến thái với nữ diễn viên chính sao?

.aaaa!! Chỉ cần tưởng tượng ra cũng đủ làm cho trống ngực nàng đập nhanh hơn, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hưng phấn... Không phải!! Chỉ là do sợ hãi mà thôi.

Tuy nhiên trên mặt lại lộ rõ nhưng suy nghĩ đen tối đó, nhưng vì là thiếu nữ nên còn rụt rè nàng kiên trì mạnh miệng nói: “Học bài, học chứ gì!! Ngoại trừ học bài còn làm gì chứ?”

Hắn không cho là đúng khê chắc chắc vài tiếng, xuyên qua lớp kiếng là đôi mắt thương hại nàng. Hắn ngả ngón dùng tay nâng cằm nàng lên: “small cat, in addition to reading, we can do may be more of a. (Con mèo nhỏ, ngoại trừ đọc sách chúng ta còn có thể làm nhiều chuyện khác nữa.)”

Ngôn từ tiếng anh thuần khiết từ trong miệng hắn nói ra giống như thứ rượu ngon làm người khác say mê, không biết đã cướp đi tâm hồn của bao nhiêu thiếu nữ.

Thật không may... kẻ gốc vẫn còn tồn tại, mà kẻ gốc này đang ở trước mặt. Gương mặt nhỏ nhắn của nàng sưng sò, đôi môi mỏng hé mở, ngây ngốc nhìn hắn: “Con tôm?” (Hình như tiếng anh đọc đồng âm với chữ tôm bên tiếng trung thì phải. Cái này Fi ko rõ, mọi người xem đùm Fi nha)

Nghe được nàng cố dùng từ tiếng anh hỏi ngược lại hắn, hắn không khỏi sùng sốt, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng. “Xem ra cậu không chỉ cần nâng cao trình độ toán học mà ngay cả tiếng anh cũng không tốt phải cải thiện”

“Minh... mình...”- Nàng đỏ mặt, thiếu chút nữa phải đào hố chui xuống đất.

Nhìn xem nàng đang làm chuyện tốt gì này!! Cả ngày mắt mặt còn chưa đủ, bây giờ lại tự tìm đường chết, tự thù hoa dẹt gấm lên bản mặt mình.

Chẳng lẽ nàng ngu như heo sao? Sao cái gì học cũng không được

“Minh cái gì?”- Hắn biến sắc,, vẻ mặt say mê khiêu khích nhanh chóng biến mất thay vào đó là gương mặt lạnh nghiêm. Sau đó đặt nguyên chồng sách giá khoa cùng sách bài tập trước mặt nàng. “Hôm nay nếu không làm hết đi thì đừng mong rời khỏi”

“Cái gì, nhiều như vậy sao?”- Nàng ghen hống trợn mắt nhìn hắn, nhẹn không được khóc thét lên.

Đôi mắt lạnh lẽo, ra hiệu nàng chó lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn, cầm lấy từng quyển bài tập bắt đầu làm.

Nàng bắt đầu làm bài.

Vương Tiêu Lăng ngồi một bên không cam lòng làm bài, lâu lâu liếc trộm tên giám trị đang ngồi cạnh nàng chính là Nghiêm Tử Hiếu.

Kiểu tóc rất hào hợp với gương mặt, cặp kính màu vàng không che được đôi mắt xinh đẹp, sống mũi thẳng, đôi môi tạo thành hình... Có thể nói là rất đẹp.

Pằng!!

Sao nàng lại đi tán thưởng cái miệng xấu xa kia, lương tâm cũng xấu xa nốt, Vương Tiêu Lăng dùng tay đánh vào trán mình.

Vương Tiêu Lăng ngơ ngác bị tên phù thủy Lâm Hiểu Phân háo sắc kia đầu độc rồi!! Sao đi tán thưởng gương mặt đó chứ, mau mau tỉnh lại đi!! Hắn hiện tại là kẻ trông giữ nhà lao!! Ngươi có nghe qua tù nhân nào mém bị kẻ giữ lao chém thành tám đoạn không hận thì thôi còn cảm thấy sắc đẹp của trưởng lao đó có thể ăn nuốt vào bụng chứ?

Nói như vậy không cần phải ở trong ngục giam, mà nàng nên đến bệnh viện tâm thần đi.

“Vương Tiêu Lăng cậu còn ngồi đó làm gì?”- Nghiêm Tử Hiếu liếc nhìn nàng, ánh mắt ác liệt của hắn cộng với tiếng gọi làm cho nàng sợ đến mức thiếu chút nữa là ngã khỏi ghế.

Cô gái nhỏ này từ lúc ngồi xuống chưa được vài phút nét mặt nàng đã thay đổi liên tục, bút trên tay không ngừng đảo qua đảo lại, nhìn đáng vẻ không yên lòng của nàng, hắn không nghĩ nàng đã vào bài được tới đâu.

“Nghiem Từ Hiếu cậu muốn hù chết người à!! Sao đột nhiên lại lớn tiếng thế chứ??”- Vương Tiêu Lăng vỗ vỗ ngực, nàng bị hấn mắng to như vậy thiếu chút nữa là đụng vào bàn.

“Cậu nếu không ngăn người ra, chăm chỉ làm bài tập, tôi cần phải hù cậu sao?”- Nghiem Từ Hiếu trừng mắt. Nàng ăn gan báo rồi hay sao mà dám trước mặt hấn làm càn, lợi nói lạnh lùng không chút lưu tình lại thốt ra. “Còn không chăm chỉ, nếu không từ nay mình sẽ gọi cậu là đã khi con đó?”

Cái gì? Sao nàng lại biến thành đã khi con chứ!?

Thật là điều sỉ nhục mà, nàng dù cho chỉ số thông minh không cao, nhưng đem so với loài khi vẫn còn đẳng cấp hơn nhiều a.

“Nghiem Từ Hiếu cậu đừng có xem thường mình, loại đề bài này, mình ngay cả nhắm mắt cũng có thể làm được, huống chi mình chỉ mới ngăn người ra một lát”- Nàng kiêu ngạo đem đồng bài tập quăng đến trước mặt hấn để cho hấn nhìn thấy thực lực của nàng.

Hấn nhìn bài tập, sau đó lông mày từ từ nhăn lại.

Hấn nhui mày biểu hiện này làm nàng không khỏi đắc chí, gương mặt nhỏ nhắn ngẩng cao, kiêu ngạo nói: “Thấy không? Đây chính là thực lực của bản cô nương đó?”

“Thực lực”- Nghiem Từ Hiếu cười lạnh, ẩn chứa thâm ý nhẹ hời

“Phải”- haha!! Nhìn đi!! Xem hấn còn dám khinh thường nàng không!!

Hấn đặt bài tập lại trước mặt nàng, cho nàng nhìn thật kỹ kiệt tác bài tập của nàng: “Chỉ biết ghi tên của mình mà cũng gọi là thực lực sao, ngốc!”

Hóa tiễn đột nhiên xuyên qua đầu nàng, đem toàn bộ óc não vỡ ra thành từng mảnh, nàng nhìn trên bài tập toàn là tên Nghiem Từ Hiếu viết thật to, nhiều đó thôi nàng đã muốn xỉu. Đúng là tự gây nghiệt không thể sống được mà. Hiện tại nàng bắt đầu chiêm nghiệm lại những lời này.

Ô ô... mẹ ơi!! Mau tới cứu con gái của người rời khỏi địa ngục đi. Vương Tiêu Lăng khóc không ra nước mắt, trong lòng gào thét.

Ánh mặt trời xuyên qua bức màn trong phòng, ngoài cửa sổ tiếng chim lèo xèo thật đáng ghét. Mọi thứ đều giống như mọi ngày, nhưng trên mắt là hai quầng thâm đen, lúc mặc đồng phục Vương Tiêu Lăng cũng không hề chú ý.

Sáng sớm dậy, Vương Tiêu Lăng muốn tự thuyết phục bản thân ngày hôm qua chỉ là con ác mộng, nhưng nhìn mình qua tấm gương, do không ngủ đủ giấc mà hai mắt thâm quầng, cả đêm hôm qua tinh thần bị hành hạ nên cảm giác mệt mỏi. Nàng trước đây tự xưng mình là thiếu nữ hoạt bát tràn đầy sức sống không bao giờ bị đánh bại bây giờ lại giống bà già non tiền tụy ốm đau.

Tất cả những điều này đều tại tên đại phối đàn Nghiem Từ Hiếu gây ra. Nàng phẫn hận siết chặt tay, không ngừng dùng tay đánh vào chiếc gối vô tội.

Cả tối hôm qua, hấn đòi nàng làm xong hết bài tập mới để nàng đi, một số lượng bài tập lớn như vậy bắt nàng làm hết trong một lúc, làm nàng phải vắt hết óc não ra để suy nghĩ.

Nàng tức giận không phải vì hành vi ác độc của hấn, mà là giận bản thân mình hấn làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, nhưng nàng vẫn không ngừng nhớ tới cảm giác tiếp xúc với môi hấn, hơi thở nóng rực của hấn ở bên tai.

Đây mới là nguyên nhân chính khiến nàng ngủ không đủ giấc.

Thật đáng hận!! Nàng lại bị nam sắc dụ dỗ.

Tự ghê tởm chính bản thân mình xong, Vương Tiêu Lăng chậm rãi đi xuống lầu, hoảng hốt khi nghe tiếng mẹ đang cầu nguyện nơi tượng chúa. Sau đó chậm rãi mang giày vào, gói bữa sáng vào hộp rồi khỏi nhà, đi được vài bước thì nhìn thấy bóng người trước mắt, trong đầu nàng không cách suy nghĩ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Nghiem Từ Hiếu.

Dưới ánh mặt trời, vẻ đẹp tuấn mỹ của hấn như một vị thần khoác trên mình bộ quần áo vàng óng.

Nàng nhìn hấn chăm chăm đến thất thần, Nghiem Từ Hiếu cũng quay lại nhìn lại nàng.

Nữ sinh không có chút thông minh này, trên thực tế lại còn rất ngốc lại có thể làm cho hấn thiếu chút nữa không cách nào duy trì hình tượng tốt đẹp của bản thân, ở trước mắt nàng hấn luôn làm những điều chệch khỏi quỹ đạo.

Trước kia, nàng tự cho là giữa hai người chỉ là hàng xóm xa lạ. Nhưng nàng đã quên gian phòng của hai người ở sát bên cách nhau không tới hai mét. Trước khi hấn xuất ngoại, đêm nào cũng nghe âm thanh rất sinh động chìm vào giấc ngủ từ bên vách nhà hàng xóm, hấn không muốn biết ai biết bí mật nhỏ này cả. Sau khi sang nước ngoài, hấn cũng tìm cách thông qua cha mẹ tìm hiểu tin tức từ nàng.

Nếu không phải hấn thấy được “điều đó” cũng sẽ không tự nhiên trở về, đem vật nhỏ đang chạy đông chạy tây này chính thức nhét vào dưới cánh mình.

Tuy đã xa cách nhiều năm, nhưng với hấn nàng căn bản chỉ là một đứa trẻ chưa lớn. – ngoại trừ dáng người là hoàn toàn của một nữ nhân trưởng thành đang chờ hấn tới yêu thương...

Hắn chậm rãi đi về trước, nhìn nàng ngậy ngốc dõi theo hắn, khoe miệng khê cong lên một cách yếu ớt không chút nguy hiểm: “Tôi chờ cậu đã rất lâu rồi đó...”

Nhìn gương mặt của hắn không ngừng to lên trước mắt nàng, khoảng cách của hai người gần tới mức khí tức của hắn đầy trong mũi nàng, giọng nói trầm thấp của hắn từ từ mất dần thay vào đó là cánh môi hai người hòa quyện vào nhau...

Không giống đêm qua liều lĩnh cướp đoạt, hắn chậm rãi liếm láp môi nàng, quyến rũ buộc nàng phải có phản ứng trước sự khiêu khích của hắn, làm cho nàng thở gấp đôi môi đỏ hé mở, lưỡi hắn ngay lập tức thăm dò trong miệng nàng, nhẹ nhàng hướng dẫn, làm cho nàng trước sự khiêu khích của hắn dần dần cũng hưởng ứng.

Nhiệt độ giữa hai người không ngừng tăng lên, cho đến khi hắn cảm nhận được người trong ngực không thở nổi mới miễn cưỡng thu tay lại.

Tựa vào người hắn thở dốc, đầu óc Vương Tiêu Lăng giống như một đám đầu hũ nát không thể suy nghĩ được, nhưng vấn đề này nàng nhất định phải hỏi: “Vì sao, vì sao lại hôn mình?” (Cái này phải hỏi chị có gì nên anh ấy mới thể-> lỗi do chị)

Sao lại hôn mình?

Vấn đề này Nghiêm Từ Hiếu không trả lời, chỉ sâu xa nhìn nàng khó hiểu, sau đó kéo nàng cùng nhau đi tới lớp giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

Aaaa !! Nàng thật muốn biết trong đầu tên nam nhân kia đang suy nghĩ cái gì? Tại sao không giải thích vì sao hôn nàng, tại sao không nói gì hết?

Không chỉ đơn giản một hai lần, ngay cả đến thời gian ăn trưa chỉ cần có cơ hội, hắn liền hôn nàng đến đầu óc choáng váng, như vậy nàng chẳng muốn đi học nữa.

Mỗi ngày đều bị nhốt trong thư phòng cùng với hắn, mặt đối mặt suốt mấy tiếng đồng hồ...

Ai!! Sao trên thế giới này không có loại máy móc nào có thể nói cho nàng biết, Nghiêm Từ Hiếu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì!

Im lặng

Vương Tiêu Lăng cùng Nghiêm Từ Hiếu ngồi trong thư phòng, ngoại trừ tiếng bút ma sát với mặt giấy, cả không gian đều rất yên tĩnh không tương nổi.

Hôm nay là ngày Vương Tiêu Lăng làm bài kiểm tra giả do hắn đưa ra, nhưng ánh mắt lại liếc sang kẻ đang ngồi ngay gần bên cạnh, không biết Nghiêm Từ Hiếu đang nghiên cứu báo cáo gì vậy.

Không nghĩ hắn cùng lúc đó ngẩng lên, bất gặp ánh mắt nàng, khiến nàng né không kịp: “Trên mặt mình có đáp án sao? Nếu không sao lại nhìn chăm chăm như vậy?”

“Không biết xấu hổ, mình... mình sao lại nhìn cậu được?”- Nàng cố gắng che dấu sự xấu hổ của bản thân vội vàng cúi xuống nhìn đồng chữ xy cùng những con số ký hiệu bay lượn múa may trước mắt.

Nàng trùng tà hay sao? Sao lại không thể khống chế bản thân thôi không nhìn hắn?

Vương Tiêu Lăng, người tỉnh lại đi!! Không nên bị địch nhân dùng nam sắc hấp dẫn, người chó quên hẳn vô si hèn hạ đến mức nào, cướp đi nụ hôn của thiếu nữ thuần khiết như nàng, hắn là kẻ siêu cấp xấu xa!! Người nửa đêm tỉnh dậy còn nguyên rửa hắn, rồi tự xin lỗi bản thân mình, vậy mà bây giờ không biết xấu hổ cứ nhìn lên hắn? Thật là không biết mất mặt”

“Nhìn không thấy sao?”- Nghiêm Từ Hiếu lơ đãng nhíu mày, tháo cặp kính xuống nhìn nàng. “Nói cho mình biết, trong đầu cậu bây giờ đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Gọng kiếng vàng nằm trong tay Nghiêm Từ Hiếu, đôi mắt sáng như đèn tỏa ra loại hấp dẫn mê người, làm cho kẻ đối diện là Vương Tiêu Lăng đỏ mặt, tim đập nhanh, trống ngực dồn liên hồi, lắp bắp nói không nên lời.

Đây là phạm quy!! Phạm quy!! Sao hắn lại có thể dùng cặp mắt đó hỏi nàng vấn đề này chứ!!

“Mình vừa mới... vừa mới...”- Đầu óc hỗn loạn, nàng quên mất mình đang cầm cuốn bài tập để làm, ấn tượng cuối cùng là những chữ x y z bay lượn...cho nên nàng nói. “Mình.. mình vừa làm bài tập anh văn.”

“Anh văn”- Hắn nhắm nghiền mắt rồi lại mỉm cười, một tay co lại mở cuốn tập ra, một tay kéo nàng vào trong ngực. “Để mình giúp cậu ôn một số từ!!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Vài thiếu nữ xinh đẹp cười cười nói nói rất nhẹ nhàng tiến vào học viện Thanh Phong. Cửa lớn của trường đặt trên đường chính, tháng ba tới gió mát thổi lồng lộng, màng theo tiếng hò hét. Xem ra học kì sắp bắt đầu này sẽ cực kì thú vị.

Học viện được xây theo lối kiến trúc của người anh. Cửa chính có để bảng hiệu ghi tên trường Thanh Phong bằng tiếng Trung lẫn tiếng Anh

Thanh Phong học viện mặc dù lại nơi học dành cho học sinh cao trung, nhưng từ các đời trước nơi này bồi dưỡng ra các nữ doanh nhân, các cao thủ thương trường kiệt xuất mang đến danh hiệu do trường. Hàng năm đều có rất nhiều học sinh đăng kí vào trường để học.

Trường áp dụng phương pháp dạy học của người Nhật Bản, đề cao năng lực tự chủ của học sinh, để cho mỗi học sinh được quản lý một số ít chuyện trong trường.

Nhưng từ ba năm trước, sau khi thành viên hội học sinh kế tiếp lên thay, mọi người lại bí mật cho rằng những thầy cô nắm giữ quyền to chỉ còn một cái danh xưng.

Đúng vậy, căn cứ vào nhật báo của trường ghi lại, thành viên của hội học sinh không chỉ giải quyết các vụ việc phức tạp mà còn dàn xếp ổn thỏa, thậm chí cách cư xử lịch sự làm cho các giáo sư cũng nhượng bộ ba phần, nếu nói hiệu trưởng trường Thanh Phong nắm quyền lực rất lớn thì chưa đủ.

Phải nhắc tới thành viên hội học sinh...

♥ Hội trưởng, Phở Tư Nam, nhất cử nhất động đều tỏ ra rất chuẩn mực, vẻ đẹp khiến người khác không tự chủ mà rơi vào bẫy sắc, nhưng lại khiến cho bất cứ ai cũng không thể có được vì luôn đứng nhất.

♥ Bí Thư, Ngạc Xuân Dương, ôn nhu dịu dàng nhạy cảm, là một trong những sinh viên rất tài năng, mặc dù không có dung mạo hơn người, nhưng khí chất lại khiến người khác không thể không chú ý.

♥ Tài vụ kiêm phó hội trưởng, Hiền Vũ Tây, ngôn ngữ sắc bén, quyết sách thủ đoạn đều dứt khoát, thành tích trong trường được xem là một học sinh ưu tú, được gọi là tổng quản của học Thanh Phong.

♥ Quan hệ xã hội, Lâu Bái Đông, dù thành tích học tập không bằng, nhưng quan hệ xã hội được xem là đứng nhất, lời nói ngọt ngào, da mặt siêu dày, làm cho Thanh Phong học viện càng tiến nhiệm đó là do các nhà tài trợ nối đuôi nhau không dứt.

♥ Cuối cùng, tổ trưởng hoạt động, Vương Tiêu Lăng, sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn liền trở thành một người trong hội học sinh, quan trọng nhất nàng có thể lực dư thừa có thể chạy khắp nơi duy trì mọi hoạt động lớn nhỏ của học viện. Làm cho mọi hoạt động đều kết thúc mỹ mãn.

Tên của những mỹ nhân vang dội một thời, hiện tại chuyện nam nữ yêu đương đang thịnh hành, càng làm cho mọi người tò mò về chuyện tình yêu của các nàng.

Nửa năm trước, bất cứ ai cũng không có động tĩnh, làm cho thành viên nhật báo trường cố gắng đào đào tìm kiếm tình cảm của họ, liệu tình cảm của họ cũng oanh oanh liệt liệt như danh tiếng của họ.

Cho nên từ học kì này, đặc phái nhân là ta, Mao Tiểu Lục sẽ thay mọi mọi người báo cáo tình hình.

Để cho các vị đồng học có thể nắm giữ được tin tức, nhật báo Thanh Phong học viện sẽ ra hằng ngày, mong các vị đồng học quan tâm

Cái gì.

Vương Tiêu Lăng còn chưa kịp phản ứng để hiểu được ý tứ trong câu nói của Nghiêm Tử Hiếu thì nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở của hắn đã chiếm lấy giác quan của nàng.

“Hôn cũng có rất nhiều loại, ví dụ đây là hôn xã giao”- hắn nhẹ nhàng hôn vào gò má trắng nõn của nàng, sau đó lại hôn xuống đôi môi đỏ mọng của nàng: “Đây là kiss”

“Sau đó, osculate cũng coi là hôn”

Lần này hôn hắn dùng sức một chút, đầu lưỡi của hắn cố ý liếm láp trên môi nàng, làm cho nàng kinh hãi thiếu chút nữa là nhảy khỏi ngực hắn.

“Cuối cùng tuyệt đối đừng quên các này, French kiss”- Hai người mặt đối mặt, dán sát vào nhau, không có chút khe hở, giọng nói trầm thấp của hắn nhẹ thì thâm, dụ hoặc hắn không muốn hành động của mình làm con cừu nhỏ kinh sợ. Nàng ngoan ngoãn mở miệng để lưỡi của hắn tiến vào chiếm cứ, mùi đàn hương trong miệng khiến nàng bị kích thích,

“Ngô...”- Nàng bị hắn thành thạo công phá ở dưới, chỉ có thể thừa dịp lưỡi hai người quấn vào nhau tạo ra khe hở mới khẽ ừm một tiếng, hai tay nàng sớm đã bối lí trí, vòng ôm lấy cổ hắn.

Đang hôn nửa chừng, hắn thoáng đẩy cô gái nhỏ trong lòng vẫn còn đang trầm mê nhiệt tình ôm hôn hắn, sau đó mang gọng kính màu vàng lên, thu hồi dáng vẻ đầu giỡn của mình, tỉnh táo lạnh nhạt cảm cuốn vở bài tập đặt ngay trước mắt nàng.

“Nếu không chăm chú làm vài mà còn miên man nghĩ ngợi.. thì lần sau không có đơn giản như vậy đâu”

Lời vừa nói xong, nàng giống như bị giội một khối băng lạnh nhất xuống đầu, làm cho thần trí còn đang mơ hồ, đắm chìm trong nam sắc trở nên thanh tỉnh.

Lão Thiên!! Hấn lại hôn nàng.

Hon nữa nàng ngay cả phản kháng cũng không làm, lại còn mắt nhắm mắt mở, giống như cổ tình để mặc hấn xâm phạm.

Vương Tiêu Lăng mặt đỏ bừng, chạt vật rỗng to: “Minh không có miên man suy nghĩ!! Ngược lại cậu lần sau còn dám động tay động chân... xem mình sẽ đối phó với cậu thế nào.”

“A!! Vậy thì mình rất mong chờ..”- Nàng đối phó. Nghiêm Tử Hiếu mặt không gọn sóng, nhưng trong lòng lại khoái chí.

Đây mới là tiểu mèo hoang mà hấn đã chờ mong, cuối cùng cũng kích động được nàng, chờ nàng phản kích sao?

“Mình nói thật đó!”- Vương Tiêu Lăng phát điên đứng lên trên ghế, từ trên cao nhìn xuống. “Đừng có xem thường mình”

“Cho nên mình không phải nói rất chờ mong cậu sao?”

Hấn không hề ngẩng đầu, lời nói từ miệng phát ra cùng biểu hiệu trái ngược nhau, làm cho nàng cảm giác như mình bị khinh rẻ.

“Cậu .....aaa.....”- Vương Tiêu Lăng tức giận, nàng quên mất hiện tại nàng không đứng trên đất bằng phẳng, mà là đứng trên ghế, chân vừa trượt, cái mông đáng yêu của nàng liền rơi xuống sàn nhà đập vào nhau tương thân tương ái.

“Đau quá... đau quá...”- Nàng xoa cái mông đau của mình, ai oán nhìn Nghiêm Tử Hiếu điềm nhiên như không, tức giận oán trách. “Nhìn thấy mình té cũng không giữ mình lại”

Nếu trên mặt đất không có tấm thảm, ngày mai nàng nhất định sẽ không thể đi đứng bình thường.

“Cậu không phải kêu mình đừng động tay động chân sao?”- Hấn thoải mái ném bỏ trách nhiệm cho nàng, thấy nàng lả chã muốn khóc, hay ngay cả nửa điểm áy náy cũng không có.

“Cậu..”- Nàng hơi bị chán nản, nhưng không cách nào phản bác.

Vương Tiêu Lăng lại một lần nữa thua, Nghiêm Tử Hiếu thoải mái giành phần thắng.

Văn phòng hội học sinh Thanh Phong học viện

“Ai..”- Tiếng thờ dài thứ nhất từ chỗ bàn bí thư truyền đến.

“Ai...”- Tiếng thờ dài thứ hai từ bàn của hội trưởng quan hệ xã hội truyền đến.

Ngồi đằng sau chiếc bàn dài nằm ở trung tâm là Phở Tư Nam, ngay cả Vương tiêu Lăng cũng lần lượt vang lên tiếng thờ dài thứ ba, tổ trưởng hoạt động cả người tán ra một loại khí thể kì dị.

Phở Tư Nam quay sang phó hội trưởng hỏi: “Có thể giải thích xem hiện tại đang có gì xảy ra thế này? Sao không khí hôm nay lại kì dị như vậy”

Người duy nhất được coi là bình thường là Hiền Vũ Tây khẽ đẩy kính mắt, không ngẩng đầu lên, tay đang tính toán xét duyệt các hoạt động, dự toán thánh trước, phân tâm trả lời: “Cũng không có gì, chỉ là mùa xuân sắp đến, nên mới có cảm giác như vậy..”- Nàng đặc biệt giải thích

A!! xuân đến rồi!! Thật thú vị.

“Nhưng biểu hiện của mọi người rất kì lạ?”- Phở Tư Nam chỉ vào Vương Tiêu Lăng: “Xem cậu ấy kìa, mặt mày không giống như mùa xuân tới, ngược lại giống như gặp cừu nhân”- Hon nữa oán hận rất sâu nặng... bằng không từ lúc nàng quen Tiêu Lăng đến nay lúc nào cũng nói cười bình thường, hôm nay oán khí lại nặng đến thế.

“Là thanh mai trúc mã, yêu càng nhiều thì căm càng đau, tình yêu vốn dĩ là một lời nguyền mà”- Kiểm kê hết số dự toán, Hiền Vũ Tây cũng không ngại mở miệng đùa vui.

“Ai cùng cậu ta thanh mai trúc mã chứ? Bọn mình bây giờ là kẻ thù không đội trời chung”- Vương Tiêu Lăng đang cúi đầu nghịch giấy, vừa nghe những lời này liền hung dữ phản bác.

Đúng vậy!! Hai người đâu phải thanh mai trúc mã, giữa hấn với nàng chẳng qua là hàm xóm không quen.

“kẻ thù?”- Hiền Vũ Tây ung dung xếp vài tấm hình lên bàn, để cho cái kẻ tự xưng là không đội trời chung với kẻ thù kia xem: “Là kẻ thù sao còn hôn đến cao hứng như vậy? Thật là khiến mình mở rộng tầm mắt nha”

“Cái gì?”- Vương Tiêu Lăng kích động từ trên ghế nhảy dựng lên, ánh mắt đảo qua ảnh chụp đang đặt trên bàn, là ảnh chụp nàng và Nghiêm Tử Hiếu vô si hôn hạ hôn nhau thân mật ngay trước cửa ra vào.

“Ảnh chụp này từ đâu ra?”- Nàng muốn chôn vùi chứng cứ, giết người diệt khẩu, để cái chuyện mắt mặt này dấu dưới đất.

“Tiểu tòa soạn của Mao Tiểu Lục, nghe nói cô ta chụp ảnh chúng ta, rồi chọn một vài ảnh đẹp, lắng nghe ý kiến mọi người, cuối cùng tung lên tập san”- Lâu Bái Đông lúc này cũng lười biếng ngẩng đầu lên, nhìn nàng cũng có trong tấm ảnh chụp kia.

“Mao tiểu Lục cũng chụp mình..”- Ngạc Xuân Dương cúi đầu nhỏ giọng nói, rút ra một xấp hình từ trong túi sách.

Vương Tiêu Lăng nhìn ảnh chụp của từng người, tuyệt vọng nhìn về phía Phở Tư Nam. “Hội trưởng, không cần mình nói cậu cũng nên để mọi người xem qua chút.”

“Mình dĩ nhiên không có ảnh”- Phở Tư Nam cười cười nói, tiếp đó gõ lên đầu Vương Tiêu Lăng. “Mao Tiểu Lục có chụp ảnh của mình, nhưng mình đã thảo thuận riêng với cô ta, nhưng vấn đề của cậu thì hình như đã lên tuần san”

Cái gì!! Tập san?

Vương Tiêu Lăng há hốc miệng, không thể chấp nhận được sự đả kích này.

Tập san, ý nói ảnh nàng cùng Nghiêm Tử Hiếu hôn nhau đã truyền khắp học viện, thậm chí còn truyền tay rất nhiều người xem nàng trầm mê trong nụ hôn của tên tiểu nhân hèn hạ vô si đó!!

Aaa!! Nghiêm Tử Hiếu, tôi muốn giết cậu.

“Nghiêm Tử Hiếu cậu đi ra cho tôi”

Trên đường trở về, hội học sinh bị những người xung quanh chỉ trỏ, ánh mắt mập mờ. Trong tay cầm tờ báo vừa mới tháo xuống từ trên trường, Vương Tiêu Lăng mặt đỏ đến từng tơ máu. Lần này, nàng thật sự rất giận.

“Ồ trên lầu, có gì thì lên đây nói”

Giọng nói bình thản của Nghiêm Tử Hiếu từ trên lầu truyền đó, nghe giọng nói của tiểu nữ nhân này xem ra đã bị chọc giận đến sôi máu.

“Nghiêm Tử Hiếu, cậu còn dám ăn nói thân nhiên như vậy sao?”- Vương Tiêu Lăng giậm chân bình bịch đi lên cầu thang, không thực nữ đá văng cửa phòng hán. “Nếu cậu không giải thích vì sao hôn mình, mình sẽ... mình...”

“Đầu lưỡi bị cắn đứt rồi hay sao? Sao không nói tiếp?”- Trên người Nghiêm Tử Hiếu chỉ bọc một cái khăn, hán từ trong phòng tắm thân nhiên đi ra, đối với hành động thô lỗ đá văng cửa phòng hán của nàng hán cũng không bình luận gì.

Vương Tiêu Lăng căn bản đang rất giận lại nhìn thấy bộ dạng không chỉnh tề của hán trên mặt lại càng đỏ, không phân được rốt cuộc là vì giận hay do xấu hổ.

“Cậu là đồ điên!! Sao không mặc quần áo.... Mặc đồ vào đi!!”

Nghiêm Tử Hiếu cười nhạt một tiếng: “Mình vừa tắm xong, hơn nữa là tự cậu nổi giận bùng bùng xông vào, làm sao mình có đủ thời gian để thay đồ chứ”

“Cậu... cậu mau mặc vào đi, mình có chuyện muốn nói”- Vương Tiêu Lăng rất nhanh nghĩ muốn lao ra khỏi phòng, thoát khỏi tình huống xấu hổ này.

“Có việc gì thì nói luôn đi!! Lát nữa mình có chuyện phải làm”- Nghiêm Tử Hiếu đối với bản thân trên người chỉ có chiếc khăn không hề tỏ ra xấu hổ, cứ như vậy ngồi xuống giường.

Bên Mỹ vừa có một số chuyện xảy ra, hán tính dùng webcam mở một cuộc hội nghị, tìm ra hướng giải quyết vấn đề. Dù vậy nhưng tâm tình hán rất tốt muốn trêu đùa nàng, nhưng thời gian không cho phép hán làm càn.

“Mình không cần biết!! Mau mặc đồ vào đi”- Vương Tiêu Lăng đưa lưng về phía người hán, cả người tựa vào cửa, dùng hai tay che mắt lại, quang quác nói.

Hán thừa dịp nàng quay lưng lại, nhanh chóng mặc quần áo vào, vẫn không quên trêu nói: “Nếu không nói lát không có cơ hội đâu, cậu chắc muốn dùng thời gian ít ỏi này để bảo mình mặc quần áo sao?”

Nghiêm Tử Hiếu cầm lấy kiếng đặt trên tủ đẹp vào, nhìn tay nàng đang cầm tờ báo, trong liền hiểu rõ mục đích tới đây của nàng. Hán sớm đã dự liệu được nàng sẽ đến hỏi tội nhưng không ngờ lại nhanh như vậy

Nhưng cũng hay tiểu nữ sinh kia chụp được bất ảnh kinh điển như vậy mới có thể kích động nàng chủ động tìm hán. Nếu không dựa vào cá tính của nàng tuyệt đối sẽ không bước vào nhà hán nửa bước.

Cũng không thiệt thòi cho hẳn có được một góc độ tốt như vậy có thể chụp thẳng mặt nàng.

“Phải!! Mình không quên chuyện mặc quần áo nữa, mình đến đây để nói chuyện”- Nghe lời nhắc của hẳn, Vương Tiêu Lăng lập tức thanh tỉnh, lửa giận vừa mới cháy thành tro tàn bây giờ lại bốc lên trở lại. “đều tại cậu vô duyên vô cớ hôn mình, cậu xem, bây giờ từ trong ra ngoài ai cũng bàn tán. Cậu muốn mình từ nay làm sao giải thích với mọi người đây, aa hình tượng thiếu nữ thuần khiết xinh đẹp của mình!!”

Thiếu nữ thuần khiết vô địch xinh đẹp sao? Cũng chỉ có nàng mới có thể tự kiêu dám hùng hồn nói như thế.

“Đương nhiên không chỉ như vậy, tôn thất còn thể lớn hơn”- Vương Tiêu Lăng bất bình nói tiếp: “Chúng ta rõ ràng không có quan hệ gì, nhiều lắm cũng chỉ là.... Hàng xóm xa lạ. Ảnh chụp bị lan truyền như thế này nam sinh nào dám hẹn hò mình đi chơi? Ai còn tìm mình đi quan hệ hữu nghị đây?”

“Cứ như thế đi”- Nhiều lắm thì là hàng xóm? Còn hẹn hò nam sinh đi chơi, còn đi ra ngoài quan hệ hữu hi nghị? Hẳn giận quá mà cười, nhưng chẳng có chút vui vẻ.

“Đương nhiên không chỉ thế”- Nàng chỉ vào tờ báo có ảnh chụp. “Loại ảnh này làm sao ta có thể giải thích với người nhà đây!! Nói cho quý nghe quý cũng không tin”- Câu cuối cùng nàng hạ giọng lầm bầm nói nhưng tai hẳn thính như vậy một chữ nghe không sót.

“Mình thì lại có cách này tốt muốn giúp cậu không cần giải thích, cũng không cần lo tới vấn đề kia”- Hẳn lộ ra vẻ mặt vô hại đi tới gần nàng.

Nàng một chút cũng không phát hiện ra bản thân đang chuẩn bị sói nuốt vào bụng, ngây ngốc hỏi: “Cách gì? Mau nói mình nghe?”

“Cách chính là... trực tiếp để chúng ta có quan hệ thật sự, như thế không cần giải thích nữa phải không?”

“Này cậu đang nói cách quái gì thế này!! Vì cái gì phải có quan hệ? Chúng ta rõ ràng chỉ là..., chỉ là hàng xóm không quen thuộc mà thôi”- Vương Tiêu Lăng ca cẩm nói, trong nội tâm vang lên giọng nói không ngừng phản bác.

Hàng xóm làm sao mà hôn nhau được? Nếu chỉ là hàng xóm sao suốt ngày nghĩ tới hẳn chứ? Đây là thân phận hàng xóm sao?”.

“Quan hệ muốn có thì rất dễ dàng”- Hẳn cười, sau đó lôi kéo nàng đẩy lên giường, xoay người chặn lại: “Giống như thế này...”

“Này cậu tính là khó mình à”- nàng hít một hơi thật sâu, trống ngực đập thình thịch, không biết là sợ hãi hay hay mong chờ.

“Hiện giờ mình không có thời gian, mình đang nghĩ xem, có nên ăn món phụ không”- hẳn chậm rãi giải đáp vấn đề của nàng, hai tay bận rộn cời nút thắt y phục ngay trước ngực nàng ra.

“Cậu làm gì vậy!! Bỏ ra”- Nàng cố gắng đẩy đầu hẳn ra, kháng cự hẳn đang cuốn bị chạm vào ngực nàng.

Cảm nhận được sự phản kháng yếu ớt của nàng, hẳn cũng không tiếp tục cời bỏ toàn bộ nút áo của nàng. Khi nhìn thấy nội y có nơ hình con bướm màu vàng nhạt xuất hiện trước mắt hẳn dừng lại, sau đó dùng tay trực tiếp đẩy chương nài vật đang che dấu vật nhỏ nhỏ đáng yêu kia, hẳn bắt đầu nhắm nháp hương vị ngọt ngào mà mình mong muốn từ lâu.

“A.. A!! Nghiêm Từ Hiếu cậu làm gì vậy!! Cửa không khoá nếu cậu còn tiếp tục mình sẽ la to lên có người xông vào ngay” – Vương Tiêu Lăng một bên thì chú ý ngực mình, một bên thì khần trương khi nhìn thấy cửa phòng không đóng.

Nếu có người đi lên, chứng kiến hành động mập mờ của hai người lúc này thì chỉ sợ nàng dù nhảy xuống sông amazon cũng rửa không sạch.

Nhưng nàng rất ngốc, cửa có đóng hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là đậu hũ non mềm của nàng đã bị người ta gặm nhấm không ít, còn để lại rất nhiều ấn ký đỏ.

“Anh không quan tâm”- Hẳn cười nhạt một tiếng, không ngừng liếm láp bộ ngực đáng yêu của nàng. “Anh nghĩ em chắc cũng không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này”

Chỉ là việc nhỏ thôi!! Cô gái nhỏ này chắc đã quên cha mẹ hai nhà hôm nay đi ăn ngoài vì có bữa tiệc nhỏ, cho nên trừ khi có người lạ dám xông vào nhà thì tuyệt đối sẽ không tới ai quấy rầy bọn họ tiếp tục ở trên giường tương thân tương ái “Thành lập quan hệ”

Cái gì mà không để ý!! Nàng rất để ý!! Cái tên tiểu nhân này không cần phải quyết định tùy tiện thay nàng chứ!!.

Vương Tiêu Lăng nhất thời phát hỏa, từ trong cơ thể phát sinh ra một sức mạnh rất lớn hung dữ đẩy hẳn từ trên người nàng tách ra. “Anh còn không mau dừng lại!! Nghiêm Từ Hiếu, em cho anh biết, em có đai đen là đai đen karate, có thể một quyền đánh chết người đó”

A! Thật là động lòng người, nhìn đáng vẻ nàng ngồi trên giường nửa cời quần áo, rất giống con mèo hoang đang giương anh múa vuốt buộc người khác phục tùng.

Huống chi nàng vừa nói nàng có đai đen, dựa theo những gì hẳn biết về nàng, nàng chẳng qua chỉ là bản sao của đai đen.

“Phải không? Con mèo nhỏ nói dối thì phải bị phạt”- Hẳn lại lần nữa ngăn chặn nàng, lần này hẳn thông minh cướp đoạt môi nàng, không để nàng nói nhiều lãng phí thời gian.

Hắn mới vừa dùng anh vẫn nói cái gì vậy? Một lần nữa bị áp chế trên giường, đôi môi lại bị phong bế, quá nhiều nghi vấn cùng con giận chỉ có thể nén lại trong lòng.

“Ngô... anh muốn làm gì vậy..”- Không đúng, hắn hiện tại muốn làm gì chứ? Vương Tiêu Lăng phát hiện dưới váy của mình xuất hiện một bàn tay, thần sắc kinh hoàng, lợi dụng một lúc tách ra giữa hai người bối rối hỏi.

“Em không biết anh muốn làm gì?”- Hắn kéo quần lót có nơ hình con bướm xuống, ngón tay chạm, rồi thăm dò mùi thịt ấm áp của nàng, khiến cho nàng run rẩy. “Vậy để anh làm xong sẽ nói cho em biết!!

“Đợi đã... Em không muốn... không... a..... muốn”- Nàng lo lắng giữ lấy bàn tay của hắn muốn hắn dừng cái động tác kích thích này lại, nhưng ngược lại làm cho hắn tiến vào trong, sự phấn đấu của nàng lập tức biến thành khao khát.

“Thật thành thực!”- Hắn chống nửa người dậy nhìn nàng hai mắt đang mơ màng, lông mày nhíu chặt, trên trán còn đổ mồ hôi làm cho hắn càng thích thú nghiền cứu, hắn muốn biết khi hắn chơi đùa nàng còn có biểu hiện gì nữa?

Thiên tài cũng dùng cách biến thái để giải quyết, hiện tại hắn không phủ nhận câu nói này. Đối với nàng, dù hắn có dọa nàng đến phát khóc, hắn cũng rất sung sướng.

Ngón tay thon dài của hắn chậm rãi chạm vào hành lang thon hẹp của nàng thì bị siết chặt, dùng đạo khô khốc dần dần tiết ra dịch thủy trở nên ẩm ướt phản ứng lại sự thăm dò của hắn

Lúc đầu còn muốn giãy dụa, Vương Tiêu Lăng giờ phút này lại biến mất, đôi môi đỏ mọng không ngừng thở hồng hển phát ra tiếng rên rỉ, ngón tay bấu chặt ga giường, cảm giác được dưới bụng truyền đến cảm giác rất sung sướng thích thú.

“Không công bằng... không công bằng.. sao anh vẫn còn mặc áo chứ...”- Nàng hé nửa mắt nhìn Nghiêm Từ Hiếu quần áo chỉnh tề, ánh mắt tinh táo không chút gợn sóng khiến nàng không vui lòng oán trách, tay bắt đầu bận rộn cởi nút áo của hắn.

“Không được!! Lát nữa anh còn có chuyện cần làm”- hắn cười giữ chặt bàn tay nhỏ bé đang náo loạn trên quần áo hắn, khiến cho nàng không cách nào náo loạn nữa. “Em chỉ cần hưởng thụ là được rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy?”

Hắn làm như vô hại trấn an nàng, ngón tay lại thâm nhập vào cơ thể nàng, tốc độ nhanh hơn làm cho nàng thở càng lúc càng gấp, cả người run rẩy.

“Ngô...aa.. Nghiêm.. thật lợi hại... ừ...”.

“Anh nên cảm ơn em đã khen anh sao?” Đôi mắt đằng sau lớp kính nàng cảm giác nó rất sâu và thâm hiểm, hắn ngồi dậy nhẹ nhàng, dùng bàn tay còn lại xoa nắn quả hồng đào của nàng đang lắc lư trong không khí.

“Con mèo ngọc này, đừng để anh chờ lâu quá... Anh chờ em, mỗi đêm đều chịu tra tấn sắp không chịu nổi rồi”-. Hắn trầm thấp lắm bầm, giọng nói khàn khàn thành thực không tương xứng với tuổi của hắn.

“Cái gì...anh... Uh... anh nói gì chứ?”

“Không có gì”

Thấy nàng không có thời gian phân tâm, hắn dứt khoát nghiêm mặt không nói chuyện nữa, ngón tay tìm ra điểm mẫn cảm của nàng không ngừng tấn công quấy rầy, chăm chú quan sát từng biểu hiện của nàng, nghe tiếng thở dốc thanh âm rên rỉ không ngừng của nàng quấn quanh phòng.

Những đợt kích thích liên tiếp khiến cho nàng không cách nào suy nghĩ hành động của hắn, chỉ có thể bất lực bám lấy tay hắn thở dốc, run rẩy, cho đến khi đạt được cao trào, xuân thủy của nàng không cách nào kiềm chế được tiết ra, nước mắt của nàng cũng rơi xuống. Hắn dừng lại mọi động tác, để mặc nàng mảnh mai nằm trên giường mềm mại mà thờ.

Hắn không vội rút tay, mà đợi bạo động trong cơ thể nàng dẹp đi sau đó mới lưu luyến không muốn rời khỏi cơ thể nàng. Tiếp đó lại giúp nàng đóng nút áo vào, ngay ngắn vuốt lại váy, động tác gọn gàng bước xuống giường vào nhà tắm.

Hắn hiện tại phải dùng nước lạnh để tỉnh táo lại, nếu không hắn sẽ quên mất chuyện cần thiết phải làm mà trực tiếp muốn nàng.

Hắn từ phòng tắm đi ra nàng vẫn duy trì tư thế nằm trên giường, chỉ là không còn thở dốc nữa mà bắt đầu ổn định. “Nếu em muốn nghỉ ngơi thì tiếp tục nằm đi. Lát nữa đi ăn một chút, một giờ sau qua nhà anh tiếp tục tiến độ học bài.

“Vậy còn anh”- Vương Tiêu Lăng có chút không rõ hỏi.

Là hắn có vấn đề hay nàng có vấn đề?

Bây giờ mỗi lời hắn nói ra... nàng đều tưởng tượng. Nàng không phải thiếu nữ trong trắng, đương nhiên biết rõ việc hắn tắm nước lạnh là ý gì, nhưng đồng thời việc hắn tình nguyện tắm nước lạnh đồng nghĩa là không nguyện ý cùng với nàng sao?

Nàng thở dài một hơi, thân là con gái điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Thân thể của nàng cứ như vậy cứng nhắc không thú vị khiến hắn không cảm thấy thú vị, vẫn còn cách để tinh táo nói cho với nàng lát nữa đến thư phòng học bài.

“Anh vừa rồi không phải nói rồi sao? Anh còn có việc”- Nhân nhật vút xuống một câu, hắn đi về thư phòng mà không hề quay đầu lại, để mặc nàng nằm trên giường bắt đầu kiểm điểm lại giá trị bản thân.

Hắn đối với nàng giờ trò nàng muốn hết lên, nhìn dáng vẻ tinh táo của hắn nàng nghĩ muốn xông lên đánh vào vai hỏi hắn, nàng rốt cuộc tệ ở đâu mà không thể khơi dậy hứng thú của hắn chứ?.

A! Làm cũng không đúng, không làm cũng không đúng, lòng nữ nhân thật là phức tạp...

Chat webcam trên màn hình, một vài nhân viên bốn mươi ba mươi tuổi đang chăm chú nghiên cứu, đôi mắt nhìn thiếu niên thật lâu không nói lời nào.

“Tại sao không nói? Không phải có chuyện muốn thảo luận sao? – Nghiêm Từ Hiếu lật qua lật lại tư liệu mới nhất trên tay, chốc lát lại không nghe được báo cáo, giọng nói không vui.

Một số nhân viên là bạn của cha hắn, đẩy qua đẩy lại cuối cùng cũng có người đại diện nói: “à cái kia... Boss... áo sơ mi của anh có ghi chữ”- Hon nữa rất lớn rất rõ ràng, mọi người không cách nào không để ý.

Hay là kiểu y phục mới đang thịnh hành ở Đài Loan?

Chữ? Vội vàng mặc áo sơ mi nên Nghiêm Từ Hiếu hoàn toàn không chú ý chiếc áo sơ mi sớm đã bị ai đó viết lên.

“Nó viết cái gì?”- Hắn cũng không vội vã xem áo viết gì, mà trực tiếp hỏi trên màn hình.

“Cái này... Boss, Tiếng trung của ta không khá lắm, có lẽ ta nhìn lầm... hình như ghi” Người hi sinh lúng túng nói nửa ngày, không dám nói ra những gì mắt nhìn thấy.

“Sắc lang, ngu ngốc, hay tiểu nhân”- Nghiêm Từ Hiếu chủ động đưa ra vài từ.

“Ách chính giữa có một chữ” Người hy sinh dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

Ông làm sao dám nói ra mấy chữ bất kính đó chứ, hon nữa chữ ngu ngốc này cả đời không bao giờ xuất hiện trên người, dù chỉ số thông minh 200, nghiên cứu khoa học về những điều trọng đại nhưng cũng không dám trực tiếp nói ra mấy chữ này.

Không ngờ Nghiêm Từ Hiếu không giận mà còn cười, nụ cười yếu không hề có chút âm hiểm xảo trá, từ trong lòng tỏa ra sự ấm áp.

A! Không hổ là con mèo hoang nhỏ đã khiến hắn quan tâm nhiều năm như vậy, thuần túy đem hắn ra làm trò cười cho mọi người... Hắn làm sao bỏ nàng ra đây!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Trẻ em chưa đủ nhận thức xin hãy bỏ qua chap này

Nghiêm Từ Hiếu, anh là tên sắc lang, tiểu nhân, vô sỉ!! Anh tốt nhất đừng có quay lại đây!!.

Mặc dù biết tên tiểu nhân đó chắc chắn không nghe được nhưng nàng vẫn muốn nắn hắn cho hả giận. Tên tiểu nhân đó thậm chí không thèm nói với nàng một tiếng từ ngày hôm đó đã lập tức trở về Mỹ.

Thật quá đáng!! Hắn coi nàng là gì chứ.

Lúc vui thì quay về, lúc vui thì hôn, thậm chí còn đối xử với nàng như vậy để nàng mất mặt chết đi được. Bây giờ lại không nói tiếng nào chạy về Mỹ. Hắn tốt nhất đừng về, dù sao chẳng qua chỉ là hàng xóm!! Nàng không thêm quan tâm.

Đi suốt một năm về cũng được. Hôm nay là hội bơi lội học sinh, nàng là tổ trưởng hoạt động phải tranh thủ chạy khắp nơi tuyên truyền, lại còn mặc bộ quần áo rất mát mẻ, chính vì thế nàng không muốn hắn nhìn thấy.

Nàng tận dụng lợi thế của học sinh trung học đi thăm hỏi các lớp, dựa vào trang phục nóng bỏng này đi kêu gọi đám con trai trong trường hưởng ứng. Về phần cái tên hàng xóm đáng ghét kia, tốt nhất là đừng về. Hừ!!

“Oa Oa!! Tổ trường, cậu mặc như thế thật là nóng bỏng đó nha”

Đám cộng tác viên kinh hô một tiếng.

“Thật sự biến thành người khác nha!!”

“Tổ trường từ nay về sau mặc thế này đi học đi”

Vương Tiêu Lăng tức giận trừng trừng liếc mắt nhìn đám cộng tác viên, nàng bắt đắc dĩ nghĩ, có phải nàng quá đơn giản không nghiêm khắc nên đám tổ viên này chẳng coi nàng ra gì.

“Bạn học, không nghĩ cậu có đáng người tốt như vậy, sau này lão công của cậu chắc chắn rất có phúc a!!”- Lâm Hiểu Phân đảo quanh nàng, miệng không quên phát ra những tiếng chặc chặc, trêu ghẹo nói.

“Bớt giỡn đi!! Chẳng phải trước đã nói chỉ biến tấu đồng phục thôi mà sao hôm nay lại thành miều nữ thế này”- Vương Tiêu Lăng nhìn tai mèo đang đeo trên tóc, lại còn cả chiếc quần nhỏ xíu dễ thương ôm sát người, đột nhiên nàng thấy rất đau đầu. “Ông trời ơi!! Nàng muốn đổi đồ!!”

“ôi trời!! Mỗi ngày đều mặc đồng phục nữ không chán sao? Muốn thu hút khách thì phải ăn mặc nóng bỏng một tí. Cho nên cậu ngoan ngoãn mặc đi nha!!- Lâm Hiểu Phân và đám tổ viên đều thống nhất với nhau, thỏa mãn nhìn Vương Tiêu Lăng khoác trên người bộ áo được chế tác tỉ mỉ.

Tai mèo và đuôi mèo có gắn vài sợi lông nhỏ rất dễ thương, quần ngắn cũng là tự làm ra, hơn nữa trên cổ còn đeo chiếc chuông nhỏ, bộ dạng miều nữ này chắc chắn sẽ thu hút được kết quả cao nhất.

Nói đùa sao!! Bộ trang phục này là do nàng cùng tổ viên đồng lòng thống nhất tạo ra, hơn nữa còn được coi là tác phẩm kiệt xuất nhất!! Làm sao có thể để Vương Tiêu Lăng nói thay đổi là thay chứ!!.

“Nhưng mà... mặc như thế này mình không dám đi ra ngoài!!”- Vương Tiêu Lăng giữ lấy cửa sổ lớp, chết cũng muốn mặc bộ quần áo xấu hổ mắt mặt này đi ra khỏi căn phòng học.

Mặc dù nàng biết trước hôm nay sẽ mặc trang phục tự chế nhưng không ngờ lại là bộ quần áo miều nữ khiến người ta nhìn tới lú lười.

“Này cậu không cần phải phân trần nữa!!”- Lâm Hiểu Phân cười hăng hắc không ngừng, “Tí muội đâu, mau đem cậu ấy ra ngoài đi”

Đám nữ sinh lập tức trở nên hưng phấn, đồng thanh hét to, từng người tiến lên bắt lấy Vương Tiêu Lăng, cố gắng chen chúc đẩy nàng ra khỏi phòng học.

“Haha!! Mọi dồ, mọi dồ!!” Lâm Hiểu Phân cười một cách càn rỡ, đi ở đầu.

Còn nàng bị một đám người lôi đi khóc không ra nước mắt, nàng giống như kỹ nữ chốn thanh lâu bị kéo ra ngoài tiếp khách, mà bà mama chính là bạn học cùng lớp của nàng.

Ô ô... Bạn bè gì chứ!! Hiện tại muốn hỏi cũng không kịp.

Sau khi xem xong báo cáo, Nghiêm Từ Hiểu dùng tốc độ nhanh nhất để thảo luận xong buổi họp. Nhưng vé máy bay nhanh nhất trở về Đài Lan cũng đáp xuống vào giữa trưa.

Vừa xuống máy bay, hần không kịp thay quần áo, liền trực tiếp bắt taxi đi tới trường. Hần không cần tìm kiếm đã thấy một đám dã thú quay quanh một nữ sinh ăn mặc giống như miều nữ, lửa giận trong nháy mắt dâng cao đỉnh điểm.

Bởi vì miều nữ bị vây giữa một đám sắc lãng cũng chính là tiểu nữ nhân mà hần cần tìm.

Chết tiệt!! Nàng dám ăn mặc để lộ nhiều da thịt như vậy còn để cho đám con trai đó nhìn thấy.

“Miều muội muội, theo bọn anh đi uống chén nước!!- Tên Trư ca chảy nước miếng khi nhìn thấy nàng.

“Tìm người khác đi”- Đáng ghét!! Loại ruồi bọ này muốn đuổi cũng không được!! Vương Tiêu Lăng bắt đắc dĩ nghĩ.

“Đừng cự tuyệt bọn anh!! Uống chung chén nước thôi mà”- Tên trư ca thứ hai dùng ánh đùa giỡn liếc nhìn toàn thân nàng, chỉ thiếu chút nữa là đem bàn tay hần để lên.

“Không có hứng, ta còn có việc phải làm”- Phiền chết đi được. Đi đâu không đi lại đi đụng gặp phải mấy tên hàng xóm thói tha này, nàng cũng không muốn tính toán với loại cận bã này!!.

“Ai.”- tên trư ca thứ ba đang muốn lên tiếng thì đột nhiên phát hiện miều muội muội không biết bị ai dùng tốc độ nhanh chóng lôi đi, chỉ để lại cho bọn chúng một đám bụi mù làm vạt kỉ niệm.

Trận bụi mù qua đi, mỹ nhân sớm đã biến mất, đám trư ca bất bình dậm chân tại chỗ, sau đó lại kiếm đối tượng khác để tấn công.

Vương Tiêu Lăng cùng Nghiêm Từ Hiểu đi trên đường ai cũng quay lại nhìn với ánh mắt hiếu kỳ, hai người đi về phía lối đường cũ của trường, khách

quan lúc này đều chủ ý tập trung tại khuôn viên trường đang tổ chức bơi lội quang cảnh rất náo nhiệt, ngược lại lễ đường cũ lại tương đối vắng vẻ.

“Đầu quá!! Nghiêm Từ Hiếu anh làm cái gì vậy!! Buông ra, tay của em rất đau”- Vương Tiêu Lăng đi bên cạnh mở miệng oán trách, một bên dùng sức gạt bỏ tay hắn

“Anh mới đi vài ngày, em đã vội trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy sao!!”- Không cam tâm bỏ tay nàng ra, trên mặt Nghiêm Từ Hiếu nhìn thì không có gì thay đổi, nhưng đôi mắt đằng sau lớp kiếng lại mang theo sự lạnh lùng cùng hận ý.

“Cái gì mà trêu hoa ghẹo nguyệt?”- Vương Tiêu Lăng không vui trừng mắt nhìn hắn. “Anh mới là người vô lý đó”

Hắn cao hứng thì về, cao hứng nói đi là đi, không để lại bất cứ lời nhắn nào, vì cái gì mà nàng phải như góa phụ ở giá suốt đời đời hắn sao!!!

Huống chi giữa hai người cái gì cũng không phải, cho dù hôm nay nàng nhảy lên giường người khác cũng không phải chuyện của thiếu gia như hắn.

“Em dám nói anh vô lý? Em sao không nhìn lại bộ dạng của mình mặc thành cái gì đây?”- Giờ phút này, Nghiêm Từ Hiếu không nhận được nữa bao nhiêu lửa giận đều hiện ra ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dám giả trang thành miêu nữ? Sao em không giả trang thành mỹ nhân ngư mặc bikini như thế còn đẹp hơn nữa?”

Nam nhân này thật là vô lý mà!!! Có phải ra nước ngoài sống quá lâu nên hay quần chuyện người khác không.”

“Em cao hứng thì mặc thôi, anh làm gì được em chứ?”- Vương Tiêu Lăng tức giận, chiếc chuông nhỏ đeo trên cổ phát ra tiếng kêu thanh thúy.

“Anh làm gì sao, anh chỉ có thể làm như thế này mới khiến cái miệng nhỏ nhắn của em an phận”- Hắn dựa vào chiều cao của bản thân, đem nàng kéo vào trong ngực thô bạo hôn nàng.

Hắn.. hắn hôn nàng.

Vương Tiêu Lăng mở to mắt, không dám tin nàng cắn chặt môi, làm cho cánh môi hai người tuy kề sát nhau nhưng khiến hắn không thể tiến lên được nữa.

“Mở miệng!”- Hắn ra lệnh cho nàng, hai tay vuốt ve nhẹ da thịt mềm mại của nàng, thừa dịp nàng hét lên, hắn ngang ngược tấn công thăm dò miệng nàng cùng nàng quấn vào nhau.

“A..”- Nàng bất lý cô tay hắn, muốn thoát khỏi sự đụng chạm giữa hai người. “Không cần phải!!”

“Không cần sao?”- Ngừng hôn, hắn buông lỏng ra để nàng có thể thở được, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc, sau đó ghé vào bên tai nàng nói nhỏ. “Thật sự không cần sao?”

Hắn bắt đầu dùng chiêu bài nhẹ nhàng, không để cho nàng có cơ hội trả lời liền cúi xuống tiếp tục hôn nàng thật sâu.

Tránh để cái miệng nhỏ của nàng nói ra làm hắn mất hứng.

“Ngô..”- Cái gì!! Hắn căn bản không để nàng có cơ hội trả lời!

“Anh thật sự không cách nào nhẫn nại được nữa”- Càng nhắm nháp hương vị ngọt ngào của nàng, hắn càng không cách nào kiềm chế được khát vọng của mình, giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo tia dục vọng đang bức thiết hắn. “Em.. em muốn đẩy anh ra sao?”

Đôi mắt bình thường lúc nào cũng tinh táo bây giờ lại phủ mờ sương, khẩn cầu nói với nàng.

“Em.. em không biết”- Vương Tiêu Lăng lắp bắp nói, trái tim lại đập nhanh hơn.

Trời ơi!! Tim nàng thật sự có vấn đề mà!!.. Trái tim nàng liệu có thể vì gặp nam sắc mà chịu kích thích quá lớn, kết quả là lên cơn đau tim mà chết không đây”

“Anh không đồng ý với đáp án này!!”- Hắn quyết luyện môn trốn môi nàng. “Yes hoặc no, em chỉ có thể chọn một”

Hắn không để cho nàng có nhiều lựa chọn, không muốn cùng nàng tiếp tục chơi trò đuổi bắt này nữa. Hắn tháo kính xuống, xuyên qua lớp kính, trong mắt hắn ẩn chứa khát vọng rất lộ liễu khiến cho nàng không thể thờ nổi.

Ánh mắt của hắn rất tà ác, lại còn háo sắc... giống như muốn đem nàng nuốt hết vào bụng, làm cho nàng có cảm giác mình như cô bé quàng khăn đỏ sắp bị sói ăn mất.

“Sao”- Bàn tay to của hắn bắt đầu vuốt ve phần da thịt để lộ ra dưới váy, giọng nói trầm thấp mang theo sức hấp dẫn. “Nếu như không trả lời... anh xem như em đồng ý”

“Cái gì!! Làm gì có chuyện như thế”- Vương Tiêu Lăng hờn dỗi dùng đôi bàn tay trắng đánh vào ngực hắn. “căn bản là ép buộc người khác”

Hắn cười một cách gian trá, bàn tay tiếp tục xuyên qua lớp quần áo trực tiếp đi về phía nhụy hoa mẫn cảm của nàng. “Chẳng lẽ ép buộc thế này không

tốt sao?”

Nàng hít vào một hơi, hai tay đột nhiên kéo căng quần áo của hắn, ánh mắt mở to kinh hãi: “Anh... anh làm sao có thể”

“Anh thì sao, anh còn muốn làm hơn thế nữa”- Hắn nhẹ nhàng đem nàng đẩy ngã lên bàn đã bị bỏ không, sau đó chen vào giữa hai chân nàng, khiến cho nàng chỉ còn cách tiếp nhận sự chơi đùa của hắn.

“Một chút, Nghiêm Tử Hiếu..... à ừ”- Nhìn hắn chậm rãi cúi xuống, vén lớp váy bó sát người của nàng lên, làm cho nàng vừa thẹn vừa quần chỉ có thể nắm lấy tóc hắn nhưng không cách nào ngăn được hắn ở trước ngực nàng quấy rối.

Lần thứ nhất Nghiêm Tử Hiếu chỉ khẽ hôn lướt qua, lần thứ hai khẽ hôn xuống, càng lúc va chạm càng sâu sắc, cuối cùng không chút khách khí liếm mút cơ thể nàng.

Trong lúc yếu bên này hắn không quên dùng tay yêu thương vật non mềm bên cạnh đang run nhè nhẹ trong không khí.

“Nghiêm Tử Hiếu... cảm giác lạ quá...”- nàng bối rối dùng tay che hai mắt lại, không hề cố sức chống cự hắn, vì dù làm thế nào cũng không ngăn nổi sự cướp đoạt từ hắn.

Tuy nàng từng cùng anh trai xem không ít phim thể loại này, nhưng cũng chỉ nhìn qua chứ không nghĩ tới sẽ phát sinh trên người mình lại khiến nàng thẹn thùng như vậy.

Hơn nữa, thật kỳ lạ... hiện tại âm thanh đang phát ra là từ nàng sao?

“Chuyên tâm một chút”- Phát giác nàng phân tâm, hắn dùng sức một chút đè lại trên da thịt nàng đầu tay màu đỏ.

“Ngô!! Đau!!”- Nàng nhẹ nhũn mảy, kháng nghị hành vi ác ý của hắn.

“Lát nữa có thể sẽ còn đau hơn”- Hắn không chịu nói trước đã trực tiếp cõi luôn quần lót của nàng dưới lớp váy. “Cho nên hiện tại phải giúp em thích ứng đã”

“anh...ừ”- Nàng xanh mặt mở mắt nhìn hắn, cảm nhận nơi tư mật nhất của mình bị ngón tay của hắn từ từ xâm lấn.

Hắn tỉnh táo chăm chú nhìn ngón tay của mình chậm rãi bị cánh hoa hồng ẩn hiện của nàng hút mất, trên mặt biểu lộ như đang làm một cuộc thí nghiệm rất quan trọng, ngón tay lại tiếp tục chậm rãi rút ra thăm dò, hắn cũng không quên quan sát biểu hiện của nàng.

“Nghiêm Tử Hiếu... đợi đã... như vậy rất lạ,.. ừ”- Nàng đỏ mặt kéo lấy tay hắn muốn hắn dừng lại, nhưng bị hắn giữ lấy cổ tay khiến nàng không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể để mặc hắn xâm phạm bản thân khẽ rên lên.

Di vật ra vào bên trong không gây cho nàng cảm giác đau đớn, ngược lại mỗi động tác của hắn khiến cho nàng có cảm giác bông bênh hư không.

Không muốn để cho hắn đã tiến vào lại còn tiến sâu hơn nữa, càng không muốn thừa nhận loại cảm giác phức tạp lúc hắn rời khỏi cơ thể nàng, gương mặt của nàng nhuốm hương vị của tình dục càng trở nên đậm đà đáng yêu.

Về mặt của nàng càng khơi mào dục vọng sâu dưới bụng hắn.

“Tiểu miêu đáng thương”- Hắn cúi người hôn nhẹ lên gương mặt nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ, nhưng ngón tay vẫn tiếp tục thăm dò phía dưới- “Không có thói quen được người khác yêu thương như vậy sao?”

Động tác kích thích cuồng dã của hắn làm nàng thờ dốc, thân thể run rẩy mãnh liệt.

“Uhm... Thân thể em kì lạ quá.... Nghiêm... Nghiêm...”- Thân thể nàng gãy dựa bên trong, như con cá muốn ngoi lên, nhưng lại bị hắn bắt lấy, trong miệng vô thức gọi tên hắn.

“Không lạ đâu, tiểu miêu của anh đang động tình”- Nghiêm Tử Hiếu ác liệt dùng ngón tay chạm vào nơi đang tiết ra mật dịch sau đó đem đến trước mặt nàng. “Đây chứng cứ cho thấy em rất muốn anh!”

Ngón tay của hắn kề sát môi nàng, âm thanh thờ dốc yêu kiều của nàng đình chỉ lại, thay vào đó là ngón tay của hắn đang thăm dò trong miệng nàng khiến cho nàng không cách nào né tránh đành phải nếm mùi vị bản thân lưu lại trên tay hắn.

Hắn tay của hắn cố ý gây xích mích trong miệng nàng, làm cho nàng rên rỉ muốn hắn tiếp tục.

“A.. không được... sao có thể...”- Đột nhiên thân thể bị kéo căng ra, hắn lại tiến vào thăm dò thêm một bước.

“Thả lỏng, anh biết rõ em có thể”- Nói là làm, hắn cho hai ngón tay vào mật huyết sớ đã ướt đầm của nàng. “Không phải so với lúc này càng tốt hơn sao”

Kích thích quá lớn khiến nàng không nhịn được mà cắn môi, khóe mắt trào ra vài giọt nước mắt, mồ hôi sớm đã ướt mặt.

Nghiêm Từ Hiếu nhu hòa lau đi giọt lệ rơi trên mặt nàng, dục vọng nóng bỏng chậm rãi vuron tới gần múi thịt vì bị hấn khiêu khích mà sưng to run rẩy, sau đó hấn hôn lên môi nàng đang muốn phát ra tiếng, động thân đắm vào u huyết chưa từng bị ai khai phá.

Trên mặt nàng vẫn còn lưu lại hai vệt nước mắt, hấn kiềm nén khoái cảm muốn rong đuổitên người nàng, chỉ thông thả đắm vào luật động bên trong nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, lẽ đường cũ chỉ có tiếng thờ hồn hển của hai người cùng tiếng cơ thể va chạm vào nhau.

Tiết tấu thông thả giăng co một lâu, đối với hai người không còn là sự săn sóc nữa mà là sự hành hạ.

Dần dần thích ứng với phân thân của hấn, Vương Tiêu Lăng bắt đầu không kiên nhẫn đơng đưa eo mình như lời mời gọi thúc giục hấn làm theo.

“Có thể sao?”- Hai tay của hấn chống hai bên, đến nước này lý trí tuy tỉnh táo nhưng đôi mắt đen lại tràn ngập tình dục, giọng nói thấp, bị dục vọng làm điên đảo khiến người khác không dám tiếp. “Anh muốn bắt đầu dùng sức được không?”

Nàng vén những sợi tóc đang lòa xòa trước trán hấn, hai tay mềm mại không tìm thấy nơi để chống đỡ thân thể, chỉ có thể dựa vào vai hấn, ngưng ngừng nói: “anh bây giờ mới hỏi cái này sao... anh không phải cần bản rất muốn em sao?”

Nhìn hai gò má ửng ửng kiêu diễm của nàng, đôi mắt mờ sương, che đi hào quang trước mắt, đôi môi đỏ hé mở, hấn nhìn không được hít thật sâu, sau đó kiên định nói: “Lần nay anh tuyệt đối không đơn giản tha cho em”

Trong lẽ đường cũ vắng vẻ vẫn vang lên âm thanh trước đó, tiếng thờ dốc tiếng rên rỉ bất lực không ngừng dội lại quanh quần bên tai hai người.

Nghiêm Từ Hiếu ở trên quan sát Vương Tiêu Lăng, hạ thân từng bước đắm thẳng vào xâm nhập sâu hơn, mỗi lần tiến vào thân thể trắng nõn của nàng lại cong lên phối hợp với hấn.

“Nghiêm... ừ... Nghiêm...”- Nàng níu chặt áo sơ mi vẫn còn mặc trên người hấn, âm thanh đáng yêu mang theo chút cầu xin.

Âm thanh mỗi lần hai người giao hợp vang lên khắp lẽ đường, không ngừng lặp lại bên tai, trên cổ Vương Tiêu Lăng đeo chiếc chuông cũng phát ra tiếng dưới tốc độ của hấn. Khi thì dồn dập, khi thì lại lác lác kéo dài, làm cho nàng như bị thôi miên từ một thiếu nữ rụt rè trở nên buông thả, nhiệt tình tuân theo sự đơng đưa của hấn.

“Làm sao vậy?”- Hấn nghe được âm thanh thờ gấp giống như mèo kêu, tay lau đi mồ hôi đang thấm ướt gương mặt hồng nhuận của nàng, thoáng đứng dậy rồi đi.

“Đừng...”- Dưới bụng truyền đến cảm giác trống rỗng làm nàng nức nở nghẹn ngào lên tiếng, hai tay giữ lấy hấn không buông. “Đừng đi.. đừng rời đi...”

“Tiểu miêu của anh sẽ buồn sao?”- hấn biết nàng sắp tới cao trào nên quyết định lui ra.. “Hay chỉ đơn giản em muốn anh?”- Bàn tay của hấn xẹt qua mặt thường, cúi xuống hôn từng chi tiết trên mặt nàng. “Nói cho anh biết, lúc anh không có ở đây, tiểu miêu rất buồn hay vui đến quên cả trời đất?”

“A... rất buồn... ừ.. đừng đi”- Vương Tiêu Lăng rên rỉ, e lệ nói, gương mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực hấn, không dám nhìn hấn đang cười một cách thỏa mãn trên chộc,

“Hào hài tử ngoan sẽ có thưởng”- Hấn đem nàng lôi ra khỏi ngực, quan sát không sót chi tiết nào trên gương mặt then thùng của nàng.

“Đây..”- Hấn đem nàng bế lên, làm cho cả hai người đứng dậy lực kết hợp càng sâu, sau đó mãnh liệt còn kích khiến nàng rên rỉ, cơ thể như bị nghiền nát không chịu nổi.

“A a...a”- Hấn cuồng nhiệt đắm vào nơi nấn cảm của nàng thân thể dâng lên khoái cảm, nàng kịch liệt run rẩy, tiếng chuông nhà thờ vang vọng khắp lẽ đường báo hiệu nàng đã tới cao trào.

Hấn cảm nhận sóng triều đang dâng cao, liên tục rút dục vọng bản thân lui về sau, đem chất lỏng màu trắng rơi xuống cơ thể mềm mại ửng hồng của nàng, sau đó nằm lăn ra bên cạnh, ôm chặt nàng thờ dốc.

Trong lúc đó, xuyên thấu qua tấm màn che là lớp ánh sáng kim quang của mặt trời, ngoại trừ tiếng thờ dốc của đôi tình nhân, còn lại đều rất yên tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trong căn phòng đáng yêu được bố trí ấm áp, búp bê vải màu lam đặt trên giường, một người cuộn mình trong chăn bông còn phát tiếng gào thét thanh

rất đáng sợ.

Kẻ đang ôm gối, trùm chăn khắp người phát ra âm thanh kì quái đó chính là Vương Tiêu Lăng.

A! A!! Nàng sắp mất mặt đến chết rồi, rõ ràng nói không để ý tới hắn, còn cảm thấy hắn là tên đầu heo sét đánh. Vậy mà nàng lại cùng Nghiêm Tử Hiếu làm chuyện ấy ái ngay trong trường, coi như chuyện đó không tính đi, nàng còn không biết thẹn mà nói đủ thứ.

A!! v vùi đầu vào sâu trong gối, xấu hổ giận dữ muốn khóc thét lên. Vương Tiêu Lăng!! Mày thật vô dụng!! Mày thật khiến người ta phi nhỏ.

Đứng!! Quan trọng hơn là, bọn họ ngay cả đại điểm cũng không quan tâm mà dám làm tại trường, nàng cho dù có thể bỏ qua chuyện Lâm Hiểu Phân trêu chọc mình, nhưng ai biết được đám tai mắt lợi hại kia có thể phát hiện chuyện của nàng không chứ?

Ô ô..., càng nghĩ cảm giác mình không khác gì khối đậu hũ nát.

Nghiến răng nghiến lợi cắn chặt bông, Vương Tiêu Lăng đắm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý phòng mình bị người khác xâm nhập.

Tới lúc cái chăn phủ trên người bị kéo ra, không khí tiến vào phổi, nàng mới ai oán đưa mắt nhìn về người vừa tới: “A a!! Không để cho ta yên tĩnh..”

Nhìn rõ kẻ vừa vào là ai, nàng chưa nói xong đã vội nghẹn ứ nơi cổ họng, ngoại trừ biểu hiện kinh hoàng, còn lập tức lui về phía giường.

“Ta cái gì...”- Đối với động tác tránh né của nàng, hắn chỉ nhếch miệng không làm gì cả, “Lười bị cắn mất rồi sao”- Hắn nhú mày khi thấy nàng tránh hắn như rắn rết, đem chân bông trong tay thả xuống giường.

“Đợi đã!! Đừng tới gần”- Nàng sợ động tác của hắn tới mức lui về sau vài cm”- “Chúng ta tốt nhất bây giờ nên giữ khoảng cách là 30cm. không, càng xa càng tốt, đứng!! Khoảng cách như thế này mới nói chuyện được”

“Phải không?”- Trên mặt hắn không chút thay đổi, nhưng lại nhào tới giường bắt lấy nàng. “Khi nào anh bắt đầu cho em nói điều kiện với anh vậy?”

“A đừng bắt em”- Nàng liều mạng giãy dụa “Em vừa mới nói anh cách xa em ra một chút thì mới nói chuyện được mà”

“Em quả thật có nói”

“Cho nên buông em ra”- Nàng tròn tròn mắt biết rõ còn không nghe theo.

Nàng mở to mắt rất đáng yêu làm hắn kiềm chế không được cắn vào gương mặt trắng trẻo của nàng: “Em đúng là có nói, nhưng anh cũng chưa từng đồng ý”

Nghe hắn nói như vậy, nét mặt nàng ngầy ngốc ra sau đó kinh ngạc, cuối cùng là bối rối rồi kịch liệt giãy dụa trong lòng hắn. Hắn kim lòng không được đem Tiểu miêu đáng yêu này kéo vào lòng.

“Nghiêm Tử Hiếu, đây là nhà em!! Anh còn không mau buông tay?”- Bị bàn tay to của hắn ôm lấy, cắn bản ngay cả động nàng cũng không dám, sờ bàn tay của hắn lại di dời khắp nơi trên cơ thể nàng, nên chỉ dám như con mèo kêu meo meo nhe răng trợn mắt uy hiếp: “Anh mà không buông em kêu lên đó!!”

“Kêu đi”- Hắn một chút cũng không quan tâm, dù sao điểm uy hiếp nho nhỏ này, hắn căn bản không coi trọng, thậm chí nhìn thấy bộ dạng giương nanh múa vuốt của nàng lại còn cảm thấy mê người hấp dẫn.

Nàng tức giận đỏ mặt, bàn tay to lớn bắt đầu sờ loạn trên người nàng, nàng tóm lấy tính đưa lên miệng cắn.

NHưng con tức giận nhất thời nho nhỏ biến mất, cảm giác tội lỗi nhen nhóm làm lòng nàng thả lỏng.

“Không cắn sao”

Câu hỏi thân nhiên của hắn làm cho lòng tơ của Vương Tiêu Lăng đột nhiên dựng đứng. Nàng bắt đầu có cảm giác không ổn lắm. dường như đã chọc trúng động vật hoang dã?”

Vương Tiêu Lăng quay đầu lại nhìn kẻ đang đeo kính trước mắt, vẻ mặt tỉnh táo, nụ cười đầy thiện ý của nam nhân này khiến thân thể nàng đông cứng.

Nụ cười thân thiện này thoạt nhìn thật khủng khiếp....

“Anh nói rồi...”- Hắn siết chặt nàng trong ngực, sau đó nói nhẹ bên tai nàng “Trẻ con không ngoan sẽ bị phạt”

Trong phòng hội học sinh, Vương Tiêu Lăng hiếm khi xuất hiện đứng giờ ngược lại còn ở trong văn phòng không nói câu nào, còn tích cực chuẩn bị tư liệu, chủ động chạy khắp nơi, làm cho hàng ngàn cán bộ cảm thấy khó hiểu.

Thời tiết hôm nay có bão sao?

Hôm nay Vương Tiêu Lăng chủ động chịu khó như vậy chẳng qua là cố tình kéo dài thời gian, vội vàng lấy điện thoại di động ra nhìn vào tin nhắn chủ sở

hữu đang muốn đòi lại sủng vật của mình.

Không đến mười phút, ngoài ban công xuất hiện một dáng người cao lớn tuấn tú, trong khi đó nữ nhân kia lại giả vờ tích cực vừa nhìn thấy người cả cơ thể liền cứng đờ, sau đó nhanh chóng đứng vững tiếp tục sửa sang tài liệu.

“Vương Tiêu Lăng, về nhà”- Hiền Vũ Tây tự động hô to khiến cho kẻ vừa bị kêu tên về mặt kinh hãi.

“Mình.. mình còn có việc cần làm”- Vương Tiêu Lăng hai mắt mờ to thiếu chút nữa là lệ nóng rơi xuống, trông mong đám bạn này có thể nhận ra nàng đang khóc đang gào thét trong lòng.

“Kỳ thật cũng không có gì quan trọng, bạn học Nghiêm, làm phiền cậu đưa Tiêu Lăng về nhà”- Phở Tử Nam lên tiếng, thuận tiện đã đẩy Vương Tiêu Lăng vào vực thẳm.

Bóng lưng đang đứng sửa sang tài liệu mỗi lúc một cứng ngắc, Vương Tiêu Lăng cắn chặt môi nhẫn nhịn không rống lên, giờ phút này trong lòng không ngừng mắng mỏ đám bạn vô lương tâm kia.

Đáng giận!! Biết rõ nàng cố ý tỏ ra bận rộn, lại còn cố tình đem nàng giao cho tên tiểu như Nghiêm Tử Hiếu, đám bạn đó chắc chắn đã bị vẻ ngoài bình tĩnh cơ trí của Nghiêm Tử Hiếu đánh lừa.

Có trời mới biết hôm nay sau khi về nhà, đêm nay nàng chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Đúng thế, nàng chỉ nhất thời lỡ lời không nghĩ lại khiến cho bản thân lâm vào tình cảnh khôn khổ thế này, nguyên nhân cũng do tên Nghiêm Tử Hiếu kia hần bảo tối nay sẽ khiến nàng đẹp mặt.

Ô ô... sao nàng lại gặp chuyện đau khổ thế này chứ!!!

“Về nhà”- Nghiêm Tử Hiếu chờ quá lâu dứt khoát đi vào văn phòng, tay nắm lấy nàng đang giãy dụa chống lại, sau đó trực tiếp đem Vương Tiêu Lăng xách đi “Mọi người cứ tiếp tục”- Hần quay lại nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn mọi người.

“Cảm ơn”- Hiền Vũ Tây cười cười nói.

Vợ chồng son giận nhau!! Tốt nhất là nên về nhà giải quyết!!

Một quán ăn bên đường, hai người ngồi trước bát Mi Dương Xuân nóng hôi thơm ngào ngạt, bên cạnh còn có món kho mà Vương Tiêu Lăng rất thích ăn, nhưng cho dù nước miếng có chảy xuống nhỏ giọt nàng cũng không dám cầm lấy đưa đựng vào món ăn trên bàn.

Nàng cảnh giác nhìn chằm chằm Nghiêm Tử Hiếu, biểu hiện trên mặt khiến người khác rất buồn cười.

A biết được hần có ý muốn cho nàng ăn no, sau đó mới từ từ trừng phạt nàng?

“Em không ăn sao?”- Nhìn chén mì còn nguyên, nhìn dáng vẻ chảy nước miếng nhưng lại không dám ăn ngược lại càng làm cho hần muốn ăn sạch nàng. Nghiêm Tử Hiếu cố tình múc một muỗng lên bỏ qua miệng nhấm nháp.

“À à em không đói”- Nàng cố gắng gượng, dù trong ánh mắt đang rất đói khát sớm đã muốn đem đám thức ăn này cho bụng, ngay cả nước mì cũng sẽ uống hết không sót một giọt nhưng vẫn tỏ ra mạnh miệng không chịu yếu thế.

“Xem ra tài nghệ nấu món mì này của quán tăng lên không ít”- Ăn xong, Nghiêm Tử Hiếu tỏ vẻ hài lòng còn tán thưởng. “Nhưng hình như nơi này có gì đó không đúng lắm, tất cả các món gọi ra đều dùng tiêu của di Vương để trả, em vẫn không muốn ăn sao?”- Hần tỏ vẻ vô ý bỏ sung. “Phải rồi, hôm nay cha mẹ anh và em sẽ đi du lịch hai ngày một đêm”

“Cái gì”- Nàng mở to mắt, không dám tin nhìn hần. “Sao em không biết gì cả?”

Thật quá đáng mà!! Ba mẹ hần ra ngoài cũng nói cho hần một tiếng, vì sao ba mẹ nàng ra ngoài lại đi báo cho con trai hàng xóm chứ, rồi tự nhiên biến mất không hề nói một lời cho đứa con gái thân sinh của mình

“À. Đêm qua Di vương có nhờ anh nói với em, nhưng anh lại quên mất”- Hần tỏ vẻ rất hối hận.

Quên mất? Vương Tiêu Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hần hoàn toàn chẳng có chút gì hối lỗi, hần quên thật sao, trừ khi nàng đập đầu vào tường bị chấn động não mới tin những lời ma quỷ mà hần nói.

“haz đồ ăn nguội cả rồi, em vẫn không muốn ăn sao?”- Hần đối với vẻ mặt hung ác của nàng hoàn toàn không thêm để ý, ngược lại còn tốt bụng nhắc nhở nàng.

“Hừ!! Không cần nhắc!!”

Nhìn nàng dùng tốc độ giống như gió thu cuốn qua vết sạch hết thứ cần trên bàn, trong mắt hần hiện lên tia nhu hòa, đã lâu rồi hần không nhìn thấy dáng vẻ sinh động này của nàng.

Chính hắn cũng không hiểu nổi có thể là vài năm, từ sau khi hai người sinh ra, duyên phận này vốn đã được sắp đặt. Năm đó họ ba tuổi, khi hắn bắt đầu học tính toán với những con số phức tạp thì nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương ngây ngô.

Phòng hai người sát vách nhau, cho nên đêm nào hắn cũng nghe thấy tiếng cười vui vẻ sung sướng của nàng, nhưng lúc đó hắn còn quá nhỏ nhưng đầu óc lại như người lớn nên cảm thấy sự ngây thơ của nàng thật như kẻ ngốc.

Nhưng sau những giờ học mệt mỏi, đối mặt với sự hy vọng của mọi người, đêm đến nghe thấy tiếng cười của nàng hắn lại cảm thấy rất dễ nghe.

Cứ như vậy cho đến khi hắn 12 tuổi trở thành thân đồng nhỏ tuổi đi xuất ngoại, ở đó một mình tha hương cô độc hắn bắt đầu nhớ tới tiếng cười của nàng.

Ở Đài Loan, ngoài người thân bên nội luôn qua tâm hắn, điều khiến hắn nhớ nhất chính là tiếng cười của tiểu cô nương hàm xóm tốt bụng sát vách nhà hắn.

Cho nên hắn bắt đầu tìm hiểu cuộc sống của nàng, thậm chí còn dùng tiền học bổng của mình nhờ người thu âm tiếng cười của nàng, đến tối không ngừng mở lên nghe.

Vì vậy các bạn học cùng phòng nghiên cứu, mỗi người đều nói hắn kì quái “nghiện âm thanh”, nhất định phải nghe giọng cô bé gái đó mới ngủ được. Nhưng bây giờ hắn không cần cuộn băng ghi âm đó nữa.

Bởi vì nàng đang ở trước mắt hắn, chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới.

Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nhau trở về nhà Vương Tiêu Lăng, ăn cơm no đủ nàng chỉ muốn nhào tới giường ôm chặt lấy chăn bông nằm nghỉ, Nghiêm Tử Hiếu thì đem túi xách hai người để trên bàn sau đó ngồi trên giường nhìn nàng.

“Này!! Em nói cho phép anh ngồi lên giường khi nào chứ”- Nàng chỉ tay vào mắt hắn, sau đó dùng ngón tay thọc vào eo hắn tỏ vẻ kháng nghị.

“Anh ngay cả giường chủ nhân còn dám lên, đây chỉ là cái giường bình thường, anh còn cần phải xin phép sao?”- Hắn điềm nhiên như không, thuận tiện mò mẫm vuốt mái tóc dài của nàng.

“Anh nói bây... nói huu nói vượn cái gì vậy?”- Nhìn dáng vẻ đứng đắn của hắn thật không ngờ cũng dám nói ra những lời lưu manh vô si như vậy, phát hiện này làm nàng rất sợ, càng như thế nàng nói chuyện càng lắp bắp.

“Anh nói bây sao?”- Hắn buông tóc nàng ra, xoay người đè lên nàng. “Sao không thử xem?”

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai nàng, hơi thở nóng rực phả vào gò má nàng khiến kích, trong đầu nàng lập tức nhớ lại biểu hiện của hai người mấy hôm trước tại lễ đường cũ làm chuyện ân ái, thân thể bất giác run lên.

“Sao lại run như vậy? sợ anh?”

“A... Ai sợ”- Miệng nàng cứng đờ nhìn thẳng hắn, bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực hắn, ngăn cản khoảng cách giữa hai người ngay một rút ngắn..

“Không sợ thì tốt, như thế mới là Vương Tiêu Lăng anh quen”-Hắn cười yếu ớt. “Lát nữa xem anh phạt em thế nào, anh sẽ dùng phương pháp kịch liệt nhất để ôm em vào lòng”

Trùng phạt!! Chủ đề chuyển quá nhanh khiến cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không kịp thích ứng.

“Em không phải quên mất anh đã nói trẻ con nghịch ngợm sẽ phải bị phạt à”- Hắn tìm cách chế phục, bắt đầu vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, nặc khác lại nhắc nhở nàng.

Nàng thật sự quên mất!! Bởi vì hắn đột nhiên đối với nàng rất tốt, sau khi ăn no xong nàng hoàn toàn quên khuấy đi chuyện này.

Nàng vừa ăn no xong sao thể vận động mạnh như thế chứ?

“Chờ đã!! Em vừa mới ăn nó xong”- Nàng đỏ mặt kéo tay hắn ra, phát hiện tay hắn giống như nam châm hút vào, có kéo thế nào cũng không ra.

“Ăn no xong vận động cơ thể rất có ích, sẽ khiến cơ thể khỏe mạnh”- Hắn vừa nói xong liền cời nút trước ngực nàng, tay chân có vẻ luống cuống.

Nhìn cách hắn tháo nút kém như vậy làm cho kẻ bị ức hiếp như nàng không nhịn được khẽ cười. Không nghĩ tới một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hắn lại không thể đối phó nổi với hàng nút này. Biểu hiện trên mặt hắn có chút tá á, bình thường nhìn thấy hắn lúc nào tinh táo nhã nhặn bây giờ trên mặt có chút sắc thái của dục vọng lộ ra ngoài. ... Khiến người khác cảm thấy thật hấp dẫn!

Nghe thấy tiếng cười của nàng, sắc mặt hắn trầm xuống, không vui nói :”Em muốn tiếp tục cười để anh xé rách đồng y phục này, hay muốn tự mình cởi ra”

Chết tiệt!! Không nghĩ tới bình thường hắn có thể tính hàng ngàn con số, từng làm nhiều thí nghiệm phức tạp vậy mà lại chịu thua đám nút nhỏ nhỏ này.

Vừa nghe thấy giọng uy hiếp của hắn, nàng lập tức ngưng cười, ngoan ngoãn tự mình tháo nút áo ra..

Nói đùa sao!! Đồng phục học sinh đều phải đặt may, chưa nói tới nàng còn là thành viên hội học sinh, trên áo còn đặc biệt thêu chữ, làm sao có thể để hần muốn xé là xé...

Nhưng mà sự phối hợp này của nàng liệu có phải đang tự hại mình không?

Bị tên dã lang ăn sạch vào bụng, còn tự bản thân mình rửa sạch lột da dăng tới miệng hần, phục vụ như thế có quá chu đáo không?

Đến khi nút cuối cùng được mở ra, nàng lập tức liền bị hần liếm láp không tài nào tiếp tục suy nghĩ vấn đề “phục vụ” này nữa.

Hần bừa bãi xoa nắm lấy bạch nhũ non mềm của nàng, không nói lời nào nhiệt tình liếm mút, tiếng thờ gấp của nàng càng tăng thêm sự kích thích. Ở trên người nàng, hần để lại loang lổ vô số ấn kí màu đỏ.

Buồng bạch nhũ mềm mại trong tay ra, hần không cời vấy nàng ra mà luồn tay xuống dưới sờ soạng, sau đó giật nhẹ chiếc quần lót màu trắng, một dòng nước chảy ra bên ngoài cánh hoa không ngừng che phủ

“Em xem ra đã chuẩn bị xong rồi?”- Hần ngay cả quần cũng không cời, chỉ kéo khóa quần xuống, cầm lấy dục vọng đang sưng to, vẻ mặt khó chịu ma sát trên người nàng.

Vương Tiêu Lăng chịu đựng, nhẹ giọng rên rỉ, cần môi nghênh đón hần tiến vào.

“Anh làm sao quên được cảm giác này chứ?”- Hần thở dốc một hơi, thúc nhẹ lưng đem vật nóng bỏng của mình cắm sâu vào trong cơ thể nàng.

Không biết là vì cô tình tra tấn nàng hay bị khoái cảm bao trùm, hần sau khi xâm nhập không vội vàng rong ruổi, phân thân của nam nhân căng lên thông thả trong cơ thể nàng dò hỏi chuyển động.

Nàng vô thức lắc lư thân mình, không cách nào thỏa mãn khát vọng của mình càng không ngờ hần dùng cách này để trừng phạt nàng.

“Nhụy hoa ở dưới sao lại siết chặt như vậy?”- Hần khàn giọng cườ nhẹ, mồ hôi lạnh chảy xuống “Muốn sao?”

“ừ.. a... nhanh”

Hần tự tay tìm đến chỗ giao hợp giữa hai người, nàng không ngừng tiết ra chất dịch trong suốt ướt đầm đùi của cả hai, sau đó lại nhiều giọt chảy xuống giường.

“Thật ẩm ướt... em chắc rất mong anh trừng phạt em phải không? Em xem, anh không hề làm gì mà em đã ướt đến mức có thể tiến vào...”

“Đừng nói nữa... em cảm thấy rất lạ...”- Nàng bắt lấy cánh tay hần, móng tay cắm sâu vào da thịt hần, cảm giác bức bách muốn nói nhưng không phát ra tiếng được.

Nàng vô tức cọ quanh thắt lưng, làm cho khoảng cách hai người càng tiến sát, cự long trong cơ thể nàng lại xâm nhập sâu thêm.

“ôm anh, chúng ta đến bên cạnh làm”

“Ừ!”

Hần ôm lấy nàng, hai tay nàng vòng lấy cổ hần, hai chân lại vòng lấy eo hần, chậm rãi đi về phía bàn học bên cạnh đặt một chiếc ghế sofa.

Mặc dù chỉ vài bước, nhưng hai người dính sát vào nhau không rời, mỗi bước chân của hần đều khiến cự long đâm sâu vào, tiếng rên rỉ không cách nào khắc chế quan quần bên tai hần.

“Thật mãn cảm!! Con mèo nhỏ”- Hần trầm thấp lẩm bẩm.

Thân thể hần áp chặt nàng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vật trắng kiện đang bắt đầu thông thả ra vào cánh hoa ẩm ướt của nàng, thật là một hình ảnh đẹp,

Huyệt hoa của nàng vừa nhỏ lại căng, ẩm áp mềm mại, ro rút theo tiếng rên rỉ của nàng. vật căng cứng của hần đòi hỏi chuyển động nhanh hơn, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Sofa không ngừng phát ra âm thanh Z.. chaZZ. Thanh âm phối hợp cùng với tiếng thờ hỗn hển mị hoặc tiếng gầm nhẹ khiến hần không cách nào tự kiềm chế thác loạn bên trong cơ thể nàng, chỉ phối chuyển động.

“A... A... Nghiêm... Nghiêm Từ Hiếu.. nhanh quá...”

“Em lúc trước không phải kêu anh Nghiêm sao?”- Hần dùng tay xoa bóp nơi tròn đầy của nàng, làm cho nàng không nhận được kêu đau..

“à ừ... Nghiêm ....Nghiêm.”- Đầu óc nàng hỗn loạn cũng không cần biết hần đưa ra yêu cầu quái quỷ gì, dựa vào chút ý chí còn sót lại cố gắng kêu tên hần.

“Gọi nhiều hơn nữa”

“A a... Nghiêm... Nghiêm...”

“Còn chưa được, lớn hơn tí nữa”

Ánh mắt hần trái ngược so với lúc bình thường khiến nàng sợ hãi, hần như con sư tử hung hãn bỏ nhào vào con mồi, giống như muốn xé nàng ra thành từng mảnh chà đạp lên khiến nàng yếu dần ma chết, nàng sợ hãi không cách nào tuân theo ý hần, chỉ có thể khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Ừ... Nghiêm... em nhanh không nổi”- Đôi mắt mọng nước, hy vọng hần tha cho nàng để nàng được nghỉ ngơi.

Hần không nghe cũng không nhìn thấy nàng đang cầu xin, đáng vẻ đáng thương, để mặc bản thân không ngừng khuấy mạnh vào sâu bên trong hũ mật của nàng, mỗi lần đánh vào đều khiến cho nàng như muốn ngất đi.

Cao trào tăng tăng lớp lớp, lý trí thần kinh giống như sắp đứt ra, trước mắt nàng mọi thứ đều mơ hồ, giọng nói của nàng không còn rõ ràng mà trở nên khàn khàn, nàng toàn thân bắt đầu run rẩy, ngón chân cong lại chuẩn bị lên đỉnh điểm.

Hần đương nhiên cảm nhận được sự kì lạ của nàng, bởi vì hần rất quen thuộc và nhớ rất rõ đây là lúc nàng đạt tới cao trào. Hần mím môi đẩy nhanh tốc độ, làm cho thủy dịch từ cơ thể hần phóng ra, rút dục vọng vẫn chưa mềm nhũn ra, nàng lập tức xụi lơ trên ghế salon

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hai người đều thờ dốt, nhưng sau khi cao trào thỏa mãn qua đi Vương Tiêu Lăng đang nghỉ ngơi thì phát hiện dục vọng của Nghiêm Tử Hiếu vẫn dựng đứng ửng hồng ở dưới thân, vẻ mặt căng thẳng.

Biết rõ nàng chú ý tới hiện trạng của hần, hần chỉ nhíu mày rồi nói: “Tiểu Miêu vẫn chưa xong!! Mau giúp anh nào”- Hần đẩy nhẹ cơ thể vô lực của nàng đứng lên.

“Em không biết”- Nàng thẹn thùng nói, khóe mắt không dám nhìn về nơi đang dựng đứng của hần.

Cho dù anh mắt của nàng thế nào nàng cũng không có năng khiếu trong vấn đề này, nàng dù sao cũng là hàng gốc chính hàng, động tác khó như vậy sao nàng làm được chứ.

“Không biết làm thì anh dạy em”- Giọng nói dồn dập khàn thấp.

Nàng phản nản liếc nhìn hần, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe theo yêu cầu của hần. Nàng di chuyển bản thân bò xuống ghế sofa, đi vào giữa hai chân đang mở rộng của hần, vịn chặt lấy đùi, chu cái miệng nhỏ, chậm rãi đem dục vọng nóng hổi ngấm vào trong miệng.

Hai tay hần đặt trên ghế salon, trong miệng phát ra tiếng thờ dài, thỏa mãn hưởng thụ sự phục vụ ấm áp của nàng.

“Không chỉ ngậm nó... anh muốn em dùng lưỡi của mình liếm nó”- Một mặt vừa hướng dẫn kẻ non nớt tay nghề như nàng, mặt khác đang đưa mông trước sau.

“a.. đúng... chính là như vậy...”

Nàng ra sức nghe theo lời hần chỉ bảo rút ra đẩy vào, không bao lâu, miệng nàng bắt đầu nhúc nhích, liền đem cái của hần thả ra.

“Không được ngừng”- hần cường ngạnh siết chặt giữ lấy đầu nàng, muốn nàng tiếp tục động tác mê người nàng.

“Nhưng em mệt lắm...”- nàng đáng yêu cau mày, lưỡi khê đẩy ra.

“Hay em muốn dùng nơi này để khiến anh thoải mái?”- Hần nhướn mày, ngón tay tìm vào giữa khe mông của nàng, trêu giỡn cục huyết đang co rút nhanh của nàng, sau đó uy hiếp: “Phương thức trừng phạt này anh rất thích”

“Em làm”- Nàng sợ hãi thất kinh, vội vàng cúi đầu xuống, dùng cái miệng nhỏ phục vụ hần.

Hần lần này không bị động để cho nàng liếm mát mà kịch liệt đóng đưa eo mình khiến cho khoái cảm đạt được càng nhiều.

“Ách...”- Sau khi kịch liệt di chuyển, hần ở trong miệng nàng phun ra chất dịch trắng, làm cho nàng trở tay không kịp, đành phải ngậm lấy toàn bộ tinh hoa của hần.

Mùi xạ hương lập tức tràn vào mũi nàng, nàng ngo ngắc ngắc đầu nhìn gương mặt thấm ướt của hắn hiện ra sự thỏa mãn làm rung chuyển đầu óc nàng. Lúc đó nàng phát giác một sự thật kinh người...

Thì ra nàng đối với hắn không phải chỉ là sự quan tâm chút ít...

Nghiêm Từ Hiếu kéo gương mặt ngo ngắc của nàng lại, giúp hai người chỉnh裳 lại quần áo cởi ra, thỏa mãn ôm lấy nàng nằm ở trên giường hưởng thụ cảm giác yên tĩnh sau khi hoan ái.

Nhưng sự yên tĩnh qua mức khiến hai người đắm chìm hoàn toàn không chú ý tới tiếng động cửa ở dưới lầu, thẳng cho đến khi cửa phòng mở ra, một tiếng thét chói tai truyền đến.

“Hai đứa đang làm gì vậy?”- Tiếng thét của Vương mẫu làm cho dư âm hoan ái lập tức biến mất.

Vương Tiêu Lăng nghe thấy giọng nói của mẹ, sắc mặt lập tức tái xanh, chậm rãi quay đầu nhìn về phía cửa.

“Mẹ???”

A!! Nàng thăm rồi!

Vương mẫu về mặt kinh hãi, thậm chí không dám tin vào hình ảnh trước mắt, nhìn hai người nằm trong phòng quần áo không chỉnh tề, không khí cung quanh nồng đậm quá rõ ràng làm cho Vương mẫu tức đến muốn ngất đi.

Một người cả con gái ruột người còn lại là đứa con trai mình tin tưởng nhất, bây giờ lại có những hành động thân mật như vậy làm cho trong lòng bà cảm thấy kinh ngạc cùng phẫn nộ.

Nếu như hôm nay không phải bà có việc về nhà thì bà không biết hai người họ sau lưng những bậc trưởng bối này làm ra cái gì.

“Hai người sửa sang lại quần áo, rồi xuống lầu cho mẹ”- Vương mẫu ức chế cơn giận, tỉnh táo ra quyết định nhanh chóng. “Mẹ nghĩ hai đứa cũng muốn nói một chút về chuyện này

Chuyện gì xảy ra? Đây là điều nàng muốn biết nhất. Trong đầu trống rỗng hỗn loạn những suy nghĩ.

“Dạ thưa dì”- Vương mẫu tức giận, kinh ngạc há hốc mồm thì Nghiêm Từ Hiếu lại là kẻ trong cuộc mà vô cùng tỉnh táo. “Bọn con sẽ xuống ngay”

“Từ Hiếu, dì mong con cho dì một lời giải thích chính đáng”- Vương mẫu nhìn người con trai đang bình tĩnh đối đáp với mình. .... Nói đến đứa con trai lại liếc nhìn sang con gái nhà mình về mặt ngu ngơ, bà bắt đầu dĩ thời dài.

Haiz!! Người xưa thường nói con gái khó giữ!! Tới một lúc nào đó cũng sẽ bị dụ dỗ.

Trong phòng khác, Vương mẫu về mặt cực kì khó coi ngồi trên ghế salon bên trái là vẻ mặt áy náy của ông bà Nghiêm. Hai nhà đều duy trì sắc mặt nặng nề trầm mặc, trong phòng khác không khí căng cứng, tất cả đều đang đợi hai tiểu tình nhân kia “sửa sang lại dùng nhan”

Nghiêm Từ Hiếu phải vất vả lắm mới kéo được Vương Tiêu Lăng xuống lầu đối mặt với sự thật, nếu đợi quá lâu cha mẹ hai nhà nhất định sẽ không chịu nổi mà cãi nhau.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?”- Vương mẫu là người chứng kiến hiện trường cũng là người đầu tiên nã pháo.

“Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”- Tiếp theo Vương phụ về mặt đằng đằng sát khí hỏi, chỉ thiếu một cái là cầm đao của võ sĩ thời xưa lên mà hỏi.

Bên nhà họ vương hỏi xong, tiếp đến là nhà họ Nghiêm dạy bảo.

“Từ Hiếu, sao con có thể vùng vằng với Tiêu Lăng làm ra chuyện này chứ?”- Tuy nhiên trong lòng Nghiêm mẫu vốn đã xem Vương Tiêu Lăng là con dâu, nhưng không ngờ con trai lại nhanh tay nhanh chân đem con gái người ta ăn sạch.

“Hò đồ!! Thật là quá hò đồ”- Khách quan Nghiêm Mẫu vừa mừng vừa sợ, nghiêm phụ thì như đèn dầu trong gió, chỉ có thể không ngừng ca thán.

Ừ ừ âm thanh hợp vào nhau làm cho Vương Tiêu Lăng không muốn đối diện với hiện thực rằng mình bị bắt gian tại giường liền núp sau lưng Nghiêm Từ Hiếu. Cuối cùng Nghiêm Từ Hiếu cũng lên tiếng không chế hiện trường hỗn loạn.

“Mọi người có thể hỏi từng câu một thôi được không? Con sẽ từ từ trả lời”

Thái độ bình tĩnh của hắn khiến mọi người tán thưởng, kẻ núp đằng sau đang run lấy bầy càng thêm sùng bái tín nhiệm.

Vương Tiêu Lăng trong đầu thầm nghĩ: “Nghiêm Từ Hiếu, trước đây do em hiểu lầm anh, xem ra anh là người rất tốt”

“Tốt, các con từ khi nào bắt đầu quen nhau”- Người chứng kiến bắt gian tại giường là vương mẫu lên tiếng.

“Sau khi con trở về Đài Loan”- Nghiêm Tử Hiếu ngồi xuống bên cạnh trả lời, kéo Vương Tiêu Lãng ngồi xuống theo

Hắn biết rõ sự tra xét hôm nay chắc chắn không hề nhanh chóng, nhất là lại bị phát hiện trong tình huống đáng xấu hổ như thế.

“Hỏi cái này thì có nghĩa gì? Chuyện không nên làm cũng đã làm, hỏi cái này thì ích gì?”- Vương phụ không vui mắng mỏ. “Nếu đã vậy hãy hỏi nó làm sao chịu trách nhiệm đây?”

Chịu trách nhiệm? Muốn chịu trách nhiệm thế nào? Hai đứa đều còn là học sinh, chẳng lẽ đuổi ra khỏi nhà?

Mọi người đều nhìn Vương phụ, Vương phụ vừa hỏi xong cũng phát hiện vấn đề mình hỏi rất phức tạp, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Trong phòng khách lại trở nên yên tĩnh.

Vấn đề này khó như vậy sao? Vương Tiêu Lãng ngồi ở trên ghế khó hiểu nghiêng đầu: “Tại sao phải chịu trách nhiệm? Mỗi người sống cuộc sống của bản thân là được. Mọi người thật ngốc. Đáp án đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra”

“Con mới ngốc đó”- Chỉ có kẻ ngốc bị người ta ăn sạch mới nói ra những lời này.. nhà họ Vương bắt đầu tự hỏi con ngốc này có phải đã đi theo người ta luôn rồi không?

Bị cả nhà rống giận hết lớn, Vương Tiêu Lãng kinh hãi né về đằng sau bức tường thành để được bảo vệ. Ô ô... sao lại hung dữ với nàng như thế!! Dù không đồng ý cũng chẳng cần lớn tiếng như vậy.

Nhìn tiểu nữ nhân đang vỗ vỗ ngực núp vào hắn, Nghiêm Tử Hiếu khẽ thở dài trong lòng, hắn biết rõ từ lúc hắn bắt ngờ nghe thấy tiếng cười của nàng thì bây giờ hắn muốn dùng sự cố ngoài ý muốn này để nàng núp dưới cánh chim của hắn.

Tuy nhiên nhiên mọi kế hoạch đều thay đổi, kể cả không nhìn được mà muốn nàng, kể cả hôm nay bị bắt gian trên giường... kể cả... biểu hiện của nàng muốn để cho hắn thu nhập tàn cuộc. Tóm lại đừng một phút đã giúp hắn nhảy đến bước cuối cùng của kế hoạch, chính thức tạo cho hai người một danh phận chắc chắn, sau đó lúc trở về Mỹ nàng sẽ trở thành hành lý chuẩn bị của hắn.

Hắn nghĩ, kỳ thật cũng không tồi, dù đi chệch đường ray nhưng kết quả cuối cùng vẫn đến được nơi cần đến.

“Con sẽ lấy Vương Tiêu Lãng, trước đó đính hôn, rồi đợi cô ấy tốt nghiệp thì sẽ kết hôn”- Đôi mắt của Nghiêm Tử Hiếu dưới lớp kính cực kỳ lợi hại, để cho người khác nhận ra khí thế không hề dao động của hắn, cục diện đang hỗn loạn thì đột nhiên bị quăng một quả bom xuống.

“Con nói.. con muốn kết hôn”- Vương mẫu không tin hỏi.

“Tử Hiếu, con không được tùy tiện đùa giỡn, bây giờ không phải lúc đùa”- Cha mẹ Nghiêm gia hít một hơi, trên mặt đều tỏ vẻ không tin.

“Con dựa vào cái gì mà muốn kết hôn với con gái chú?”- Sắc mặt của Vương phụ xấu tới cực điểm, khẩu khí ác liệt. “Con đang là học sinh cái gì cũng không có, cho dù có được học vị nước ngoài thì đã sao? Con làm thế nào nuôi nổi bản thân mình và Vương Tiêu Lãng? Còn không phải nhờ cha mẹ, như vậy con dựa vào cái gì mà kết hôn? Thật là hồ đồ”

Nghiêm Tử Hiếu bĩu môi, nghiêng đầu nhìn qua Vương Tiêu Lãng đang chăm chú nhìn hắn với đôi mắt bị mê hoặc, không hề ngần ngại nói: “Con sẽ tự nuôi sống cả hai”

“Con cho rằng con nuôi người như nuôi sùng vật sao? Chỉ cần một com, một chén nước thì sẽ không có vấn đề gì sao?”- Vương phụ chế giễu nói. “Nếu đơn giản như con nói thì tốt quá.

Trẻ con thì vẫn là trẻ con, dù trí lực cao, năng lực cường, nhưng phương diện này lại quá mức ngu ngốc.

“Ở tại Mỹ con có phòng thí nghiệm, mỗi tháng đều thu vào ít nhất 5 ngàn đô, mặt khác con còn cùng bạn đầu tư quản lý, trước khi trở về Đài Loan, bạn con có nói tổng giám đốc sản đã tăng gấp đôi, như vậy hẳn là bọn con sẽ có một cuộc sống không tệ sau này”

Biểu hiện đùa cợt cứng lại trên mặt Vương phụ thay vào đó là sự xấu hổ công với sự không dám tin.

“5 ngàn đô nhiều lắm sao?”- Con số theo quan niệm không tiến bộ của Vương Tiêu Lãng mới ngu ngốc hỏi như vậy, mọi người trong phòng trờ mắt sau đó gục đầu xuống bàn sấm hối.

Nàng không biết mới hỏi!! Làm gì phải tỏ ra là nàng ngu ngốc đến thế chứ!! Vương Tiêu Lãng trong lòng bất mãn lắm lắm.

“Đợi đã, con kinh doanh khi nào, sao ba mẹ không biết”- Cha mẹ Nghiêm gia cũng không hiểu, không hiểu con trai nhà mình đi du học nước ngoài lại còn làm việc ở một phòng thí nghiệm thu nhập cao như thế.

“Con cho rằng như vậy có thể thuyết phục chúng ta sao?”- Vương phụ bị đá kích lớn sắc mặt hoàn toàn hiện ra ngoài, nhưng vẫn cố gắng giữ thái độ hòa nhã.

Nữ nhân xinh đẹp sắp chấp hai tay để cho xú tiểu từ lấy đi, lão đại làm sao cam lòng.

“Đương nhiên không phải”- Nghiêm Tử Hiếu lắc đầu, dùng giọng điệu kiên định để nói. “Con không cần thuyết phục, con chỉ cần dùng năng lực để chứng minh không phải sao?”

Lời nói làm rung động mười phần, khiến cho mọi người không cách nào đưa ra câu nói phản đối thứ hai, cả bồi thẩm đoàn đều bị thái độ quyết đoán của Nghiêm Tử Hiếu làm cho sợ hãi.

Sự tình được giải quyết khá thuận lợi!! Chỉ là... sao không ai hỏi kẻ trong cuộc như nàng có muốn hấn chịu trách nhiệm không? Ánh mắt Vương Tiêu Lãng mờ mịt đảo qua từng người, sau đó ai oán nghĩ.

Quyền của nàng, quyền của nàng ở đâu.

Nếu có người nói cho nàng biết, nàng lúc còn học cao trung chưa tốt nghiệp đã đính hôn, sau tốt nghiệp đến Mỹ để kết hôn, hơn nữa nguyên nhân không phải vì yêu nhau, cũng không phải vì ép buộc lập gia đình sớm mà là vì bị bắt gian tại giường không thể không kết hôn... Nàng thà đánh chết cũng không tin.

Dù sao đây cũng không phải là bức tranh tương lai do nàng vẽ ra, nhưng hình như có chút giống với kiểu Bạch mã Vương tử không nói không rằng cưỡi bạch mã đến sủng hạnh nàng, về mặt gian trá nịnh thần, điều đó càng làm cho nàng ai oán thân phận của mình. Người ta nói “Hồng nhan bạc mệnh” để hình dung hiện tại không.

Đúng vậy.

Nàng Vương Tiêu Lãng, một mỹ nữ cao trung hoạt bát cuộc sống tươi sáng thanh thuần bỗng nhiên bị bắt gian tại giường, lại còn bị dùng tốt độ nhanh nhất mang đến tay Đại Ma Vương cách vách nhà nàng, trên tay còn mang chiếc nhẫn đính hôn.

Tuy nhiên, ánh mắt của lão đại đối với Nghiêm Tử Hiếu đột nhiên thay đổi. Bởi vì trên tay hắn đang cầm chiếc nhẫn kim cương sáng chói lóa mắt, khiến nàng như mù đi...

Sau khi tan học phòng học vốn vắng vẻ không thấy ai, nhưng hôm nay đã hơn nửa ngày, Lâm Hiểu Phân không ngừng khao trương vây xung quanh Vương Tiêu Lãng, lúi rúi thảo luận chiếc nhẫn lóe sáng trên tay nàng.

“Oa. Kim cương!! Tiêu tiêu, cậu đúng là trúng xổ số đó”

“Ai!! Chối đến mức mắt mình không mở ra được nữa”- Lâm Hiểu Phân khoa trương, Vương Tiêu Lãng đã hậm hực suốt mấy ngày nay nhin không được bạo phát.

“Sao chỉ chú ý tới viên đá ngu xuẩn đó chứ, còn mình lại chẳng để ý! Rốt cuộc có phải bạn bè không!”- Rút tay mình khỏi kẻ thú vật đang xem xét, Vương Tiêu Lãng tức giận nói.

Thật là! Trải qua mấy hôm nay, nàng đối với bằng hữu sinh vật này cảm thấy rất tuyệt vọng.

Đầu tiên không thèm quan tâm đến sự phản kháng của nàng đám hội học sinh giao nàng cho Nghiêm Tử Hiếu, sau đó hiện tại còn thêm cái tên háo sắc Lâm Hiểu Phân, làm cho nàng không khỏi nghĩ ông trời ơi nàng có làm chuyện gì xấu đâu sao lại toàn kết giao với đám bằng hữu không có đạo nghĩa thế này?

“ah! Tại sao lại nói như vậy!! Kỳ thật mình rất biết quan tâm bạn bè đó chứ”- Chỉ là càng quan tâm chiếc nhẫn kim cương chói lọi kia. “Tốt lắm, đừng nói mình không phải là bạn bè, vậy cậu cùng tên Nghiêm Tử Hiếu kia rốt cuộc có chuyện gì?”

“trước đó không lâu hai người còn thân mật hôn nhau lên trang đầu của báo, hiện tại lại còn ghê gớm hơn, Nghiêm Tử Hiếu trực tiếp mua nhẫn kim cương đeo lên ngón áp út, nói hai người không có gì, đánh chết mình cũng không tin”

Vương Tiêu Lãng xấu hổ muốn chuyển chủ đề đi: “Chỉ là hàng xóm thôi, còn có thể có cái gì”- Chỉ là hiện tại có thêm đính hôn thôi mà.

“Hàng xóm? Hừ hừ!! Nói cho cùng, có hàng xóm nào trước mặt mọi người hôn nhau còn mua nhẫn kim cương? Nếu muốn lừa người cũng phải tìm lý do khá hơn chứ!”

“Tiêu Tiêu, cậu sắp chết mà mạnh miệng nói Nghiêm Tử Hiếu là hàng xóm, coi chừng tới lúc người chạy mất thì khóc cũng không kịp.

“Cậu có ý gì?”- Vương Tiêu Lãng hí híp mắt.

“Còn có thể có ý gì? Lần trước thi giữa kỳ đột nhiên thầy cho thi thử đúng không? Kết quả mọi người đều rất thấp điểm” – Xem về mặt ngơ ngác của nàng, Lâm Hiểu Phân trực tiếp ném trả bài thi tới trước mắt: “Xem cái này đi”

Cầm bài thi lên cẩn thận coi, Vương Tiêu Lãng về mặt mờ mịt hoàn toàn không hiểu ý nàng. Kết quả thi lần thứ nhất cực kì thảm, cầm nó ra làm gì.

“Ai!! Tiêu Tiêu cậu đúng vô phương chữa trị mà”- Lâm Hiểu Phân ném cho nàng ánh nhìn “Cậu là kẻ ngốc” sau đó nói tiếp. “Tóm lại, căn cứ vào tin tức văn phòng, thầy giáo có sai sót nên đã lấy nhầm bộ đề toán đại học vì phân tích phân ra cho chúng ta làm, Nghiêm Tử Hiếu của cậu đã trở thành danh nhân rồi, hiểu không?”

Vân ân, không phải nàng đã bỏ sót đoạn nào chưa nói đó chứ? Bằng không sao kết quả vẫn như vậy?

“Khoan cho mình hỏi, thầy lấy nhầm bài thi, thì cùng với việc hấn thành danh nhân có quan hệ gì?”- Vương Tiêu Lăng khiêm tốn thỉnh giáo

“Đương nhiên có quan hệ”- Lâm Hiểu Phân nghiêm túc giữ lấy mặt nàng, từ từ giải thích. “Tuy thầy giáo cảm nhầm đề, nhưng Nghiêm Từ Hiếu lại đạt điểm tối đa, tin tức này truyền ra Nghiêm Từ Hiếu chắc chắn sẽ nổi danh? Cậu biết đó bài thi của trường chúng ta nổi tiếng không phải khó thông thường, hướng chỉ cho đề vượt cấp. Loại nam chính trí dũng song toàn chỉ có trong tiểu thuyết bây giờ ở trong trường lại xuất hiện Nghiêm Từ Hiếu vừa là sinh viên tài cao vừa soái ca cậu nói xem đám con gái có thèm khát không chứ?”

“Đó, cho nên, chuyện mình cùng hấn có quan hệ gì chứ?”

“Còn đó nữa, cậu ngay cả nguy hiểm trước mắt cũng không ý thức được”- Nhìn thấy vẻ mặt mê mang, Lâm Hiểu Phân như muốn phát điên.

Cái tên tiểu ngu ngốc này có hiểu tình huống hiện tại không a!

“Nghiêm Từ Hiếu trong mắt cá thiếu nữ chính là bạch mã hoàng tử, chẳng khác gì miếng thịt bò kobe tốt nhất đặt trước mặt bầy sói đang nhìn chăm chăm, đến như vậy mà cũng không thấy sự tình nghiêm trọng sao?”

“Lo lắng cái gì?”- Vương Tiêu Lăng vô tình nói: “Nếu như bọn họ nhìn thấy dáng vẻ bản chất thật sự của hấn... không chừng tất cả đều bỏ cuộc giữa đường”

Mà nàng chính là con cá chưa nhìn thấy rõ đã bị ăn hết chẳng khác gì con cá mù ngu ngốc, mỗi buổi tối đối với nàng là địa ngục. Hằng đêm nàng phải dán thân vào chỗ địa ngục để học hành thật đáng thương.

Nếu không phải vì con tên soái ca thanh tú, tài giỏi kia đêm nào cũng hào hào chiếu cố chặt đứt tay nàng chọc mù mắt nàng, buộc nàng phải suy nghĩ đồng bài. Bài tập làm mãi không hết, chưa kể còn một chồng sách nặng cao, cũng không cần phải nói từ khi Nghiêm Từ Hiếu mang cho nàng chiếc nhẫn kim cương, hấn thậm chí không có chút ôn nhu mà càng tăng thêm nhiều bài tập, thậm chí còn mua thêm một tá “tiểu yêu tay” dùng trên người nàng.

Nếu như trong trường có cô gái nào không sợ chết cùng nàng trao đổi thân phận.. nàng cầu còn không kịp!! Căn bản chẳng cần lo lắng có sở hữu được hấn hay không.

Lâm Hiểu Phân nghe nàng kể khổ xong, chẳng những không có biểu hiện rút lui mà còn lộ ra sự háo sắc say mê.

“Ha ha. Tiêu Tiêu, cậu đang ở trong phúc mà không biết phúc. Nay nếu là mình... cho dù Nghiêm Từ Hiếu ba bữa đến chiếu cố mình mình cũng bằng lòng. Cho dù Nghiêm Từ Hiếu dùng “tiểu yêu tay” đánh mình, mình cũng coi đó là hưởng thụ”

“Không nói với cậu nữa”- Vương Tiêu Lăng tròn mắt, cuối cùng phán rằng nữ nhân trước mắt đã háo sắc đến hết thuốc chữa.

“Mình mới là không cần nghe cậu nói nữa!! Thật không biết tên Nghiêm Từ Hiếu vì cái gì mà lại một nữ nhân mạnh bạo như cậu. Không biết ghen, không biết làm nũng như vậy mà cũng là nữ nhân sao?”

Giọng nói của Lâm Hiểu Phân dần dần bay xa, Vương Tiêu Lăng mệt mỏi gục xuống bàn tính ngủ, tiện thể tự hỏi vấn đề này. Bởi vì nàng cũng muốn biết hấn vì sao lại thích người như nàng? Lúc trước nàng không hiểu, hấn cũng không giải thích tại sao hôn nàng.

Hấn cao lớn, đầu óc thông minh, vận động không dám nói là yếu ớt, nhưng tối thiểu cũng tốt hơn nàng, hơn nữa tuy còn trẻ nhưng lại chừng chạc, việc nàng thích hấn không có gì lạ.

Nhưng hấn sao lại yêu nàng? nàng thật tìm không ra lý do.

Không phải nàng đối với mình không tin tưởng, mà đây là sự thật mọi người đều nói thế.

Nàng đầu óc kém cỏi, tướng mạo cũng bình thường, nhiều lắm chỉ là một cô gái năng động, nhưng lại được hấn yêu mến thật đúng là hài kịch đến xem mà.

Nếu như có thể tìm được điểm hấp dẫn hay ưu điểm trên người nàng mà nói... tối đa chỉ có thể nói nàng tấm lòng lương thiện.

Nói tóm lại... nàng cũng không rõ hấn yêu nàng ở đâu?

Chẳng lẽ vì hấn và nàng là hàng xóm sát vách sao? Trường học có biết bao nhiêu nữ sinh hứng thú với hấn cũng muốn mang valy đến ở sát nhà hấn/.

Nghiêm Từ Hiếu vất vả lắm mới thoát khỏi sự tra xét của thầy giám trở lại phòng học liền nhìn thấy Vương Tiêu Lăng đang ngủ trên bàn.

“Sao lại cau mày? Mơ thấy gì sao?”- Nghiêm Từ Hiếu vươn tay, vuốt nhẹ hàng lông mày đang nhăn lại của nàng suy đoán xem nàng mơ thấy gì

Tựa hồ cảm nhận được sự vỗ về ôn nhu của hấn, lông mày đang nhíu lại của nàng dần dần giãn ra, thậm chí còn tự động hướng mặt cho hấn đụng chạm. Hấn cười khẽ một tiếng, giống như đang vuốt ve chơi đùa mèo con, vuốt nàng, hưởng thụ cảm giác yên tĩnh này.

Gió nhẹ thổi qua cửa sổ vào phòng học, từng bức màn khẽ rung lên cuộc sống, làm cho mỹ nhân đang ngủ say lơ mơ mở mắt, ngẩng đầu lên.

“Nghiêm Từ Hiếu...”- Trông thấy gương mặt tuần tú kia, vấn đề phức tạp trong mộng lại chạy lên não.

Nhưng ý thức quá mơ hồ, làm cho nàng không nhận được hỏi: “anh tại sao lại thích em?”

Về ngày thơ còn chút buồn ngủ làm cho hần trụi mền hôn nhẹ lên gương mặt nàng, ngón tay thô ráp khẽ vuốt ve cặp môi đỏ mọng, sau đó mở miệng đáp: “Bởi vì chỉ có em hiểu anh, chỉ có em mới biết Nghiêm Từ Hiếu là người thế nào, hiểu không?”

Hắn buồn cười nhìn gương mặt nhỏ nhắn mê muội của nàng, sau đó kéo nhẹ đầu nàng lại, vuốt đầu nàng, kéo vào lòng trần án: “Không hiểu cũng không sao, từ từ em sẽ hiểu thôi. Một thì ngủ đi”

“ừm”- Giọng nói êm mượt vang lên, nàng tự động nhích vào gần người hắn, tìm vị trí tốt rồi ngủ một giấc.

Gần đây có nhiều chuyện phát sinh làm cho nàng mệt mỏi. Bất quá chỉ có lúc nàng mệt thế này mới mơ thấy đáng vẻ hiền lành ôn nhu của Nghiêm Từ Hiếu

Em là người duy nhất mà anh quan tâm

Anh nguyện bảo vệ em đến tận cùng thế giới.

Cùng nhau tận hưởng những ngày tháng hạnh phúc nhất trên gian

Cuộc đời anh không còn mong muốn gì hơn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Lúc Vương Tiêu Lăng tỉnh lại lần nữa, bên ngoài cửa sổ lớp học mặt trời đã lặn thay vào đó là ánh trăng sáng tỏ, vườn trường mọi khi âm ỉ nhộn nhịp bây giờ lại yên tĩnh không tưởng tượng nổi.

Vừa tức giận đã bắt gặp ánh mắt ôn nhu bình tĩnh của Nghiêm Từ Hiếu khiến nàng lập tức tâm hoảng ý loạn, chỉ có thể luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc đi về nhà cùng hắn.

Trên đường đi hai người không nói thêm bất cứ cái gì chỉ chăm chú nắm tay nhau, ven đường thỉnh thoảng truyền đến tiếng côn trùng kêu vang, hoặc tiếng mèo kêu trên mái nhà.

Cho đến khi về đến cửa nhà, nhìn thấy vị khách không mời mà tới, cảm giác hưng phấn lập tức bị phá hủy.

“Hi!! Nghiêm Từ Hiếu, tôi nghe nói cậu sẽ không về Mỹ trong thời gian ngắn nên phải cất công tới Đài Loan thăm”- Bộ dạng lười biếng có chút khiêu khích đọng lại trên mặt của nam tử ngoại quốc có thân hình cao gầy nhưng cường tráng.

“Cậu tới đây làm gì?”- Cách một lớp kính, ánh mắt Nghiêm Từ Hiếu sắc đến nỗi thiếu chút nữa có thể giết cả tên nam tử phong lưu luôn tỏ vẻ vô hại này.

Rosser và hắn cùng chỉ huy cuộc thí nghiệm, nhưng khác ở chỗ Rosser làm ở phòng khác, hắn ta cũng là thiên tài nhảy lớp. Tuy làm chung trong cùng một khu nghiên cứu mà Nghiêm Từ Hiếu rất ít quan tâm tới hắn, nhưng cái tên người ngoại quốc này lại vô cùng tinh tế.

Điều hắn thích làm nhất là đùa giỡn, nếu hắn có hảo cảm tốt với cô gái nào đều lợi dụng những ưu thế của mình để của gái, sau cô ta thành bạn gái sau đó đi đến trước mặt Nghiêm Từ Hiếu khoe khoang.

Lần này hắn ta đột nhiên đến đây, chỉ sợ không đơn thuần là đến thăm, mà đến đây để quấy phá Nghiêm Từ Hiếu, chọc giận hắn. Nghĩ tới đó, Nghiêm Từ Hiếu không khỏi cùng đờ người, sau đó quay sang nhìn Vương Tiêu Lăng.

Căn cứ vào những kinh nghiệm, nếu Vương Tiêu Lăng có bất cứ phản ứng gì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của hắn ta. Khi ánh mắt Nghiêm Từ Hiếu nhìn sang bên cạnh, Rosser cũng phát hiện tiểu mỹ nhân Đông phương đang đứng bên cạnh hắn.

Đây là tiểu mỹ nhân bị Nghiêm chiếm giữ sao? Tuy lớn lên ở Mỹ một nơi tư tưởng khá rộng rãi, chung quanh có nhiều mỹ nhân xinh đẹp nhưng khi so sánh .. hắn cảm thấy mỹ nhân này tốt hơn. Rosser trong lòng thầm nghĩ, khẽ cười trong bụng.

Kéo kéo ống tay áo Nghiêm Từ Hiếu, Vương Tiêu Lăng hào hứng ngắt đầu hỏi: “anh ta là ai thế?”

Oa! Thật khó mà nhìn thấy người ngoại quốc gốc như thế khiến cho nàng ngửa ngáy trong lòng muốn nói vài câu tiếng Anh cùng hắn, xem trình độ anh

vẫn sau một thời gian đạt được kết quả ra sao?

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của nàng, trong lòng Nghiêm Tử Hiếu cảm thấy lạnh lẽo, bình thản như không có chút sóng nhưng gương mặt hiện lên chút giận dữ, bàn tay đột nhiên dùng sức bóp tay nàng khiến nàng kêu lên đau.

“Đau quá!! Nghiêm Tử Hiếu, anh nắm chặt quá!!”- nàng nhú mày, lắc lắc tay, không biết Nghiêm Tử Hiếu rốt cuộc lại phát điên gì nữa

Không phải lúc này còn đang rất vui sao? Hơn nữa hắn còn dịu dàng nói chuyện cùng nàng, sao bây giờ lại làm bộ mặt đó còn phát điên bóp tay làm nàng đau như vậy?

Rosser thích thú nhìn gương mặt Nghiêm Tử Hiếu tuy không biểu lộ chút phản ứng nhưng rõ ràng có chút ganh ghét, làm hắn càng muốn khiêu khích giới hạn chịu đựng tối đa của Nghiêm Tử Hiếu: “Tiểu thư, cho anh tự giới thiệu, anh là đồng sự ở trung tâm nghiên cứu của Nghiêm Tử Hiếu, anh gọi là Rosser”- Cách mở màn vượn tay rất hoàn hảo, trên mặt hắn hiện lên tia cười đắc ý.

Khoan đã... Sao tên ngoại quốc này lại nói tiếng Trung lưu loát như thế? Không phải hắn nên dùng tiếng anh hỏi sao? Nghi hoặc bốc lên tận đỉnh đầu, nhưng theo xã giao, Vương Tiêu Lăng cũng mỉm cười tính nắm lấy tay hắn. Nàng vừa mới chìa tay ra liền bị người khác lôi đi.

“Làm cái gì vậy?”- Nàng tròn mắt, không nghĩ cũng biết là cái tên âm dương quái khí kia lại làm ra chuyện tốt này.

Hắn hôm nay bị làm sao thế? Lúc thì ôn nhu, lúc lại tức giận, cái tên thiên tài Nghiêm Tử Hiếu lúc nào cũng tinh táo căn bản là không bình thường.

Nghiêm Tử Hiếu mỉm cười không nói câu nào, tay vòng qua người nhà, đôi mắt đen trực tiếp nhìn về phía nam tử tỏ vẻ vô tội. Nàng cười, vẻ đẹp của nàng đều là của một mình hắn, làm sao có thể để cho người khác nhúng chàm dù chỉ nửa phần.

Huống chi tên Rosser này tâm tính không thiện lương, làm sao hắn có thể thờ ơ đối với việc tiếp xúc giữa nàng với Rosser chứ.

“Ít cùng hắn tiếp xúc đi”- Nghiêm Tử Hiếu không kiềm chế được giận dữ móng to, đôi mắt đen tràn ngập sát khí, lạnh lùng trừng mắt nhìn tên nam tử đang há hê.

“Nghiêm Tử Hiếu, anh phát điên làm gì? Anh không vui thì liền giận cá chém thớt, hơn nữa sao em phải nghe lời anh chứ?”

“Bởi vì em là vị hôn thê của anh, anh là chồng tương lai của em”- Nghiêm Tử Hiếu không vui hét lớn

Nhìn xem hai người đứng trước cửa nhà cãi nhau rùm beng Rosser càng xem càng thú vị, hơn nữa vị trí của tiểu mỹ nhân Đông Phương này trong lòng hắn lại thăng lên một điểm.

Hắn dám đánh cược, nếu hiện tại hắn quay phim đáng về tức giận của Nghiêm Tử Hiếu sau đó lan quyền sang phòng nghiên cứu ở Mỹ biết đâu có thấy lấy được giải quán quân phim nhựa hay nhất năm nay/

Vì tên nam nhân Nghiêm này biết tức giận rất lạ!! Cho dù người khác có làm hỏng thí nghiệm, Nghiêm Tử Hiếu cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt sau đó không có phản ứng gì hết, bây giờ lại ở trước nhà mình tức giận hét to chỉ vì một nữ sinh còn mặc đồng phục.

Nếu hắn không tận mắt thấy, chỉ sợ cũng không tin nổi “người tù lạnh” như Nghiêm Tử Hiếu cũng có cái gọi là thất tình lục dục. Bất quá thú vị thì thú vị, hiện tại hắn còn vấn đề rất cấp bách phải giải quyết.

“Hai người...”

“làm gì vậy a?”- Vương Tiêu Lăng không kiên nhẫn nói. Nghiêm Tử Hiếu cũng lạnh lùng trừng mắt với hắn.

Không biết hai vợ chồng người ta đang cãi nhau sao? Phẫn quá đi!!

Rosser cười khan một tiếng: “Có thể cho ta vào nhà trước không? Ta bây giờ muốn mượn cái toilet một tí”

So với sự sống của chúng sinh thì việc cãi nhau của hai vợ chồng son quan trọng hơn nhiều. Hơn nữa, vì chờ hai người, hắn đứng ở bên cạnh a rất lâu có bao nhiêu bức thiết cần giải quyết a!

Hết!! Nghiêm Tử Hiếu đầu heo kia, nàng thật sự không hiểu hắn đang suy nghĩ gì!! Không Tử đã nói: “Có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng phải rất vui sao?” Sao hắn vừa mới nhìn thấy anh bạn người Mỹ này liền trở nên quái dị như thế?

Từ sau khi Rosser tới, cả người hắn âm dương quái khí, giống như là gặp cừu nhân. Nhưng nói hai người là cừu nhân thì không phải... Được rồi!! Nhiều lắm chắc cũng chỉ là đối thủ cạnh tranh của nàng.

Nhưng nàng thì liên quan gì?

Lúc nhìn thấy Rosser, mới chỉ chào hỏi mà hắn đã bày cái mặt thối cả ngày của mình ra cho nàng xem. Ngay lúc Rosser lại mỉm cười với nàng, hắn liền giống như kẻ điên hề hề hà hà, chẳng những bày gương mặt thối ra còn bắt đầu kiểm soát nàng, làm cho nàng cả ngày mệt chết đi được giống như con chó cưng, không cách nào chống lại hắn chỉ có thể ngã đầu đi nằm ngủ.

Khoa trương hơn, chỉ cần nàng cùng Rosser có bất kì sự thân mật nào, hẳn bắt chấp tất cả, bắt đầu trừng mắt, cuồng mắng chửi người, hoàn toàn mất đi sự lạnh lùng, bình tĩnh thường ngày.

Nói đến đó đâu phải chỉ mình hấn nổi điên mà ngay cả nàng cũng muốn điên đây!! Không thể để tình cảnh này tiếp tục diễn ra mỗi lúc một tệ như thế. Nàng nhất định phải tìm cách.

Nhưng cách gì bây giờ...?

Nằm trên giường lăn qua lăn lại, Vương Tiêu Lăng phiền não nhàu lông mày, nhưng vẫn không thể nghĩ ra ý gì hay. Bởi vì bình thường nàng bị chèn ép, đối với Nghiêm Tử Hiếu, nàng cũng đã có kinh nghiệm đối phó hơn, nếu để hấn chiếm tiện nghi lần nữa, không bằng nàng nhanh chạy đi đâu thai còn hơn, biết đâu kiếp sau cũng chẳng phải chịu cảnh thế này

Đối với cuộc sống này!! Nàng hoàn toàn hết hy vọng rồi. Trong lúc đó, đầu óc lại hiện lên tia sáng, ánh mắt lại nhìn sang vách phòng sát bên cửa tên “hỏa chủng”, sau đó phát ra tiếng cười xảo trá.

Nàng không có cách đối phó với Nghiêm Tử Hiếu, nhưng Rosser từ trước tới nay đều quảng cáo bản thân mình rùm beng tự cho bản thân phong độ... chưa chắc đã không có cách!!

Ý niệm trong đầu vừa xuất hiện, nàng liền lập tức phóng qua căn phòng nhà sát bên, nghênh ngang đá văng cửa phòng khách Nghiêm Tử Hiếu.

“Này!! Rosser, tôi có chuyện muốn hỏi anh”- Nàng dùng khẩu khí của đại tiểu thư ra lệnh, hoàn toàn không để ý trên người Rosser chỉ mặc mỗi chiếc quần ngắn nông rộng.

Thân thể của nam nhân, ngoại trừ Nghiêm Tử Hiếu không ai có thể khiến cho nàng đỏ mặt, cơ thể của những người khác mà nói chẳng qua cũng chỉ mô hình người, cần bản chẳng đáng xem

Chỉ là nàng thì nghĩ đơn giản như thế nhưng người khác lại không nghĩ vậy. Rosser xấu hổ lui về sau vài bước, trên mặt biến hiện vẻ kinh hoàng.

Ông trời ơi!! Nghiêm Tử Hiếu sao lại chẳng nói với hấn vị hôn thê chẳng những hoạt bát xinh đẹp thậm chí còn hào phóng, thấy trên người hấn chỉ có mặc quần ngắn mà mặt không biến sắc.

“Này này, em cứ như thế chạy vào không sợ Nghiêm nhìn thấy sẽ giận sao?”- Mấy ngày nay, Nghiêm trong nom nàng có thể nói là rất kỹ, hơn nữa còn không tin tưởng hấn luôn cẩn thận đề phòng.

Vương Tiêu Lăng phát phát tay, vẻ mặt đắc ý: “Hôm nay, anh ấy bị thầy giáo gọi đến trường học để phụ đạo đặc biệt, cho nên tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ có nhiều thời gian để từ từ làm”

Từ Từ làm? làm cái gì? Đôi mắt màu xanh của Rosser khẽ rung động gương mặt đáng yêu luôn nở nụ cười của hấn mang theo vài phần tà khí.

“A?? Vậy em nói chúng ta có thể từ từ làm, ... là làm gì đây?”- Rosser thay đổi bản thân vừa mới lùi xuống tỏ vẻ e sợ nay lại tiến một bước không khách khí quyền rũ nàng

“Ừ!! Này anh tha cho tôi đi, nghe giọng mà muốn nôn”- Nàng hất tay hấn ra, làm động tác nôn mửa, trên mặt lộ rõ sự chán ghét. “Tôi chỉ muốn nghe anh giải thích vì sao Nghiêm Tử Hiếu đối với anh lại nhạy cảm như thế, tôi đối với anh không có hứng thú, nên không cần nói giọng đó”.

Hừ!! Vương Tiêu Lăng dù không giống vương trong bảo khố giữ gìn suốt 18 năm nhưng cũng có thể lập đền thờ trình tiết cho người khác biết mà giữ? Cái tên thói Rosser này tưởng có thể dùng mỹ nam kế với nàng sao? Xem ra quá xem thường nàng rồi.

Kỳ quái!! Ở Mỹ mỗi lần hấn nói bằng giọng quyền rũ như thế thì lớn nhỏ đều bị ăn sạch!! Chỉ có cô gái nhỏ này không cảm nhận được lại còn muốn nôn mửa.

“Này em xác định không muốn suy nghĩ lại lần nữa sao? Khó có cơ hội Nghiêm không có ở đây”- Rosser nháy mắt một cách mỉa mai.

“Xem ra chúng ta không thể nói chuyện được, vậy tôi đi”- Thật là lãng phí thời gian của nàng

“Này, em không phải muốn hỏi sao? Nhanh như thế đã buông tay”- Nhìn nàng sáng khoái bước đi không hề quay đầu ngược lại làm cho Rosser lo lắng giữ chặt nàng.

Hắc hắc!! Trúng kế!! Đây là thủ thuật bí mật ở chợ “giã vờ không mua” như thế người ta sẽ tự để lộ sự thật.

Nàng nhìn không để cười to xúc động, ngoài mặt còn tỏ vẻ miễn cưỡng, quay đầu nói: “Sao nào!! Chẳng phải anh không muốn kể sao, tôi tự đi tìm hiểu, không cần”- nàng làm bộ quay đầu đi

“Được rồi, được rồi, anh nói. Anh nói là được chứ gì”- Rosser thở dài, một thiên tài như hấn lại bị cô gái nhỏ này đùa giỡn trên tay: “Đại Tiểu thư, Liệu anh có nên nói cho em biết không đây?”

Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh mà, nghĩ xem Rosser hấn tung hoành trên tình trường nhiều năm nay lại bị nữ nhân coi thường, chẳng để vào mắt.

“Trước tiên, nói về chuyện Nghiêm Tử Hiếu vì sao lại phản cảm với anh như thế, bởi vì anh chuyên đoạt nữ nhân của hắn. Nói cho chính xác là đám nữ nhân tự ngã vào lòng hắn, cho nên Nghiêm Tử Hiếu trong phòng hắn luôn giống như phòng trừ ma, thiếu chút nữa là không cảm nguyên cây thập tự để trừ tà thôi”

“Nữ nhân”- Vương Tiêu Lăng nheo mắt lại, muốn xem hắn có ăn nói bậy bạ không: “Ý anh nói là rất nhiều sao?”.

Rosser cũng không cách nào che dấu sự thật, chỉ nhẹ gật đầu, xem như thừa nhận.

Hắn cùng Nghiêm học chung đại học đến phòng nghiên cứu trình độ có thể xem là đứng nhất, nói rất nhiều chỉ là nói cho ngắn gọn, nếu mà tính chính xác ít nhất cũng tới 10 chữ số.

“Anh đều đoạt đi sao?”- Để tránh oan uổng nàng lập lại lần nữa.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt không chút biểu hiện xấu hổ ngược lại còn lộ vẻ tự đắc. Hắn có thể đem tất cả đám nữ sinh ái mộ Nghiêm Tử Hiếu đưa vào danh sách của hắn, nếu như không phải hắn vừa đẹp trai vừa may mắn thì tuyệt đối không ai khả năng làm được,

“Hạ lưu!! Không biết xấu hổ”- Nàng khinh bỉ phun nói.

Cái gì!! Nàng vừa mới mắng hắn!! Hắn có nghe lầm không?? Rosser không dám tin nhìn nàng, không thể tin có người lại không hề coi trọng một thiên tài soái ca, có địa vị như hắn, cười nhạt hắn nói: “Em còn nói anh hạ lưu không biết xấu hổ?”- Nói hắn như thế khiến hắn có biết bao ô nhục a.

“Tôi nói sai à!!”

“Em đúng là không có mắt nhìn người”- Rosser hung dữ nói, sau đó nở một nụ cười quỷ dị: “Nhưng nếu em biết gia cảnh của anh rồi còn có thể nói như vậy sao?”

“Gia cảnh”

“Anh sinh ra trong một gia đình quý tộc ở Mỹ, không thể không nói đến ba gia tộc lớn, trong cả nước thì có nhiều danh gia vọng tộc, gia tộc của anh ba đời này đều được quốc gia tin tưởng nể trọng, chỉ cần anh muốn bọn họ sẽ đáp ứng tất cả, nếu trở thành tình nhân của anh vinh hoa phú quý hưởng không hết lại còn được rất nhiều lợi”- Hắn không tin nói đến đây mà nàng không động tâm.

Tiền tài, địa vị hơn nữa còn là rất rất nhiều tiền... trong lúc đó, ba chữ kia không ngừng chạy nhanh qua đầu Vương Tiêu Lăng. Trong đầu nàng linh quang hé lên: “Vây so với Vương Vĩnh Khánh nhiều tiền hơn sao?”

Ặc ặc ặc.

Trong phút chốc, Rosser có cảm giác như có một bầy quạ đen bay qua đầu hắn, nhất là hắn nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt đen đơn thuần sáng ngời viết lên chữ hiếu kỳ cùng nghi vấn, hắn không biết nàng đang giỡn hay đang nói thật, nhưng nàng làm sao có thể nghĩ như thế chứ!! Ông trời ơi!! Tên Nghiêm này tìm đâu ra một thiên binh vừa ngu ngốc vừa đơn giản thế chứ!! Hắn thật sự thua rồi!!

Hắn nhìn cười nhưng cuối cùng cũng cười to, làm cho Vương Tiêu Lăng không hiểu trong lời nói của mình có gì buồn cười mà hắn cười đến như thế. Những thiên tài đều kì lạ thế sao!!

“Không có gì, không có gì”- Tay hắn quơ quơ, ngừng cười lại: “Anh chỉ cảm thấy anh nên bỏ cuộc thôi”

Bỏ cuộc cái gì?? Bỏ cuộc gì chứ? Hắn có bắt đầu gì đâu mà buông tha. Vương Tiêu Lăng hoàn toàn không biết do sự ngây ngốc của mình mà làm cho kẻ đang tận lực dụ dỗ nàng, ra sức đặt bẫy mất đi công hiệu, còn ngây thơ không hiểu gì hết.

“Xem ra Nghiêm cuối cùng cũng đã có bạn gái, nếu không ta còn tưởng hắn là một thiên tài cổ quái!!”

“Cổ quái?? Sao lại cổ quái!”- Vương Tiêu Lăng kinh hô, hai chữ này khiến giống như đẩy lùi hình ảnh Nghiêm Tử Hiếu đang tỏa sáng bên trong nàng.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc hồn nhiên không biết nói gì của nàng, làm cho Rosser ngây ngẩn cả người. Không thể nào? Mọi người ai cũng biết rằng Nghiêm Tử Hiếu “nghiên âm thanh”, chẳng lẽ tật xấu này khi tới Đài Loan không thuốc mà tự khỏi à? Vậy thì đúng là kì quái

“Em... em thật sự không biết sao?”- Rosser cẩn thận hỏi

Nàng không vui tròng mắt liếc hắn, sao hắn lại đi hỏi một câu vốn dĩ đã có đáp án rõ ràng như thế chứ: “Nếu biết, tôi còn tới hỏi anh làm gì?”

Vừa nghĩ tới Nghiêm Tử Hiếu vẫn còn lựa gạt nàng khiến nàng tức giận, hơn nữa giận hơn là, nàng đã vinh dự trở thành bạn gái hắn vậy mà một chuyện về hắn cũng không biết, phải đi hỏi tên nước ngoài này mới rõ. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy rất khó chịu.

Nhìn nàng lửa giận đầy mặt, ngược lại làm cho Rosser trầm nghĩ. Nếu nàng đã không bị hắn mê hoặc, chỉ bằng lợi dụng bí mật này để kích động hai người. Trong lòng hắn ác độc nghĩ.

Dù sao cũng là chuyện của người khác không phải của mình, dù chia tay, cũng chỉ có thể nói hai người không có duyên phận, không thể trách hắn được?

Hon nữa vợ chồng son nếu vượt qua được nguy cơ lần này thì tình cảm càng thấm thiết!! Đến lúc đó không chừng phải cảm ơn hần.

“Kỳ thật cũng không có gì..”- hần tỏ vẻ nhún nhó, lâu lâu lại làm bộ khó xử, chính mình muốn triệt để khơi dậy sự hiếu kì của nàng: “Hon nữa chắc Nghiễm cũng không muốn cho người khác biết..”

Vương Tiêu Lăng là kiểu người vừa “ngu ngốc vừa đơn thuần” chưa nói tới 3 câu đã bị trêu chọc nổi giận. Nghiễm Từ Hiếu, anh giỏi lắm, vẫn còn giấu diếm em điều chưa nói, không phải là sư tử tầm đồ nội y phụ nữ hay thích gặm móng chân đó chứ?

“Rosser, không sao, anh cứ nói đi”- Những vọng tưởng trong đầu làm nàng phát điên, nhưng nàng giờ vờ trấn tĩnh, chuẩn bị tinh thần trước đáp án sắp được công bố.

Không sao!!! Nàng tin tưởng nàng chống đỡ được, dù đáp án thế nào, ann2g cũng không kinh ngạc....a!!

“EM thật sự muốn biết”- Hần nghiễm tức hỏi.

“Thật”

“VẬY anh nói đây”- hần hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nói cho nàng nghe: “Kỳ thật Nghiễm Từ Hiếu có sở thích rất kì quái đó là “nghiện âm thanh””

“Nghiện âm thanh”? Ý gì chứ?

Nàng không cười nữa mà xấu hổ: “Là tôi nghe lầm hay không hiểu ý anh, hình như nghe không hiểu lắm”

Hần duỗi ngón tay ở trước mặt nàng lắc qua lắc lại: “Không!! Em không có nghe nhầm, chính là nghiện âm thanh, nói rõ ra, chính là yêu thích một loại âm thanh nào đó”

“Anh đang đùa sao?”- Nàng giả vờ nhẹ nhàng hỏi, hy vọng có thể khẳng định đáp án lần nữa.

Nhưng lời nói kế tiếp của Rosser, lại làm cho nàng tuyệt vọng.

“Anh không có đùa”- Rosser cười hi hi xem ra sự kích động của hần có hiệu quả, hần quyết định thêm mắm thêm muối nói: “Hon nữa, âm thanh mà Nghiễm thích là do hần tự chọn đối tượng”

“Anh nói sao?”- Hần còn cổ quái tới mức chọn đối tượng?

Rosser nhìn thấy nàng nhanh phát điên không ngần ngại nói tiếp, quyết định tăng liều kích thích, bổ sung câu cuối: “Đúng vậy!! Đó còn là một nữ nhân”

“Nghiễm Từ Hiếu, anh tốt nhất giải thích cho rõ ràng, bằng không.. Hừ hừ”- Nàng bẻ mấy đầu ngón tay, mắt xẹt qua tia sát khí: “Em tuyệt đối không tha cho anh”- Một tiếng hét điên cuồng vang lên đến tận trời xanh.

Mà kẻ gây ra họa thì đang ôm bụng cười thầm

A!! Ông trời à!! Thật sự rất thú vị nha!! Hần thật sự muốn biết nữ nhân ngu ngốc này sẽ xử tên Nghiễm cổ quái thể nào đâu, hay sẽ tức giận với hần a...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Cho tới lúc này, trong đầu Vương Tiêu Lăng vẫn cảm thấy ... có điều gì đó, mà nàng căn bản rất hoài nghi không biết rồi Rosser là thật hay giả? Nếu đó là thật thì quả là khó tin, Nghiễm Từ Hiếu sao lại bị nghiện âm thanh?

Hôm nay, nếu cả chó mèo tâm tình cũng cổ quái thì nàng cũng chỉ cười cười, nếu tệ lắm thì ném cái ánh mắt khinh bỉ chứ chẳng để trong lòng. Nhưng chuyện cổ quái này lại dính đến Nghiễm Từ Hiếu, nàng làm sao có thể xem như không biết?

Nhưng nếu bây giờ chạy đến chất vấn lời Nghiễm Từ Hiếu... tài ăn nói của nàng lại không tốt, nàng cũng không có bằng chứng xác thực, chỉ dựa vào lời nói của đối thủ là Rosser,... Tựa hồ cũng không đúng lắm...

Hay sưu tập chứng cứ đã...

Mãi suy nghĩ, Vương Tiêu Lăng hoàn toàn không chú ý bản thân mình đang đi trên lề đường chỉ vài cm nữa là đập vào cột điện.

“Đang suy nghĩ cái gì vậy? Không thấy ở trước có cột điện sao?”- Nghiễm Từ Hiếu dùng tay giữ lấy trán của nàng, không để đầu nàng va vào cột điện,

sau đó giận dữ mắng tiểu nữ nhân vẫn còn đang mơ màng.

“A? Gì vậy?”- nàng lắc đầu tỉnh lại, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của nàng so với lúc bình thường càng lạ thường hơn khiến cho Nghiêm Từ Hiếu không khỏi suy nghĩ nàng rốt cuộc lại xảy ra điều gì nữa đây, sao lại bồn chồn không yên thế kia?

Suy đoán đầu tiên của hắn là mấy hôm nay hắn phải vào trường phụ đạo cùng thầy giáo, cái tên nam sắc Rosser kia chắc chắn đã nói với nàng cái gì đó. Đương nhiên, hắn tuyệt đối không phải vì Rosser tính tình phong lưu mà cảm thấy địch ý, mà là mấy ngày sau đó, Rosser vội vàng khăn trương chạy về Mỹ khiến hắn cảm thấy không đúng.

Hắn biết Rosser luôn cạnh tranh với hắn, lần này chưa làm gì đã vội quay về Mỹ khiến hắn cảm thấy trong đó rất bất thường.

Nhìn thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, lại còn nhìn chăm chăm như muốn đánh giá nàng làm cho Vương Tiêu Lăng không khỏi nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn hắn, hoảng sợ nói: “Em... em không phải cố ý đi không nhìn đường, chỉ là do có thất thần quá nên...”

Nhìn thấy dáng vẻ nhút nhát e lệ của nàng, hắn bất động thanh sắc hỏi: “Mấy hôm nay có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra mà thất thần đến như vậy... có phải việc Rosser trở về Mỹ cũng có liên quan không?”

“Rosser?”- Nàng lắc mạnh đầu “Không có, không có!! Tuyệt đối không có vấn đề gì!”

Giấu đầu lòi đuôi. Nhìn dáng vẻ khăn trương của nàng, hắn trong lòng thở dài.

“anh không tin sao?”- Nàng ngẩn đầu, trong hốc mắt khẽ ngấn lệ, dáng vẻ giả vờ điềm đạm đáng yêu

Biết rõ đây là sở trường tuyệt kỹ của nàng, chuyên môn lừa gạt người khác cùng đồng tình, dù biết thế nhưng hắn vẫn đầu hàng vô điều kiện.

Hắn chậm rãi kéo nàng vào lòng nhân nhật cười, vỗ vỗ đầu nàng, không nhanh không chậm nói: “Anh không phải không tin em”- Chỉ là hắn rất hiếu kỳ không biết Rosser cùng nàng rốt cuộc đang giở trò gì.

“Thật không?”

“Thật!”

“Em biết anh là tốt nhất mà”- Nàng chủ động lôi kéo tay hắn, giọng nói ngọt ngào vui vẻ.

Biểu hiện không bình thường thứ hai, nàng lại tự chủ động gần hắn, trước kia đều cố gắng cách xa hắn giống như ở gần hắn là nguy hiểm. Lại lần nữa thờ dài, cúi đầu nhìn cử chỉ khác lạ của nàng, trên mặt ông cụ non Nghiêm Từ Hiếu bắt đầu thăm dò, thăm suy nghĩ sâu xa. Hắn cũng không vội vàng ép hỏi, bởi vì với cá tính của nàng, trễ nhất là ngày mai đáp án sẽ tự công bố.

Lăng lè kéo chăn mền, dáng người nhỏ nhắn từ trong chăn chui ra, sau khi xác định người trên giường không bị đánh thức, mới rón rén nhẹ mở cửa phòng.

Cửa vừa khép lại, trong phòng lại tối đen như mực, người nằm trên giường cũng bật dậy mở to hai mắt. Không nghĩ nàng so với hắn càng thiếu kiên nhẫn như thế, đêm khuya đã không nhìn nổi.

“Ồ đâu? Nó có thể ở đâu chứ?”- Trong thư phòng của Nghiêm Từ Hiếu, Vương Tiêu Lăng trên người mặc đồ ngủ hình hoạt họa đáng yêu ngồi chồm hóm trên đất tìm kiếm tất cả những nơi khả nghi.

Kết luận sáng hôm nay sẽ có nhưng cái thiếu bây giờ là chứng cứ, cho nên nàng mới thừa dịp ban đêm len chạy vào phòng Nghiêm Từ Hiếu, tìm kiếm băng ghi âm là chứng cứ cho thấy hắn nghiện âm thanh. Đương nhiên việc chỉ đích danh vậy này cũng do Rosser hào tâm đề nghị.

“Kỳ lạ... sao lại không tìm thấy?”- Nàng nhún mày oán thán.

Chẳng lẽ hắn không mang về Đài Loan. Không!! Không có khả năng!! Nàng lập tức bác bỏ hoài nghi này, bởi vì băng ghi âm kia đối với Nghiêm Từ Hiếu chẳng khác gì vật tùy thân, làm sao có thể để ở Mỹ mà không mang về

Vậy hắn giấu ở đâu?

Kỳ thật thư phòng của Nghiêm Từ Hiếu cũng không lớn lắm, chỉ có vài bức bình phong, vài quyển sách đặt trên kệ, lý nào nàng tìm mãi mà vẫn không ra. Hay hắn để trên tầng cao nhất của giá sách.

Nàng nhìn lên tầng cao nhất, cao gấp đôi người nàng, nàng thờ dài thất vọng không biết bản thân mình có thể thuận lợi lên được đó không. Hơn nữa, thứ mà nàng muốn lại ở trên đó.

Vương Tiêu Lăng, mày là thiếu nữ siêu cấp vô địch, một chút độ cao nho nhỏ ấy đã làm khó ngươi sao? Tin tưởng bản thân, lên thôi!

Đẩy lòng tự động viên bản thân, nàng hít một hơi thật sâu, nhấc chiếc ghế đặt trước kệ sách, sau đó để cái thang lên dựa vào kệ, nàng đặt chân lên ghế,

tính bước lên cái thang đang lung lay kia...

“Em mà dám leo lên, em xem lát nữa anh làm sao xử em”- Bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lùng, làm cho dừng khí ban này bị mất hết, Vương Tiêu Lăng chậm rãi rút chân lại, xấu hổ cười với hắn.

“Anh... sao lại rời giường?”- Sao có thể như vậy. Nàng rõ ràng đã chuẩn bị hết sức hoàn hảo!! Làm sao có thể đánh thức hắn?

“Rời giường?”- Hắn đến gần nàng, bao phủ nàng trong ngực. “Không!! Anh không có ngủ, anh đang chờ xem em rốt cuộc muốn làm gì”- Cho đến khi thấy nàng tính leo lên cái thang hắn mới không nhịn được ngăn cản.

“Cái gì? Nghiêm Từ Hiếu, anh gian xảo!! Anh không ngủ lên đi quan sát nhất cử nhất động của em”- Vừa nghe xong, trên mặt nàng vừa giận vừa bối rối, dùng ngón tay không ngừng chỉ chỉ vào ngực hắn.

Quá hèn hạ!! Lại còn giả bộ ngủ, hắn nhất định đều đã nhìn thấy mấy hành động ngu xuẩn của nàng, sau đó khẽ cười trộm.

“Nếu anh không giả bộ ngủ làm sao biết được em đột nhiên đối với thư phòng của anh có hứng thú như thế?”- Hắn thẳng thừng hỏi lại, làm cho nàng nghẹn lời.

“Em...”

“Em cái gì?”- Hắn vòng hai tay trước ngực chờ lời giải thích của nàng.

“Em chỉ là...”

“Chỉ là cái gì...”- Giọng nói không nhanh không chậm của hắn càng lúc càng cảm thấy áp bách.

Nàng hiện tại là vị hôn thê của hắn, nàng chỉ muốn điều tra chân tướng một chuyện nhỏ không may mắn lại bị phát hiện, bây giờ lại phải chịu sự chất vấn của hắn? Huống chi nếu nàng thật sự tìm được bằng chứng cho thấy hắn cổ quái, tới lúc đó hắn phải xin lỗi nàng a!! Hắn còn dám ở trong này cùng nàng lời to tiếng nhỏ.

Nghĩ đến đây, khí thế trong lòng dâng lên bằng bất cứ giá nào cũng phải chiếm thế thượng phong, quay ngược lại mắng người: “Em cũng không phải làm chuyện gì không dám gặp người, làm gì mà nói giọng hung hăng như thế!! Nếu không phải Rosser nói với em anh nghiện âm thanh, em cũng sẽ không mất ngủ, nửa đêm nửa hôm chạy tới đây làm đạo tặc sao? Anh nói đi!! Anh nói đi!!”

Bị khí thế của nàng hù dọa, Nghiêm Từ Hiếu không ngừng lùi lại mấy bước, mặt trầm xuống, còn muốn phản bác thì nàng rơi nước mắt làm cho hắn sững sờ đứng yên.

“Em biết rõ tại sao anh lại hung dữ như thế, anh chỉ yêu thân thể tràn đầy sức sống của em, kỳ thật thứ anh thích nhất chính là giọng nói của ma nữ trong băng ghi âm kia”- Giọng nói đến thương tâm, Vương Tiêu Lăng kích động rơi lệ, khẽ lau nước mắt lên án Nghiêm Từ Hiếu.

Nghe nàng nói hừ nói vượn, lời nói không đầu không đuôi, Nghiêm Từ Hiếu bắt đầu hiểu ý, hắn muốn ngay lập tức đem tên Rosser từ Mỹ về đây, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ. (haiz không chỉ chị Lăng hiểu nhầm, em cảm thấy rất đúng, gặp em em cũng nghi ngờ. Tại anh mờ ám + Bt woa nên thế)

Cái tên tiểu bạch ngu ngốc này, không lẽ ai nói gì nàng cũng tin sao? Lại còn tự bản thân mình suy diễn lung tung thêm mắm thêm muối rồi tin nó là thật, thật sự là... Ai!!

“Anh không trả lời! Chứng tỏ lời em nói là đúng”

“Không phải như thế”

“Không phải như thế thì là thế nào, anh nói đi”- Lần này nàng lại là kẻ truy vấn hắn.

Phong thủy luân chuyển, lần này đến phiên hắn nói không ra lời.

Kỳ thật chuyện băng ghi âm và nghiện âm thanh là có thật. Chẳng qua lúc hắn ở nước ngoài do nhớ nhung không chịu được mới dùng tiền nhờ người ghi âm đưa về Mỹ? Kỳ thật trong băng ghi âm đó, đều là tiếng cười và nội dung sinh hoạt hằng ngày của nàng từng ly từng tý. Nói ra thì thật mất mặt đàn ông, chuyện đó hắn không làm được càng không thể nói cho nàng, cô gái nhỏ này lại tự suy diễn còn chất vấn hắn.

Hắn biết Rosser mà xuất hiện thì chẳng có chuyện tốt, không ngờ quả thật mang tới cho hắn một đồng phiền phức.

“Được rồi!! Đừng khóc nữa!! Anh cũng từng nói là không thương em như lời em nói mà”- Hắn kéo nàng vào lòng trấn an.

“Nhưng anh cũng chưa từng nói thương em”- Cái phản ứng ngu ngốc của nàng ngay lúc này có thể hiểu làm rất nhiều.

Hắn ngửa đầu than nhẹ sau đó nói: “Vậy anh nói là được rồi, anh rất thích em, như vậy em có thấy khá hơn không?”

“Không có!”- nàng uốn éo người muốn đẩy hắn ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lời nói qua loa không chút hảo ý, anh nói anh thích em thì em sẽ tha thứ cho anh sao?”

“Anh không có làm gì sai để cần em tha thứ!”- Toàn bộ đều do nàng tướng tượng.

“còn nói không có?? Anh rõ ràng có mới nói cũ, xem giọng nói của yêu nữ trong băng ghi âm như bảo bối, anh còn dám nói không?”- nàng tức giận vội vàng kê khai một loạt tội của hắn.

Dùng lý không thể nói rõ chính là tình huống hiện tại!!

Rõ ràng tất cả đều là chuyện tình hư ảo giả dối, ngoại trừ cuốn băng thật sự tồn tại, còn lại đều do nàng tướng tượng lung tung, nàng còn làm như nó có thật, hẳn thật sự không hiểu nổi trong đầu nàng chứa cái gì?

Huống chi nàng bây giờ mắng chửi hắn vô căn cứ, bằng chứng vẫn chưa tìm được.

Khi hắn trở về Đài Loan, liền giống như lúc nhỏ, không cần mang theo băng ghi âm, vì mỗi ngày đều có thể nghe được giọng cười, giọng nói, sự tức giận mắng chửi của nàng, việc hắn nghiện âm thanh không cần thuốc mà đã trị xong, lại càng không cần nói khi hắn ăn sạch nàng hôm đó, đồng băng ghi âm được coi là tri kỷ của hắn dĩ nhiên cũng lui về làm đồng phế liệu, hôm nay dù nàng có lật tung phòng cũng tìm không thấy nó.

Phát giác hắn lại trầm mặc, Vương Tiêu Lăng khẽ nhếch môi, hốc mắt ửng hồng, giọt nước mắt to như hạt đậu lăn xuống, khóc nức nở nghẹn ngào chưa kịp mở miệng thì đôi môi đỏ mọng đã bị bao phủ, nuốt vào tất cả âm thanh của nàng.

Vài ngày chưa nếm được hương vị ngọt ngào, làm cho hắn vốn chỉ muốn làm cho nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lập tức không thể kiên trì.

Trời ạ!! Nếu nàng không tính toán chạy đến thư phòng này, mới chủ động nói muốn ngủ lại trong phòng hắn, tưởng bố hai nhà sẽ không mở một mắt nhắm một mắt cho hai người có khoảng thời gian đơn độc.

Nụ hôn chậm rãi trở nên cuồng nhiệt, lưỡi không cam lòng chịu yếu thế quấn vào nhau, thăm dò, cho đến khi cả hai không thở được, mới lưu luyến tách ra.

Một dây chỉ bạc ám muội theo hai người lúc tách ra được kéo ra giữa không trung, ánh mắt mê muội của hai người đan vào nhau, không khí nhuốm mùi vị tình dục.

Không biết là ai bắt đầu trước, nàng hay hắn cũng không sao, tóm lại, cả hai bắt đầu đôi khát lời kéo quần áo đối phương, hồi hộp chạm vào cơ thể, cảm thụ sự ấm áp của người kia.

“Gián trá... lại dùng chiêu này”- Lúc cởi quần áo hắn, nàng nhỏ giọng oán trách, nhưng cặp môi đỏ mọng chứng tỏ suy nghĩ và hành động trái ngược nhau.

“Em không vui sao?”- Hắn nhàn nhạt cười, nàng ngực của nàng liếm láp một ngụm, đôi mắt là sự hờn dỗi không đồng ý thuận theo cùng tiếng rên rỉ của nàng.

“Nói không thích thì anh sẽ dừng sao?”- Nàng nghịch ngợm hỏi.

“Hiện tại thì không biết”- Hắn nhẹ vịn nụ hoa nàng, giống như trừng phạt nàng nói lời dối.

“Đau quá!!”- Nàng thờ nhẹ, sau đó oán giận nhìn hắn. “Đáng ghét!! Anh thô lỗ như vậy em không muốn làm nữa”

Dứt lời, nàng lắc người muốn giãy khỏi hắn, lại bị tay hắn chụp lại, xoay một vòng áp chế trên mặt bàn học

“Anh thô lỗ?”- Hắn khẽ dừng động tác vuốt ve nàng, miệng quyến rũ nở một nụ cười, tay ác ý đi vào trực tiếp quần lót giữa hai chân nàng sờ soạng. “Nhìn thì trông có vẻ em không chán ghét lắm... nếu không sao nơi này lại có phản ứng như thế?”

“Ừ a... anh khi dễ người khác”

Nàng như mất đi xúc giác, cả người run lên, thần kinh của nàng đều tập trung ở nơi hắn chạm vào, trước mỗi cái xoa nắn của hắn nàng liền trở nên miễn cảm.

“Thật là tiểu hài tử thích nói dối, anh mới đùa bên dưới một lát mà đã ướt”- hắn cuối người ghé vào vành tai nàng nói nhỏ lắm bầm. “Em hẳn là cũng cảm thấy được?”

Nghe lời nói ác ý của hắn, làm cho nàng vừa thẹn vừa quần đỏ mặt lên. “Không nói nữa, mặt mặt quá đi.

Chỉ tiếc Vương Tiêu Lăng không biết đối với nam nhân mà nói, càng đùa giỡn càng khiến người khác muốn đùa giỡn, đương nhiên cũng không biết những lời này càng làm thức tỉnh thói hư tật xấu của nam nhân.

“Mất mặt? Sao lại thế được”- Hắn chậm rãi cởi chiếc quần lót ướt sũng của nàng ra, không kiêng nể gì gạt mở hai chân nàng, làm cho ngón tay thon dài không còn trở ngại tiến vào thăm dò nơi u huyết đóng chung.

“Chẳng phải chuyện mất mặt mình đã làm rồi sao?”- Hắn tính nhắc lại chuyện hai người bị bắt gian trên giường.

“Ừ... a,... còn... Còn không phải tại anh...?”- Nàng rên rỉ mà vẫn không quên phản bác hấn.

Nếu không phải hấn sắc dục huan tâm, không chọn thời điểm lại ngay trên phòng làm cái trò mất mặt nàng. Thời điểm bây giờ so với trước có tốt hơn sao..

“Khoan đã... đừng ở đây... ba mẹ nếu nhìn thấy chúng ta”- Nghĩ tới tiết mục này diễn lại một lần nữa, chỉ là lần này là cha mẹ hấn, nàng nguyên lập tức đâm đầu vào ngọn lửa chết luôn đi.

“Không đâu, họ đều ngủ ở lầu hai, trừ khi em kêu quá lớn tiếng đánh thức họ dậy, nếu không họ cũng không biết chúng ta đang làm chuyện tốt gì”- hấn không thèm để ý nói, sau đó dùng tay vẫy trước nàng xoa nắn nơi non mềm tròn trịa của nàng.

“Chính là... đợi đã...”- nàng đột nhiên cong người thờ gập một tiếng... “Ừ”

“Đợi cái gì? Anh sớm đã không đợi nữa”- Hấn thỏa mãn đem dục vọng đang dâng trào nóng hổi vùi sâu vào vách tường hoa của nàng, hai tay vịn chặt chân thon của nàng bắt đầu quy luật co lại rút ra.

“Ừ... a... em sợ... em sợ em sẽ là quá lớn...aa...”

“Cẩn đồ ngủ cũng được”- Hấn đưa cho nàng đồ ngủ vừa cởi ra để nàng cẩn.

“Ngô... ngô... ngô”

“Xem ra không được, nếu không anh thích nghe tiếng rên của em, so với cái giọng nói trong băng ghi âm kia càng ưa thích hơn”- Nói xong hấn không nhìn được cười khê, giọng nói trầm thấp thấm đẫm tình dục.

“Ngô ngô ngô?”- Thật không?

“Sao? Muốn đòi tư thế à?” Hấn tận lực vận vẹo ý của nàng. “Không vấn đề gì” (anh vô sĩ)

Hấn không đợi nàng trả lời đã tự ý xoay người nàng lại, đem nàng đè thấp, khiến cho hông đẹp dựng thẳng lên, dùng hai tay chống lên bàn học nghênh đón hấn tiến vào.

Chịu không được hấn vận vẹo theo ý mình cũng không cách nào lên tiếng, nàng nhỏ đồ ngủ trong miệng ra.

“Anh cần bản... ừ... không phải đang hỏi em. .... A....”- nàng nũng nịu kháng nghị, câu có câu không ngâm nga giữa không trung lại làm cho nàng như đang dụi dằm với hấn.

“Anh rất thích nghe giọng nói làm nũng của em lúc thường ngày, nhưng bây giờ..”- Lời mới nói một nửa, sau đó hấn nâng nàng dậy nghiêng người về phía trước, nói nhỏ vào tai: “Anh lại càng yêu hơn nữa giọng nói cầu xin của em”

“EM không phải... ừ..”

“Không phải cái gì”- Hấn buông thả mọi thứ, lúc này hấn một muốn nghĩ gì cả, không muốn nghĩ tới hậu quả kế tiếp, tận lực phóng khoáng bản thân chính mình muốn nàng.

“Không phải.. ừ...a”- Cảm nhận được hấn từng đợt cường liệt ra vào, lời nói nàng rời rạc, chỉ có thể phó mặc cơ thể tùy ý lắc lư, giọng nói của mình cũng bắt đầu lảng đi.

Hoa kính của nàng liên tục bị hấn luật động không ngừng co rút, khoái cảm bao trùm lấy hấn dâng trào, hấn kiềm lại cố gắng để cả hai đồng thời phóng thích...

“Nha.. không dừng... anh dừng... dừng cử động nữa”- Nàng run rẩy cả người không chịu nổi yêu cầu đòi hỏi của hấn, khoái cảm như ma túy chảy trong hoa nguyệt, róc rách xuân thủy tiết xuống dưới thấm đẫm nơi tiếp hợp của cả hai.

“Làm sao có thể không cử động, yêu cầu này thật quá khó khăn mà”- \Hấn không nhanh không chậm duy trì động tác, trong giọng nói có chút kích động.

“A a... xấu xa... nhanh quá... em không chịu được”- thống khổ cùng cực lặc đẹn xen, làm cho nàng muốn điên lên, nói năng càng thêm lộn xộn.

Trong lúc đó hấn lại thiện tâm buông lỏng tay, dừng lại. Tưởng để cho nàng thoát khỏi cái cực hình tra tấn này thì hấn bỗng nhiên đem nàng ôm xuống đất.

Hấn nửa quỳ nửa ngồi giữa chân nàng, kéo hai chân của nàng lên, nâng eo nhỏ dậy, làm cho hoa huyết dính đầy xuân thủy tách ra sung mọng dâng trào trước mắt/

Như phát giác hấn cố ý đổi tư thế có ý gì, trên mặt nàng lộ vẻ kinh hoàng, để nàng không kịp phản ứng, hấn đã đem dục vọng chưa thỏa mãn của mình lại lần nữa tiến vào trong hoa kính không ngừng co rút.

Động tác phóng đăng, hai mắt đen kịt bất lấy cơ thể nàng, không muốn buông tha nàng, cùng cảnh hoa huyết đang tách ra cực kì tuyệt diệu.

Nàng thật sự rất đẹp, nhất là mỗi khi coa trào qua đi, lại tiếp tục chịu đựng thỏa mãn dục vọng không bao giờ dứt của hân thống khổ và khoái hoạt đối chọi, đều khiến hân vô lực khắc chế.

Trước đây hân tận lực đè ép chính mình, đến khi giải thoát ra nàng vẫn phải chịu đựng hậu quả do phóng túng quá độ vì nàng vẫn còn là học sinh.

Hân cũng không tính sẽ làm trước khi tốt nghiệp, nhưng nàng qua mức mị hoặc ngay cả tiếng rên rỉ cũng khiến hân không nhận được bộc phát khoái cảm.

Hân không hề để ý nàng dưới thân vừa rên rỉ vừa cầu xin tha, tay vẫn giữ chặt eo nàng, điên cuồng ở trong cơ thể nàng co rút, sau đó phóng thích trong nàng.

Đồng thời hân cũng cảm nhận được luồng nhiệt lưu đưa vào sâu cơ thể nàng trong nháy mắt, nàng cũng lại leo lên đỉnh khoái cảm lần nữa, run rẩy thật lâu không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau tỉnh lại, Vương Tiêu Lăng phát hiện mình nằm trong phòng ngủ, chỉ là người bên cạnh sớm đã chẳng biết đi đâu, ảo não hơn nữa là cả người nàng xù như cọng bún.

Bọn họ lại làm Cơ thể nàng đã trực tiếp chứng minh điều đó, giờ phút này nó giống như vòng kim cô đang niệm chú khiến người khác đau cả đầu.

Sao lại làm chuyện này chứ? Nàng rõ ràng không hề có ý định này mà...

Một lần nữa nhớ lại tình huống đêm qua, nàng vụng trộm tiến vào thư phòng của hân, chưa kịp tìm thấy đã bị hân bắt tại trận. Sau đó nàng không khống chế được cơn giận, hân lại một mực không phủ nhận, cuối cùng... bắt đầu đánh nhau.

A a a a a..... Nàng điên rồi, nàng rốt cuộc làm cái gì thế này/

Chuyện băng ghi âm bị hân làm cho hồ đồ mà cho qua, đã vậy nàng còn bị hân biến thành bữa ăn đêm ngon lành một cách dễ dàng, đáng kinh dị hơn là, giữa đoạn nàng còn gãy dựa nhưng đến cuối cùng lại hưởng thụ sung sướng.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình vô dụng, nàng đứng ra phải dứt khoát dùng đầu gối đá vào Nghiêm Từ Hiếu cho hả giận.

Nghiêm Từ Hiếu đáng ghét!! Nghiêm Từ Hiếu thôi tha!! Sao cái mũi của hân không dài ra thêm một tí hay lùn bớt đi một tí, nếu không đầu óc cũng đừng thông minh như thế, ưu điểm nhiều như vậy hỏi sao nàng không sắp biến thành hoa si chứ!!

Nàng đập đầu vào gối, cuối cùng trong đầu lóe lên một ý niệm làm cho sắc mặt của nàng trở nên thật khó coi, rồi cái gối lót đầu ngo ngắc bị nàng đánh cho nứt vỡ.

Nàng đâu phải người háo sắc, nàng cũng không phải Lâm Hiểu Phân, cho nên sự xuất hiện của hân cùng căn bệnh háo sắc này chẳng qua chứng tỏ... nàng thật sự yêu mến hân. Hoặc chính xác mà nói, nàng có thể rất không may đã yêu hân...?

Oh My God!! Không... không thể nào!!

Vương Tiêu Lăng vẫn còn giam mình trong cảnh mới lĩnh ngộ được một sự thật quan trọng, vẻ mặt mờ mịt đi xuống lầu, hai cha mẹ Nghiêm gia, cùng Nghiêm Từ Hiếu sớm đã yên vị trên bàn ăn.

Cha mẹ Nghiêm Từ Hiếu thấy nàng khoan thai đi chậm xuống lầu, cũng không hỏi nguyên nhân, cả hai đều có chút xấu hổ dùng ánh mắt tức giận nhìn con trai nhà mình.

Nghiêm Từ Hiếu hoàn toàn không để ý, sau khi nàng xuống lầu liền giúp nàng chuẩn bị bữa sáng trong đó có món nàng thích ăn nhất là chân giò hun khói, bánh mì trứng nướng đặt ở vị trí bên cạnh chỗ ngồi của hân. Chờ con mèo lười lấy lại tinh thần mới nói.

“Sao không ngủ tới chiều”

Vương Tiêu Lăng không cần nghĩ cũng biết câu nói cay nghiệt này phát ra từ miệng ai, nếu bình thường nàng nhất định sẽ tức giận cùng hân khẩu chiến vài hiệp nhưng hiện giờ... hiện giờ nàng vừa mới bị đá kích quá lớn.

Thấy người bị mình làm khó làm dễ không chút phản ứng, cha mẹ Nghiêm Tử Hiếu lại nói ra suy nghĩ của mình

“Tử Hiếu, sao con có thể nói như thế với Tiêu Lăng? Một thì ngủ nhiều một tí có sao đâu?”- Nghiêm Mầu mở miệng trách mắng con trai mình.

“Ừ, mẹ con không có nói sai!”- Dù sao cũng tại con trai mình mà nữ hài tử mới một như thế, ngủ nhiều một chút không sao, tiện thể dạy cho đứa con trai này biết thương hoa tiếc ngọc chứ.

Nghiêm Tử Hiếu nghe vậy nhủ mày, về mặt sâu xa nhìn cha mẹ mình, tựa hồ muốn từ trên mặt hai người nhìn ra ít đầu mối.

Không đúng, nếu như là trước đây, hai đại nhân xem hai đứa đầu võ mồm cùng lắm là cười không nói thêm gì cả, sao hôm nay lại khác thường bao nhiêu đầu tiên đều chia về hướng hần. Chẳng lẽ lại là... hần trong lòng trầm ngâm suy nghĩ nửa ngày, trong đầu đã có lời giải thích.

“Cha mẹ, con có chuyện muốn nói”- Nghiêm Tử Hiếu ưu nhã cầm lấy khăn lau miệng, sau đó dùng vẻ mặt đứng đắn nhìn hai vị đại nhân.

Nghe giọng nói của con trai như thế, cha mẹ Nghiêm gia cũng biết rõ con trai chắc chắn có chuyện cần nói không phải để bàn luận, căn bản đứa con này đã quyết định sẵn trong lòng bây giờ chỉ báo cáo cho hợp lẽ.

Bởi vì trước khi nói hần đã quyết định trước hết rồi. Lần gần đây nhất là lần từ Vương gia trở về, hần đêm đó mượn cớ muốn lấy lòng người bạn thuở nhỏ kẻ bên nhà liền đem con gái người ta mang về nhà. Biết rõ càng chống đối càng kích động, cha mẹ Nghiêm gia ai cũng thận trọng, buông đồ ăn xuống chờ con trai mở miệng.

“Con sẽ về Mỹ”

Ah!! Trở về Mỹ!! Không phải chuyện rất nghiêm trọng sao!! Hay thật, hai người đều sốc mà kêu lên.

“Tiêu Lăng cũng muốn theo con sang đó”- hần quăng trái bom có sức ông phá lớn nhất ra.

“Sao chứ?”- Cha mẹ Nghiêm gia hét lên, hoàn toàn không thể tin được con trai mình cùng con gái nhà bên cạnh đã ăn sạch người ta còn chưa nói, bây giờ còn muốn đem con gái người ta lừa gạt sang Mỹ.

“Con đã giúp em ấy làm một vài thủ tục nhập học bên đó, cho nên không cần lo lắng”- Hần đối với vẻ mặt khiếp sợ của hai vị đại nhân xem như không thấy, chỉ ôn nhu cầm lấy khăn giúp Vương Tiêu Lăng lau miệng.

Vấn đề không phải là lo lắng hay không!>

“Đương nhiên đầu tiên con phải được cha mẹ Vương Tiêu Lăng đồng ý”- Trên thực tế, hần sớm đã cùng cha mẹ nàng thương lượng, chỉ có chút nói dối tránh để người khác phát giác hần sớm đã mưu đồ từ lâu.

Cả bàn đột nhiên trở nên yên tĩnh, nàng vẫn còn mãi miết trong suy nghĩ, Vương Tiêu Lăng rút cuộc cũng phát hiện sự kì lạ, nàng sững sờ nhìn cha mẹ Nghiêm gia rồi nhìn lại Nghiêm Tử Hiếu: “ách, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Cái gì? Muốn dẫn em qua Mỹ!! Em không muốn!!”- Xác nhận lại được chủ đề phản ứng đầu tiên của Vương Tiêu Lăng nhảy xa ba thước, khiếp sợ hét to..

Nàng van hần!! Hần trở về Mỹ là chuyện của hần!! Vì sao nàng phải cùng hần trở về Mỹ chứ?

Hướng chi nàng đang ở Đài Loan rất tốt, tại sao phải sang Mỹ để học? Hần rõ ràng biết trình độ anh văn của nàng chỉ so với “chó cắn trư” tốt hơn một chút.

“Không thể nói không muốn”- Nghiêm Tử Hiếu không để ý tới nàng hét to, tự động lật cuốn tạp chí khoa học mới nhất để xem. “Trừ khi em cho anh một lí do”

Lý do không tẻ đi Mỹ nàng có nhiều mà!!

“ba mẹ tuyệt đối không đáp ứng”- Vương Tiêu Lăng lời thề son sắt nói

Lần đầu tiên bị ba mẹ thẩm vấn đã lộ ra chân tướng nàng bị Nghiêm Tử Hiếu ức hiếp, nàng cũng không tin hần đưa ra yêu cầu này ba mẹ nàng sẽ đáp ứng. Nhưng thật đáng tiếc, lần này nàng tính sai rồi!.

“Họ đã đồng ý”- Nghiêm Tử Hiếu mặt không ngần ngại, trực tiếp xóa sạch hy vọng của nàng. “Hon nữa họ còn rất vui khi em có thể đạt được bằng cấp nước ngoài, còn nói sẽ giúp em chi trả học phí.

Trên thực tế, khi hần đưa ra yêu cầu này với cha mẹ nàng, cha mẹ vương gia có thể nói là vui mừng đến phát khóc, còn cầu xin hần chăm sóc tốt cho nàng, thậm chí còn cảm kích hần vạn phần vì đã lo lắng cho tương lai nàng thật chu đáo, vì nàng tương lai khả năng thi đậu không cao, thi rớt thì phải chuẩn bị đường khác mà đi.

Bất quá lời nói làm tổn thương lòng tự trọng này.. hần sẽ lược bớt tránh để nàng tức giận.

Cái gì? Ba mẹ cũng đồng ý sao!! Quả thực là tổn hại nhân quyền của nàng mà. Tính. Nàng còn có những lý do khác, cũng không tin sẽ không thuyết phục nổi hần.

“Bạn tốt của em đều ở đây, nếu như em đi nói như vậy... họ chắc chắn sẽ rất buồn”- Lý do này tuy lạ nhưng cũng là lí lẽ hào hùng.

Hần lần này hơi phân tâm ngẩng đầu nhìn nàng đang mỉm cười tự đắc làm cho hần trầm nghĩ: “Nếu như em lo lắng chuyện này, vậy thì đừng nói”

“Tại sao?”- Nàng tuy không dám nói trong trường mình là nhân vật vĩ đại, nhưng dù sao nàng cũng cần chúc phúc.

“Bởi vì căn cứ theo những gì anh biết, chỉ cần anh tùy tiện để lộ thiệp cưới ở trường học, chắc chắn bạn em sẽ giảm đi một nửa, một nửa còn lại sẽ vui vẻ để em ra đi”- Hần tin tưởng mười phần, ở trong gian phòng này lời nói của ai có phân lượng hơn thì hoàn toàn minh bạch.

Đáng giận!! Cả chuyện này hần cũng tính tới!! Vương Tiêu Lăng nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ. Chẳng lẽ không còn lý do gì khác để đánh bại hần? Chẳng lẽ cứ như lời hần nói... Nàng sẽ phải sang Mỹ dù muốn hay không muốn...

Trong lúc này, linh quang lại lóe lên, nàng lại nghĩ đến cao nhân có một không hai trong trường chính là đám nữ nhân khó chơi, nàng nhìn không được bật cười ha hả.

Đúng vậy!! Còn có các nàng mà!! Mỗi lần nàng tổ chức hoạt động đều tận tâm giúp đỡ, các nàng ấy về tỏ chút tâm ý với nàng.

“Sao lại không nói gì cả?”- Hần đã đọc xong cuốn tạp chí khoa học, Nghiêm Tử Hiếu chờ đợi, thấy nàng đột nhiên không có phản ứng chỉ cười ngây ngô, khiến hần nhìn không được thúc giục hỏi.

“Có!! Em còn một lý do”- Nàng vừa nghe thấy giọng nói của hần vội vàng hồi phục tinh thần, lớn tiếng nói

“A?”- Còn sao, quả thật ngoài dự liệu của hần.

Nàng cười trộm nhìn về phía hần. “Thì là...”- Đây là vũ khí bí mật cuối cùng.

“Chuyện gì..?”- Hai tai của hần vểnh lên chuẩn bị nghe lời giãi dựa cuối cùng của nàng.

“Em là thuộc hội học sinh nên không thể tùy tiện mà đi được”

“Ừ! Cho nên?”

“Cho nên trừ khi được phó hội trưởng đồng ý, nếu không em phải ở lại Đài Loan rồi”

Sau khi tan học, học sinh trong trường cũng thưa thớt, mặt trời chậm rãi lặn về phía tây, đêm tối chậm rãi bao phủ xuống. Ngoại trừ văn phòng trung tâm của hội học sinh thì không còn nơi nào sáng đèn.

Trên chiếc bàn hội nghị dài chia rõ làm 2 bên, một bên là vị khách không mời mà tới sắc mặt âm trầm, bên kia là toàn bộ thành viên hội học sinh. Muốn biết tại sao không khí giờ phút này lại nặng nề như thế thì hãy quay lại một giờ trước.

Hội học sinh ngoại trừ Vương Tiêu Lăng thì toàn bộ thành viên đều có mặt đầy đủ ngồi ở bên cạnh chiếc bàn dài, đối diện sang kia là vẻ mặt bình thản của Nghiêm Tử Hiếu.

“Bạn học Nghiêm, cậu hôm nay đặc biệt mời chúng tôi tới đông đủ hần không phải chỉ để uống trà thôi”- Phở Tư nam nhẹ nhàng ôn nhu nói, vẻ mặt cười yếu ớt không nhìn ra thần sắc.

“Thật sự là quá khách sáo rồi”- Hần đặt ly trà xuống, cũng mỉm cười lại. “Quán quân trà năm nay lại xem đây là trà thô... thì thật không biết muốn uống loại nào”

“Cho nên hôm nay có chuyện gì xin hãy nói ra?”- Hiền Vũ Tây cũng chẳng muốn dây dưa, gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Tôi muốn mang Tiêu Lăng sang Mỹ, cho nên muốn nhờ các bạn tìm cao minh khác thay thế vị trí của bạn ấy trước mắt”

“Không có khả năng”- Hiền Vũ Tây làm mặt lạnh, trực tiếp chối bỏ yêu cầu của hần.

“Tại sao? Vị trí của Tiêu Lăng bất kì ai cũng có thể thay thế”- Rất khó để chấp nhận lời cự tuyệt, hần nhàn nhạt hỏi muốn biết lý do.

“Tôi cũng muốn đáp ứng cậu”- Phở Tư Nam khẽ nhấp ngụm trà, nhìn dáng vẻ vội vã của hần từ từ đáp lại: “Nhưng thật xin lỗi, đành phải cho cậu đáp án là không thể”

“Cho tôi một lý do”- Sắc mặt của hần lúc này chỉ thể dùng chữ âm trầm để hình dung.

Hần xem ra đã đánh giá sai đám nữ nhân được ca tụng ở học viện rồi. Tưởng rằng sẽ không uống phí chút sức lực nào để thuyết phục, hiện tại xem ra đây là cửa ải khó khăn nhất.

“Hội học sinh không thể tùy tiện thay người, cậu muốn đưa Tiêu Lăng đi thì sẽ để lại cho chúng tôi một đồng vấn đề phức tạp”- Phở Tư Nam khéo léo nói, trong giọng nói mang sự chân thành rất lớn.

Nhưng Nghiêm Từ Hiếu cũng không vì vậy mà từ bỏ dễ dàng, dù sao đây cũng chỉ là một lý do qua loa.

“Tôi không muốn nghe những điều đó”- Hần khẩu khí lạnh lùng “Tôi muốn nghe lý do chính thức”

“Cũng chẳng có lý do gì, bởi vì bạn gái cậu đã tự ký văn bản bán mình cho chúng tôi cho nên cậu ấy không thể đi”- Hiền Vũ Tây “ném đá xuống giếng” cười nhạo một tiếng, thuận tiện báo Ngạc Xuân Dương đưa cho hắn tờ giấy chứng minh lời nàng nói không phải giả.

Nhìn tờ văn kiện ghi chi chít chữ, Nghiêm Từ Hiếu lật từng tờ một mà coi, quả nhiên nhìn thấy bản hiệp ước, nữ nhân ngốc nghếch kia lại thoải mái kí tên vào bản hợp đồng mà nó chính là bản hợp đồng tự bán mình.

“Đã hiểu rõ rồi chứ?”- Cầm lấy phần khác của bản hợp đồng, Hiền Vũ Tây đọc lớn: “Lúc nhận chức vụ sẽ được hưởng quyền lực nhưng duy chỉ có một điều là không được tự ý từ chức, nếu không sẽ bị hội học sinh nghiêm khắc xử phạt.

“tôi hiểu, nhưng tờ giấy hiệp ước này chắc chắn còn có vai trò khác nữa?”- Hần nhíu mày hỏi.

“Nghiêm đồng học không hổ là Nghiêm đồng học, ngay cả chút thủ đoạn nho nhỏ ấy cũng không cách nào trước mặt cậu giấu giếm”- Phở Tư Nam tán thưởng nói.

Dối trá!! Nhân tài này rõ ràng có tâm cơ, hần trong lòng thầm nghĩ nhưng không biểu hiện ra ngoài.

“Không dám, so với ai đó... tôi xem ra còn kém xa lắm”- nếu không hiện tại cũng không lâm vào cảnh túng quẫn thế này.

Người nào đó bị châm chọc có chút lơ đãng sau đó cười ha ha không người. “Cậu cho dù có khen tôi, tôi cũng không thể cho cậu mạng bản khế ước đi”

“Tôi biết, cho nên hẳn phải có cách nào xử lý... như trao đổi điều kiện chẳng hạn?”

Tuy giọng điệu như thăm hỏi, nhưng ai cũng nhận ra, muốn có được bản khế ước này chắc chắn trả giá không nhỏ.

“Kỳ thật cũng không có gì”

Nàng nói câu này như là lời an ủi, nhưng đã không an ủi được hần ngược lại còn khiến hần cẩn thận chờ đợi câu nói tiếp theo của nàng.

Đi một vòng lớn như thế, kết quả trao đổi có lớn hay không cũng tùy thuộc vào lời nói này... ngoại trừ trong đó có chút dối trá, hần cũng không biết còn nguyên nhân nào khác.

“Điều kiện đơn giản”- Nàng cười duỗi ngón tay về hướng hần. “Dùng người thay người, dùng thân thể của cậu để đổi”

“Cái gì?”

Quay trở lại hiện tại, cả hai bên đều không ai chủ động nói tiếp, chủ tiếp tục gác tay lên chân tĩnh lặng, cuối cùng Nghiêm Từ Hiếu cũng nói.

“Cậu muốn tôi tiếp nhận thay Tiêu Lăng vị trí này?”

“Đương nhiên không phải, việc tổ chức hoạt động cũng chỉ tạm thời, để cho một người có học vị tiến sĩ tin học thậm chí còn có phòng nghiên cứu riêng mà đi đảm nhiệm công việc này không khỏi có chút tiêu dụng nhân tài”

“Tôi không hiểu điều kiện cậu đưa ra có ý gì?”

“Rất đơn giản”- Hiền Vũ Tây chủ động mở miệng. “Ví dụ như về máy tính chẳng hạn, hội học sinh nhiều lắm cũng chỉ biết làm websites, cho nên chúng tôi rút được kinh nghiệm xương máu quyết tâm không để một người ưu tú như Nghiêm đồng học ra đi như thế, cho nên đặc biệt thành lập thêm một bộ phận thông tin, mà trưởng bộ phận đó dĩ nhiên là ưu tiên giữ lại cho cậu”

“Nếu tôi không đáp ứng?”- Cắn chặt răng, Nghiêm Từ Hiếu kiềm chế bản thân không nổi giận mà vù vù bỏ ra ngoài.

Đám nữ nhân này rốt cuộc muốn gì? Thoạt nhìn thì như thiên kim tiểu thư, đụng đến việc lại như cá mập trắng muốn ăn tươi nuốt sống người khác ngay cả chút cận bã cũng không tha

“Nếu vậy tôi tin rằng trong tương lai cậu sẽ trở thành một khách vip của hãng hàng không Đài Loan- Mỹ”- Phở Tư Nam hào tâm nhắc nhở...

Ý là nếu không ngoan ngoãn nghe lời... không chỉ không thể mang nàng đi, mà còn phải chạy qua chạy lại giữa Đài Loan và Mỹ, mới không thể để tiểu yêu tinh hoạt bát ngốc nghếch kia bị người khác thừa cơ cuỗm mất.

Cho nên họ không chỉ đơn giản nói điều kiện mà là trực tiếp vơ vét tài sản. Đôi mắt của Nghiêm Từ Hiếu đằng sau lớp kính hung hăng trừng mắt nhìn đám nữ sinh tuổi còn non nớt, sau đó tức giận rút cây bút mang theo bên người, lập tức kí vào tờ hiệp ước tương tự.

Sua khi chấp nhận tờ hiệp ước bất bình đẳng, Hiền Vũ Tây mở ra xem, xác định đúng như vậy mang đến cho Phở Tư Nam coi.

Nhận lấy bản hiệp ước, Phở Tư Nam không hề nhìn, trực tiếp giao cho Ngạc Xuân Dương\ cất vào hòm sắt bảo tồn: “Nghiêm đồng học, tôi tin rằng từ này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

“Phải không?”- hần cười thành một vòng tròn, khiêu khích nhìn nụ cười của nàng: “Có lẽ trước đó thì về Đài Loan nhưng sau này thì không biết”

Hần ký thì ký, nhưng nếu hần không về trở Đài Loan... các nàng làm sao có thể cầm chân hần?

Phở Tư Nam và Hiền Vũ Tây không chút khiếp sợ, ngược lại vẻ mặt như đã đoán trước, Ngạc Xuân Dương rút vé máy bay ra.

“Tuy nhiên chúng tôi cũng biết Nghiêm đồng học vì sao mà chạy về nước, càng khắc sâu hơn là Tiêu Lăng rất nhớ Đài Loan, nên sớm đã chuẩn bị vé máy bay, làm cho Vương Tiêu Lăng bất cứ lúc nào cũng có thể trở về thăm bạn học.

Hần rất nhanh bị chọc giận, Hiền Vũ Tây không quên bổ sung: “Đương nhiên nếu bên ngoài có quan hệ hữu nghị, hoặc cần xã giao.. chúng tôi cũng có thể mời cậu ấy đi tiếp khách, gặp mặt..”

“Đủ rồi!! Tôi thua”- Hần lạnh lùng cắt đứt lời nói “Nếu có chuyện gì có thể trực tiếp tìm chuyên cơ tôi sẽ lập tức quay về tận lực làm việc như thế được chứ?”

“Đương nhiên là được”

“Có thể đi rồi chứ”- Hần ngay cả một giây cũng không muốn tiếp tục đứng ở nơi yêu ma quỷ quái này nữa.

“Đương nhiên”- Phở Tư Nam mỉm cười, không lên tiếng đứng dậy.

“Cảm ơn Nghiêm đồng học đã gia nhập”- Lâu Bái Đông mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy ám hiệu liền lập tức hô khẩu hiệu quen thuộc, lưng cong xuống 90 độ về phía cửa.

Lại còn có kiểu tiễn khách không giống ai, làm cho lửa giận Nghiêm Tử Hiếu dâng lên cao nhất

“Không cần cảm ơn”- Hần quay đầu bỏ đi, phong thái ưu nhã phong độ hoàn toàn biến mất.

Không lâu sau, ở cuối hành lang truyền đến tiếng nổ, thùng rác hung hăng bị đập nát, trong phòng hội học sinh ai cũng mỉm cười đắc ý.

Chỉ có tên Lâu Bái Đông ngây ngốc không hiểu đã xảy ra chuyện gì: “Có chuyện gì đang xảy ra đây?”

“Không có gì”

“Ah” Lâu Bái Đông gãi gãi đầu, tuy hoài nghi, nhưng vẫn tiếp nhận thuyết pháp

Dù sao cũng không liên quan đến mình thì đừng hỏi nhiều, xem hai người đang cười quỷ dị kia đã thu phục được một kẻ khó khăn nhất vào hội học sinh.

Ai!! Cái thế gian này á, quan trọng nhất là cứ bo bo giữ mình trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Oh My God!! Nước Mỹ, nàng hiện giờ đang ở Mỹ!! Không thể tin nổi. Ngoại trừ đi du lịch mua sắm, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đi đến nơi toàn dùng tiếng Anh, trong lòng lại nhớ đến những giờ học tiếng Anh ở cao trung.

Đương nhiên hoàn cảnh hiện tại tuyệt đối không phải do nàng muốn đâu, tất cả đều là công trạng của tên Nghiêm Tử Hiếu chết tiệt kia.

Nàng nhớ rõ nàng đã đi van xin đám người hội học sinh, cầu xin các nàng đừng đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của hần, nhưng không biết vì sao, lúc từ trường học về về mặt hần lại tức giận. Không kịp tuân theo hứa hẹn, hần trở mặt nói nơi này không tốt muốn nàng thu dọn hành lý cùng hần đến Mỹ ngay.

Nàng dù có chống cự nhưng là... haiz...

Thật là!! Quyền làm người của nàng chẳng ai thèm quan tâm!! Tại Đài Loan đã thế ở Mỹ cũng thế.

Chưa đến đây được vài tuần, mỗi ngày đều có đám nữ nhân “chiếu cố” tính toán đánh nàng, nếu không thì dùng ánh mắt bài xích nhìn nàng, mỗi cử động đều như lai giả bất giả. Mỗi nhân duyên giữa nàng và hắn được một đồng người hỗ trợ chiếu cố như thể cơ mà.

Ghi đến đây, Vương Tiêu Lăng cảm thấy mình thật đáng thương.

Một người Anh văn chẳng ra gì lại bị ném thẳng tới Mỹ, kết quả cái tên Nghiêm Từ Hiếu tự hào sẽ hào hào chăm sóc nàng chẳng thấy đâu, đa số bài học giống như tụng kinh, nàng mới đến làm sao thích ứng với cuộc sống ở trường, hơn nữa nàng cũng chưa từng nói chuyện của đám nữ nhân trong trường cho hắn nghe...

Ô ô... Nàng làm sao lại gặp chuyện bi ai thế này.

Nàng yêu bạn bè người nhà, nàng muốn về Đài Loan. Cập nhật xong trên trang blog Võng Du nói lên nỗi lòng của mình, cảm giác nhớ nhung càng tăng, xúc động truyền tới làm cho , Vương Tiêu Lăng cầm lấy điện thoại gọi về Đài Loan.

Lúc này ở Đài Loan hắn là giờ làm việc, gọi về nhà chắc không có ai.. gọi tới trường học, làm sao nói rõ với người ở đó.

Nàng run rẩy bấm số, sau đó điện thoại bắt đầu chuyển đầu dây, tiếng điện thoại vang lên, nàng mong chờ có người bắt lên, nhưng do mãi chuyên chú vào việc gọi điện nàng không hề phát hiện Nghiêm Từ Hiếu đã đi tới bên cạnh.

“Alo, Thanh Phong hội học sinh đây”- Giọng nói mệt mỏi theo đường dây điện thoại từ phía bên kia Thái Bình Dương truyền tới

“Là hội trưởng phải không? Hội trưởng em rất nhớ mọi người.”- Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc bên kia nàng cao hứng hồi hộp nói không dừng.

Phút chốc, một tay xẹt ngang qua trước mặt nàng, trực tiếp nhất nút cắt ngang đường truyền, chấm dứt cuộc nói chuyện của nàng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, chống lại đôi mắt đen đang tỏ ý không chấp nhận/

“không cần phải làm chuyện vô nghĩa như thế? Chẳng phải em nói không theo kịp chương trình học sao?”- Nghiêm Từ Hiếu tùy tiện tìm một lý do giải thích cho hành động của mình, kỳ thật hắn nghe được người bên kia bắt điện thoại là ai nên liền trở nên không vui.

Thật chẳng dễ chịu chút nào, hết lần này đến lần khác đám người hội học sinh kia ma quỷ yêu quái, hắn mang nàng đến Mỹ chính là không muốn để nàng tiếp tục bị đám nữ nhân kia làm ô nhiễm , không nghĩ tới là nàng không biết lòng người hiểm ác còn gọi điện thoại về ân cần thăm hỏi.

Nhìn đôi mắt không vui của hắn, nghe thấy lời nói lý luận đầy chán ghét của hắn, nàng không nhịn được mắt đỏ ửng: “Người ta.. người ta chỉ muốn hỏi các bạn ấy!! Chẳng lẽ ngay cả gọi điện cũng không thể sao?”

Hắn nhíu mày: “Không phải không được, chỉ là em...”- CHI cần đừng gọi cho đám quái nhân kia. “Đầu tiên phải làm xong những chuyện cần làm rồi mới tiếp chuyện khác.”

Lời nói không đồng nhất hắn thầm nghĩ tự phi nhỏ bản thân mình.

Học bài? Lại học bài!! Hắn mang nàng tới Mỹ chỉ để học thôi sao? Nếu như thế chỉ cần để nàng ở Đài Loan là được!! Sao còn mang nàng tới Mỹ. Hắn cần bản không thích nàng!! Mỗi ngày chỉ biết học, ngoại trừ học hắn cũng không quan tâm nàng.

Nói thẳng ra... hắn chưa từng nói yêu nàng? Chẳng qua chỉ là yêu mến, từ sau khi bọn họ lên giường rồi thì cái kia coi như không tính., nhiều lần cũng chỉ có thể xem như lừa gạt người. Những thứ khác lại càng không... vậy hắn mang nàng tới đây làm gì?

“Em muốn làm chuyện gì trước thì liên quan gì tới anh”- Từ khi đến Mỹ nàng chịu bao nhiêu ủy khuất bất mãn, lần này nàng sẽ không cam chịu yếu thế nhất quyết đòi về.

“Anh đang quan tâm em...”- Hắn đến gần một bước, giọng nói trở nên dịu dàng hơn.

Vừa rồi hắn quả thật nôn nóng, quên mất nàng vừa tới Mỹ không có bạn bè, người nhà mà hắn cũng không thường xuyên ở nhà, nàng chắc chắn sẽ rất bất an và tịch mịch

“Bỏ đi”- nàng giương nanh múa vuốt không cho hắn tới gần. “Em chán ghét anh lắm rồi, đừng tới gần em”

“Vương Tiêu Lăng, em đừng để anh giận”- Biểu hiện hắn trầm xuống,

Nàng nhìn thấy sắc mặt thay đổi của hắn, ánh mắt nàng cũng biến chuyển, nhưng lập tức bị lửa giận thay thế. “EM không cần để ý anh giận hay không, anh tức chết cũng được, dù sao em muốn về Đài Loan”

Hắn còn đang tính tiếp tục giữ nguyên khẩu khí cùng nàng tranh chấp, nghe nàng nói xong, cơn giận cũng nhin không được nữa xộc ra.

Hắn vừa trở về Mỹ đã phải lao đầu làm thừa sống thiếu chết cho xong kỳ thí nghiệm, chính là chỉ muốn mất vài ngày rồi quay về cùng nàng, hiện giờ nàng đáp lại là bảo hắn chết đi!! Hắn không hiểu ở Đài Loan thì có gì tốt, nàng vừa mới đến Mỹ không bao lâu lại trở nên vô lý như thế.

“Anh nói em có thể về Đài Loan sao?”

“Anh muốn hay không em cũng không quan tâm, anh có quan tâm xem em có muốn về Đài Loan hay không không?”- Nàng cười nhạt.

“Không đúng, anh mang em đến Mỹ, thì anh sẽ chịu trách nhiệm với em, nên em không được về”

Trách nhiệm? Không phải là thích, cũng không phải yêu, hấn với nàng chẳng qua vì trách nhiệm? Nàng mở to hai mắt, đôi mắt đầm lệ đầy rẫy sự thất vọng không dám tin, miệng thì trào nói: “Em đối với anh mà nói... ngoại trừ trách nhiệm ra còn có gì nữa?”

Hắn nhủ này, không hiểu ý của nàng, cho nên lựa chọn sự im lặng, nàng lại tưởng đó đồng nghĩa với việc không phủ nhận.

“.. Bỏ đi”- Nàng yếu ớt nói như muỗi, đôi mắt to tràn đầy sức sống mất đi vẻ xinh đẹp : “Thôi đi, thôi đi!! Anh thôi đi!! Em hiện tại không muốn gặp anh nữa.”

“Em rốt cuộc đang muốn quấy phá cái gì thế”- Hắn kéo tay nàng muốn nàng nhìn hắn.

Nàng không nói gì, mắt lập tức dời đi. NHhn sang nơi khác, đáng vẻ nhục nhược khiến cho hắn liềm hạ giọng mềm mòng hỏi lần nữa: “Một sao? Hay thân thể em không thoải mái”- Hắn nâng mặt nàng lên, muốn nàng đừng né tránh ánh mắt của hắn.

“Em không có tâm trạng để đùa, cũng không mệt, cũng không phải thoải mái, chỉ là lúc này không muốn nhìn thấy anh nữa, anh thôi đi được không?”- Nàng không tránh hắn nữa mà bình tĩnh nhìn hắn, trong đôi mắt chỉ có sự ảm đạm đầy mệt mỏi.

Hắn chậm rãi buông tay nàng ra, trong mắt cũng chỉ có sự thất vọng cùng cơn giận không cách nào xả được, nhưng hắn biết rõ hiện tại không thích hợp ở cùng với nàng, hắn sợ cả hai người đều nổi nóng thì không khống chế nổi lời nói của mình.

“Được rồi, anh đi, phòng này để lại cho em, em nghỉ ngơi tốt đi, ngày mai...”- Hắn dừng lại sau đó thở dài: “Ngày mai, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Hắn rời khỏi, lặng lẽ khép cửa lại, liền nghe thấy tiếng khóc trong chăn nức nở nghẹn ngào của tiểu miêu giống như đang nhớ nhà.

Trở lại thư phòng, Nghiêm Tử Hiếu thả người xuống chiếc ghế dựa đặt trước máy tính, hai tay phủ lên trán thở dài. Hắn quả thật vẫn còn rất trẻ tuổi sao? Dù hắn là thiên tài, dù cho tuổi còn nhỏ nhưng đã thành thực, cho dù hiện tại có sự nghiệp, hắn cũng thể khiến nàng an tâm mà ở lại đây.

Nên để nàng đi sao? Sau đó lại một mình ở Mỹ, chỉ có thể hằng ngày ngồi nhìn tin tức cập nhật trên blog của nàng. Quang cảnh vừa hiện lên hắn liền cảm thấy rất đau khổ.

Huống chi hắn đã từng nếm qua hương vị ngọt ngào của nàng, bàn tay hắn đã chạm đến sự mê người của nàng, hắn hiểu được nàng hấp dẫn người khác đến mức nào.

Không phải không có ai ở bên cạnh nàng, chính là từ khi hắn quay về bên nàng, đám người đang ngập ghé nàng đều bị hắn ra tay ngăn cản, đuổi bắt đi không ít ruồi bọ muỗi, người ngốc như nàng chắc chắn sẽ không biết.

Bây giờ về Mỹ rồi, hắn không cần đặc biệt đi nghe ngóng, cũng biết nàng giống như bông hoa hồng sớm mai chắc chắn sẽ được nhiều người nghênh đón, nên mỗi ngày đều đưa nàng đến trường sau đó về phòng thí nghiệm đứng ngồi không yên. Làm cho hắn vừa giận vừa yêu, nàng có hiểu được lòng hắn không?

Hắn mở máy tính lên, tự động nhấp vào link website quen thuộc, xem cập nhật mới trên blog nàng. . Càng xem hắn càng cảm thấy đau lòng cho nàng, tự trách bản thân mình sao không quan tâm đến nàng nhiều hơn?

Nếu không phải nàng hay có thói quen viết nhật ký lên blog, nói hắn không thông qua blog quan sát nàng thường xuyên, hắn là vĩnh viễn sẽ không biết tiểu nữ nhân từ sau khi sang Mỹ cùng với hắn chịu nhiều ủy khuất đến thế.

Mà nàng sao không nói lời nào, một người muốn gọi điện Đài Loan để giải buồn lại bị hắn cắt ngang. . .

Vội vàng bật dậy, thậm chí bất kể cái ghế bị ngã ra sau, hắn cuống quýt chạy vào thư phòng, lặng lẽ mở cửa, trong phòng tối đen, ánh nắng từ ngoài chiếu vào tạo nên dải sáng, có thể loáng thoáng nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn cuộn tròn trong chăn.

Hắn chậm rãi đi tới gần giường, tay ôm lấy nữ nhân trong chăn: “Xin lỗi em, là anh sai, tha thứ cho anh được không?”

Người trong chăn vẫn thút tha thút thít không có trả lời, làm cho hắn tiếp tục độc thoại: “Anh biết em một mình rất buồn rất bất an, cho nên liều mình dón tất cả thí nghiệm vào mấy ngày nay làm cho xong... không ngờ chỉ mấy ngày không gặp... không biết em lại gặp nhiều phiền muộn đến thế”

Hắn hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Thật ra!! Nếu như em nói với anh, anh tuyệt đối sẽ không để đám nữ nhân đó tới gần em nửa bước, chẳng lẽ em không tin anh sao?”

“Tin thì thế nào? Không tin thì thế nào?”- nàng cuối cùng cũng lộ mặt, mắt đỏ, lỗ mũi nhỏ cũng đỏ rực trừng mắt lên án hắn: “Nếu không phải anh bốn phía đều treo hoa ghẹo nguyệt, đám nữ nhân đó sẽ tự động chạy tới em mừng chửi sao?”

“Anh không có”- hắn ôm nàng lắc đầu phủ nhận. “Anh chưa từng động tâm trước nữ nhân nào cảm trước kia không có, hiện tại cũng không, em biết anh chỉ quan tâm ai thôi mà!”

“Em không biết” Nàng hờn dỗi nói, vừa nghĩ tới hai chữ trách nhiệm liền lại ghen ngào. “Em biết rõ anh nói em là trách nhiệm của anh, là gánh nặng”

“anh đưa em đến Mỹ, Vương ba cũng Vương mẫu đã đem em giao cho anh, đương nhiên trách nhiệm là của anh”- hấn không biết có gì không đúng.

“Em không muốn em là trách nhiệm của anh...”- Nàng vùng đôi bàn tay trắng như phấn hướng về người hấn. “Em không cần, em không cần...”

Nếu như chỉ là trách nhiệm, vậy sự dịu dàng, tốt bụng của hấn cũng chỉ là thuận tiện an ủi không giống với tình cảm của nàng.

Hấn bắt lấy tay nàng đang khóc lóc om sòm, hướng về phía đôi môi, đôi mắt đen nhìn thẳng nàng: “Anh làm trách nhiệm không tốt sao? Anh đối với em ngọt ngào, có trách nhiệm, là người duy nhất anh có trách nhiệm, em không thích như thế sao?”

Duy nhất, ngọt ngào, trách nhiệm?

“Anh nói gì... em không hiểu”- Nàng muốn rút tay lại nhưng vô ích. “Em không hiểu, trách nhiệm là trách nhiệm, làm sao lại có thể ngọt ngào... nếu như vậy... có phải em rất phiền phức đúng không?”

“Anh không thấy phiền!! Bởi vì em bây giờ là trách nhiệm của em, chờ em tốt nghiệp thì em sẽ là vợ anh, đợi vài năm nữa, em sẽ là bà mẹ trẻ tuổi nhất, sao anh lại thấy phiền chứ?”- Hấn tỉnh tề nói rõ kế hoạch trong tương lai, hi vọng nàng vui lên..

Nàng bị lời nói của hấn hù đến sợ, ấp úng nói không nên lời.

“Anh... anh vừa mới nói... anh muốn kết hôn với em”- Nàng tái mặt, vẻ mặt không dám tin.

Đây là thật sao? Nói dối à? Là mộng sao? Nàng sao có thể nghe thấy hấn nói muốn lấy nàng.

“CÓ vấn đề gì sao? Chẳng phải lúc ở Đài Loan đã nói xong, cha mẹ hai bên đều đã thông báo đồng ý”- Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nàng hấn cảm thấy kì quái.

“Chính là... em cho rằng... cho rằng...”- Đây chỉ là kế hoãn binh, vì cả hai bị bắt gian, chỉ là hấn nhận trách nhiệm nhất thời vì tình huống hỗn loạn quá!!

“Cho rằng cái gì?”- Hấn trầm mặt xuống, gõ lên trán nàng. “Em cho rằng anh nói qua loa, chỉ là diễn kịch sao?”

Nàng không nói, hấn biết đáp án của mình đã đầy đủ.

“Anh thật sự muốn bỏ đầu em làm hai, xem bên trong rốt cuộc có cái gì mà lại không chịu suy nghĩ”- Xem biểu hiện lo lắng của nàng, dù không nói hấn cũng đoán ra nàng nghĩ gì.

“Còn có gì nữa... thì là óc, đại não, tiểu não...”

“Có mới lạ!! Anh hoài nghi bên trong căn bản trống không”

Trong đầu nàng chứa gì không quan trọng!!

“Quan trọng, tại sao anh không nói yêu em, vì sao muốn em lấy anh”- nàng lên án hấn kịch liệt

“Anh chưa nói sao?”- Hấn cho là hấn có nói, bằng không biểu hiện của hấn cũng quá rõ ràng.

“Anh chưa nói”- Chỉ nói thích nàng. Nàng khẳng định chắc nịch:

“Em cũng chưa nói em yêu em”- Cho nên hấn luôn lo lắng nàng bị người khác lấy đi.

“EM chưa nói”- Nàng hoài nghi nhìn hấn. “Vậy nhất định anh phải nói trước như thế mới được”

Đây là ngụy biện gì thế? Hấn không nghĩ là đúng.

Bây giờ không phải lúc đòi nam nữ ngang hàng, nam nữ bình quyền? Chẳng lẽ cứ phải nam sinh bày tỏ thái độ trước mới được sao?

“Được rồi! Vương Tiêu Lăng anh thích em”- Hấn chuyên chú nói, sau đó dùng ánh mắt bảo: “Được rồi đến lượt em”

“Cái gì? Chỉ qua loa như vậy sao?”- Gì mà được rồi, Vương Tiêu Lăng, anh thích em, giống như là miễn cưỡng thích nàng? Giống như có cũng được không có cũng không sao? Nửa điểm thành ý cũng không có

Không Từ nói đúng, nữ nhân cùng hài tử đều khó nuôi như nhau. Mà vừa vặn ở trước mặt hấn tuy cùng một người nhưng đều là nữ nhân tính cách trẻ con.

Hấn thờ dài xem như nhận thua: “Vậy em muốn thế nào mới coi là không qua loa”

Rõ ràng khí thế của hấn luôn lớn hơn nàng, tình huống hoàn cảnh đều do hấn làm chủ, vì sao bây giờ lại chuyển thành hấn nhân nhượng vì lợi ích mà nịnh

nọt nằng?

“Em cũng không biết”- hấn không thể tự mình nghĩ sao? Vấn đề này sao lại hỏi nằng.

“Vậy anh nói lại lần nữa”- hấn hít một hơi thật sâu, hai tay giữ lấy mặt nằng, từng câu từng chữ nói: “Vương Tiêu Lăng, anh thích em, anh thích em rất lâu rồi”

Chờ thật lâu sau Vương Tiêu Lăng cũng chỉ ngơ ngác không có phản ứng, Nghiêm Tử Hiếu tưởng rằng nằng không phải đã ngủ mơ chứ, hốc mắt nằng ửng hồng, nước mắt rớt theo gò má rớt xuống

“.. Em... Em khóc cái gì?”- Tay hấn không biết nên thế nào cũng không biết phải làm sao.

“Không.. không công bằng”- nằng thút tha thút thít nói, miệng lại nở nụ cười vui vẻ.

“Sao lại không công bằng”- Hấn không có qua loa, rất thành tâm tỏ tình, rốt cuộc sai ở đâu

“Enh chỉ có thích.. chứ không có yêu em đúng không? Như vậy không công bằng, em yêu anh nhiều hơn mà?” Đầu nằng rũ xuống, may thay trong phòng khá tối nên không thấy sự ngượng ngùng của nằng.

Thật xấu hổ.. nằng nói như vậy, hấn có cảm thấy nằng da mặt rất dày không, thật mất mặt?

Nằng yêu hấn so với hấn hơn rất nhiều?

Hấn sẽ không phải thử nghiệm nhiều lần nữa nên bắt đầu nghe nhầm đấy chứ?

“Em... em vừa nói gì?”

Nói lần thứ nhất da mặt nằng đã muốn cháy lên, vừa nghe hấn hỏi, nằng liền như con chiêm đà điều kéo chăn phủ lên đầu, coi như không xảy ra chuyện gì.

Nhưng những lời này Nghiêm Tử Hiếu đã chờ đợi biết bao nhiêu lâu không thể dễ dàng buông tha nằng, hấn kéo chăn gạt khỏi giường, hai mắt vừa lo vừa vui nhìn nằng.

“Nói cho anh biết, vừa rồi lời em nói có thật không?”- Ông trời, Hy vọng đây chỉ là giấc mộng.

Hấn chăm chú quan sát nằng, làm cho da mặt nằng như bốc cháy: “Phải..a!! những lời ngượng ngùng như thế còn phải nói mấy lần đây!”

Hấn chậm rãi quẹo rĩ cười. “Không có, tốt rất tốt,”

“Tốt cái gì.. ngơ!”- Nằng ngây ngốc ngẩn đầu, đôi môi đỏ mọng bị hấn che lấp, tinh tế nhấm nháp.

Đây là tính huống gì chứ? Sao lại vô duyên vô cớ bắt đầu hôn nhau.

“Nghiêm Tử Hiếu anh đang làm gì vậy...sao anh cứ dục tính như vậy, một chút kiềm chế cũng không có”- Nằng giữ chặt áo đang bị hấn còi, một bên đỏ mặt lâm bầm.

Hấn cười khê đem nằng ôm vào lòng, liếm nhẹ vành tai nằng, luồng khí nóng tràn qua mặt nằng: “Anh không biết em yêu anh nhiều hơn cả anh yêu em đó, để bày tỏ công bằng, anh không phải cũng nên bày tỏ tình yêu của mình sao?”

“Ah”- nằng né tránh nụ hôn của hấn. “Chính mình háo sắc còn nói nhiều.

Giờ phút này, ở ngoài cửa sổ trời bỗng nhiên đổ rục pháo hoa tung lên như đóa hoa mỹ lệ, hấp dẫn sự chú ý của hai người.

“Nghiêm Tử Hiếu. Anh xem kìa, pháo hoa đẹp quá”- Nằng cười rục rờ như hoa không quên lôi kéo người mình yêu cùng xem

Ở Mỹ quốc nhiều năm, Nghiêm Tử Hiếu không biết cái này có gì mà vui chứ. “Có gì đâu, rất bình thường mà, đẹp chỗ nào? Anh còn thích đáng vẽ nằm trên giường của em hơn”

Nằng e lệ trốn vào ngực hấn nói: “Sắc phôi!! Nói gì cũng bày a!!”

“Không!! Anh cảm thấy anh rất chân thành.... Cho nên chúng ta tiếp tục đi”

“Để em xem xong hết pháo hoa đã”- nằng ngược lại rất kiên trì.

“Vì sao?”- Pháo hoa có gì đẹp? Hấn không chấp nhận.

“Bởi vì...”- Nằng trừng mắt nhìn hấn... “Bởi vì đây là lúc... em và anh hạnh phúc nhất”

Ngụy biện gì thế này? Hấn bật cười nhìn nàng.

“Có anh cũng phải rất ngốc không?”- Nàng tiến sát vào ngực hấn, ngọt ngào chậm rãi giải thích. “Anh nghĩ sao!! Anh là một thiên tài nhưng cuối cùng lại đi yêu một người ngu ngốc như em. Điều này có phải rất lạ không Nhưng chỉ có lúc ở với em, anh mới cảm thấy niềm hạnh phúc bình thường ngu ngốc. EM nói đúng không? .”

Hấn vuốt tóc nàng, trong mắt chứa đựng sự ôn nhu :”Đều là do em tự nói”

Quả nhiên chỉ có nàng hiểu hấn.

Hấn không muốn bị gọi là thiên tài, cũng không muốn trở nên già trước tuổi chỉ cần một cuộc sống bình thường, tưởng chừng như là chuyện không thể. Từ khi hấn bắt đầu quan tâm, thương nhớ nàng, cuối cùng yêu đến say đắm mới nhận ra cái gọi là hạnh phúc bình thường nhất mà nàng mới nói. A !! Cho nên hấn mới yêu nàng đến thế.

“Này, xem xong hết rồi lại tiếp tục được không?”- ánh mắt nàng chớp động như cầu xin hấn.

Hấn có thể nói đủ sao? Đối mặt với ánh mắt vừa đang yêu vừa dễ thương này.

“Được”- Hấn lại đi cùng nàng làm trò ngu ngốc này thật kì lạ.

Trời ủng hộ duy trì liên tục, bên trong cửa sổ có hai người dựa sát vào nhau, tại Mỹ quốc xa xôi chia sẻ niềm hạnh phúc nho nhỏ.

Nửa giờ sau, hấn đột nhiên mở miệng nói: “Nhưng xem xong pháo hoa, em phải đền bù tổn thất cho anh.

Nàng không nói gì cả

Vĩ Thanh.

Tin tức tình cảm mới nhất đây!!!

Báo đây!! Báo đây!! Tình cảm có một không hai chỉ có trên báo trường đây, thiên tài Nghiêm Từ Hiếu ra đi vội vàng mang theo cả Vương Tiêu Lăng.

Theo sự điều tra của phóng viên Mao Tiểu Lục, hai người tuy là hàng xóm nhưng chưa có bất kì cuộc nói chuyện nào. Từ khi thiên tài Nghiêm Từ Hiếu về nước hai người mới phát sinh quan hệ mập mờ, bị phóng viên Mao Tiểu Lục nhiều lần chụp được ảnh thân mật

Mà trước mắt hai người đã xa tận chân trời đến nước Mỹ du học, tất cả đều hoài nghi, nhưng căn cứ vào nguồn tin đáng tin của Vương mẫu, sẽ khiến cho mỹ nữ trong trường chúng ta tan nát cõi lòng.

Ngoài Mao Tiểu Lục đột nhất vô nhị, mặc khác cũng đưa ra một đầu đề.

Tổng quản Thanh Phong học viện cùng một nam tử có bữa ăn sáng âm áp? Là bằng hữu người yêu? Hay yêu đơn phương? Thật khó phân biệt a, chúng ta hãy cùng đón xem các bài viết số sau.

~~~~~Hoàn~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Không Thông Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.